

Světlo
na temné
straně
Boha

ZESTRUČNĚNÉ

M. M. Campbellová

Světlo na temné straně Boha

ZESTRUČNĚNÉ

M. M. Campbellová
Třetí vydání

Autorské právo ©1989-2018 MC
Všechna práva vyhrazena

<http://www.The-Character-of-God.com>

ISBN 978-1-7324842-2-1

Upravil Floyd Phillips
Doplňkový obsah Kevin Straub
Návrh obálky: Ed Guthro
Obal od Darrela Tanka

Věnováno

Boží neviditelné církvi na zemi

Hospodinův hněv se neodvrátí, dokud *nevykoná* a *nenaplní* plány jeho srdce. V posledních dnech tomu zcela porozumíte.

Jer 23:20; 30:23, 24

OBSAH

Kapitola 1 BOŽÍ DOKONALÝ PORTRÉT.	1
Kapitola 2 JAK BIBLE VYSVĚTLUJE SAMA SEBE.	23
Kapitola 3 JOBŮV SYNDROM.	39
Kapitola 4 KDO ZNIČIL SODOMU A GOMORU?	51
Kapitola 5 TY "SVATÉ" HEBREJSKÉ VÁLKY.	58
Kapitola 6 CO SKUTEČNĚ ZPŮSOBILO POTOPU V DOBĚ NOE? .	75
Kapitola 7 VĚČNÉ PÁLENÍ.	83
BIBLIOGRAFIE.....	109

1

Boží dokonalý portrét

Bůh je světlo a není v něm žádná tma. *1Jan 1:5*

Říkáte, že Bůh nemá temnou stránku? Vážně?

A co potopa za dnů Noe? Utopení lidí? A co Sodoma a Gomora? Upálit je zaživa? A co věčně hořící peklo? Pálit je *navždy*? Někdo by řekl, že tento obraz Boha je velmi temný. Zdá se, že Bůh říká: „Poslouchej mě, nebo budeš navždy hořet v pekle“. Neodporuje to všemu, za co se Bůh prohlašuje – milosrdný a milostivý, trpělivý a překypující dobrotou a pravdou – včetně Jeho závazku ke svobodné vůli?

Není to poněkud zmatené?

BŮH SVOBODY

Boží nesmírná úcta k naší svobodě, o níž se v náboženství málo mluví, je nicméně prvořadá pro pochopení a ocenění pravdy o Jeho charakteru. Na těchto stránkách se dočtete mnoho o svobodě – o naší svobodě zvolit si Jeho nebo naše cesty; naši svobodu odvrátit se od Něho, zavrhnout Jeho lásku a požadovat, aby opustil náš osobní prostor. To se může na první pohled zdát divné, ale mnoho lidí vidí Boží svrchovanost tak, že On vždy dosáhne svého bez ohledu na okolnosti. Ale svoboda je nerozdělitelně spjata s láskou, protože bez možnosti každého člověka odmítnout Boha beze strachu, by bylo nemožné milovat Ho z vděčností pro Jeho pravý charakter.

To je místo, kde se rozcházíme s většinou náboženství světa. Trvat na tom, že Bůh odhodlaně chrání svobodu i svých nejhorších nepřátel, je pro mnoho lidí skandální a rouhavé. Ale je to proto, že si neváží pravé svobody nebo neuvažují o ústřední roli, kterou hraje v tom, že nám poskytuje schopnost opětovat Jeho lásku.

Bůh z lásky svobodně poskytl svého Syna, jako výkupné za nás, když jsme byli ztraceni a mrtví v přestoupeních a hříších a nebyla pro nás žádná jiná naděje. Ale pro uvedené téma je důležitější to, že Bůh Ho také poskytl jako vzor svého vlastního charakteru, abychom mohli utvářet svůj charakter podle Něj. Ježíš řekl: „*Kdybyste znali mne, poznali byste i mého Otce.*“¹

BŮH, TAK JAK HO ZJEVIL JEŽÍŠ

Ježíš zjevil Boha jako tvořivého, vykupitelského, uzdravujícího, který nikdy nezpůsobil citlivé duši zbytečnou bolest. I když v lásce káral vůdce své doby, můžeme téměř slyšet slzy v Jeho hlase, když pronášel svá ostrá slova, která však nebyla destruktivní, ale měla za cíl lidi vykoupit.

Překvapen návrhem svých učedníků, aby seslal oheň na Samaritány, kteří Ho znevážili, odpověděl: „Vy nevíte, jakého jste ducha.“² Co nám to říká o Bohu Otci? Tato událost v životě našeho Pána naznačuje to druhé. Upalování lidí zaživa ve jménu náboženství je vždy a pouze dílem zlého ducha; Ježíš trvá na tom, že to není něco, co by náš milující nebeský Otec udělal.

Ježíš uzdravil ucho Malchose, služebníka velekněze, a pokáral Petra, který ho uťal, když se mu snažil useknout hlavu, řka: „*Polož svůj meč na jeho místo; neboť všichni, kdo se chopí meče, mečem zahynou.*“³ „*Milujte své nepřátele,*“ řekl. „*Nebojte se těch, kdo vás proklínají, čiňte dobro těm, kdo vás nenávidí, a modlete se za ty, kteří vás zlomyslně využívají a pronásledují.*“⁴ Proč? „*Abyste mohli být syny svého nebeského Otce.*“⁵

1 Jan 8:19,

2 Luk 9:55,

3 Mat 26: 52, Zj 13:10.

4 Mat 5:44,

5 Mat 5:45,

Bůh Otec, jak Ho Ježíš důsledně představuje, se nechová ke svým nepřátelům tak, jak se zdá, že říkají jiné části Písma. Tváří v tvář takovým

zdánlivým rozporům slyšíme Boha, jak říká: „Mé dítě, musíš jít hlouběji do mého Slova.“

Člověk, Ježíš Kristus

Ježíš překonával velké vzdálenosti po prašných cestách starověké Palestiny. Učil obrovské zástupy, uzdravoval nemocné, vyháněl démony, beze strachu stál před autoritami, říkal jim věci, které nechtěli slyšet, a zatímco ostatní spali, vstával brzy, aby strávil čas se svým Otcem. Pokud mohl být někdy někdo vybrán, aby převzal velení nad armádami, byl by to On. Přesto odmítl meč pozemského vítězství, a místo toho si vybral cestu na Kalvárii.

Oko za oko?

*“Slyšeli jste, že bylo řečeno: „Oko za oko a zub za zub.“ Já však vám pravím, abyste neodporovali zlému člověku, ale když tě někdo udeří do [tvé] pravé tváře, nastav mu i druhou tvář. A tomu, kdo se s tebou chce soudit a vzít ti košili, nech i plášť. A když tě někdo bude nutit k službě na jednu míli, jdi s ním dvě. Tomu, kdo tě žádá, dej a od toho, kdo si od tebe chce vypůjčit, se neodvrát.”*⁶ Dnes lidé mravní podstaty uvažují o tomto Muži s úžasem. Odkud získal důvěrnou obeznámenost s jemnými body velikosti? Nesl Boží slovo zabudované do svého vnitřního života. *„Ten, kdo je pomalý k hněvu, je lepší než hrdina, a kdo ovládá svůj hněv, je lepší než ten, kdo dobyl město.”*⁷ Ježíš, jako člověk tak zdravě soudný, plného vhledu, pokoje a moci, nikdy neseštopil k sebestřednosti ve svém každodenním lidském jednání. Povznesl se nad tyto běžné instinkty a ve shovívavosti a vřelosti vůči všem vždy pokračoval v jednání dobra. Někteří se domnívají, že Ježíš přišel poprvé, aby ukázal laskavou stránku Boha, ale až se vrátí ve slávě, zjeví svou pomstu. Nic v evangelijním záznamu však nepodporuje tento názor, který se opírá o lidskou verzi spravedlnosti, která je velmi odlišná od toho, jak ji definuje Bible. Písmo říká, že *“Ježíš je tentýž včera dnes i na věky”*

⁶ Mat. 5:38-42,
⁷ Př. 16:32,

a že se nemění.⁸ Bůh nemůže a nebude vyžadovat, aby se lidé drželi měřítká, které sám pro sebe odmítá. Jeho přikázání tvoří nejen základ Jeho vlády v nebi a na zemi; ale ve skutečnosti zobrazují podstatu Jeho charakteru ve slovech,⁹ jako romanopisec kreslí perem vnitřní život postav. Princip, který říká „nezabiješ“, což Ježíš rozšířil tak, že nebudeš nenávidět ani žádným způsobem škodit, pochází přímo ze srdce jeho Otce, jediného Boha.

Když se podíváme na život našeho Pána od Betléma až po Olivovou horu, ze které vystoupil, aby se vrátil do nebe, nenajdeme žádný důkaz o nějakém sklonu vynucovat si věrnost, což je málo, abychom to mohli označit jako destruktivní. „*Syn zajisté člověka nepřišel zatracovati duší lidských, ale aby je spasil.*“¹⁰ Ve skutečnosti nebylo v Jeho životě nic, co by odpovídalo předpokládané ničivé stránce Boha. Přesto Ježíšův život nabízí vhled do Božích konečných plánů, jak se vypořádat s hrozným problémem hříchu.

Rozhodující je si uvědomit Jeho chování, které bylo dosud málo komentováno a nepochopeno. Když byl opovrhován nebo vystaven neúctě, když naopak toužil po společenství a příležitosti učit, podřídil se těm, kteří Ho odmítli, a jednoduše odešel. Přijal, že Jeho "*milost tváří v tvář odmítnutí jim bude svědkem*"¹¹ a laskavě opustil místo, kde Ho nikdo nechtěl.

Bůh, který odchází

Během Ježíšova života byly příležitosti, kdy toužil žehnat a pomáhat lidem, ale oni Jeho požehnání nechtěli. Byli příliš povrchní, než aby pochopili hloubku Jeho lásky, a tak byl často odmítán. Co Ježíš v takových chvílích dělal? Byl rozzlobený? Vyzařoval z něj zuřivý hněv, aby jim dal lekci? Pamatujte na to, že měl přístup k moci, a mohl reagovat jakýmkoli způsobem – ano, hněvem a násilím, pokud chtěl. Ale co udělal, když Ho lidé odmítli? Jeho málo pochopeny odpovědi obsahují pro nás dnes velká ponaučení, protože ve všem, co dělal, zjevoval Otce.

8 Žd. 13:8, Mal. 3:6; Jak. 1:17.

9 Viz Ž. 119: 172; Jer. 23:6; 33:16.

10 Lk. 9:56 BKR

11 Mk. 6:11,

Krise v Nazaretu

Poprvé se o tom dozvídáme při návštěvě Nazaretu, Jeho rodném městě. Podle Lukáše ho po křtu Duch svatý vedl na poušť pokušení. Když se vrátil z této zkušenosti, šel na místo, kde Jej už znali, vstoupil do Nazaretu, kde byl vychován. Jeho sláva se šířila „po celém okolí“. Těšil se chvále všech, když učil v jejich synagogách.¹² „Jak bylo jeho zvykem, vstoupil v sobotu do synagogy a vstal, aby četl,“¹³ říká Písmo. Na začátku jej lidé poslouchali.

Ale po chvíli řekl něco, co je naplnilo náhlým hněvem. Když se zmiňoval o tom, kolikrát Pán upřednostňoval pohany před Židy, nechtěli přijmout skutečnost, že Židé často nestáli o Jeho požehnání. Jejich národní předsudky se rozhořely při připomenutí Boží přízně právě těm, kterými pohrdali, a to do té míry, že *"Ho vyhnali z města a vedli Ho na vrchol hory, aby Ho shodili z útesu."*¹⁴

Myslíte si, že chtěl opustit svou rodinu a přátele, ty, kteří Ho vychovávali a povzbuzovali během Jeho dospívání? Nechtěl se snad s nimi sdílet se svými bohatými znalostmi milosti a pravdy? Přesto Písmo říká: *„Prošel jejich středem, šel svou cestou,“ přišel do Kafarnaum a usadil se tam. Byli tak rozhněvaní, že uznával pohany, proto Ho chtěli zabít. A tak odešel do jiného města, aby si zachoval život.*¹⁵

Nechtěl odejít, ale přesto odešel, protože ve svém životě vždy poslouchal vedení Božího Ducha. A ve všem, co dělal, odrážel Otce.

Posedlí z Gadary

Další událost v Ježíšově životě se odehrála po silným větrem zasažené plavbě přes Galilejské jezero. Když dorazili na břeh Gadary, jeden nebo dva démony posedlí muži¹⁶ vyběhli z hrobek a vrhli se na ně. Učedníci se okamžitě rozprchli na všechny strany, ale Ježíš klidně zůstal, a když se učedníci konečně vrátili objevili,

12 Lk 4:15,

13 Lk 4:16,

14 Lk 4:29,

15 Lk 4:31, 32, Mat 4:13-16,

16 Mk kapitola 5 Gadary (BKR) Matouš píše dva, ale v Markovi je jen jeden.

že dříve posedlí sedí tiše, oblečení a se zdravým rozumem. Ježíš je uzdravil. To hluboce zasáhlo okolní obyvatelstvo, které jímal strach a bázeň, když uvažovali o tom, co se právě stalo těmto mužům.

V souvislosti s jejich vysvobozením však došlo k události, která vyvolala velké pocity odporu související s tímto uzdravením. Démoni žádali, aby jim bylo dovoleno vstoupit do nedalekého stáda prasat a Ježíš to dovolil, načež se prasata, kterých bylo asi dva tisíce, vrhla dolů po strmém náspu a utopila se v moři.

Pastevci byli naplněni zděšením a majitelé byli s největší pravděpodobností rozrušeni. Možná, že péče o prasata zahrnovala i finanční odpovědnost, není nám to Písmem sděleno. Ale víme, že pastevci vběhli do města a podali zprávu o tom, co se právě stalo, a přivedli všechny s sebou.

"Celé město hned vyšlo Ježíši naproti, a jakmile ho uviděli, žádali ho, ať opustí jejich kraj."¹⁷ Ježíš nechtěl odejít, přišel na toto místo z nějakého důvodu. Bylo to proto, že je chtěl naučit věci, které potřebovali pochopit? Chtěl si odpočinout od neutuchající práce, která Ho neustále vyčerpávala? Můžeme se jen dohadovat. Bible říká, že: „Ježíš vstoupil do člunu a přeplavil se zpět do svého města.“¹⁸

Málokdy přemýšlíme o různých možnostech, které Ježíš měl v takových chvílích. Proč nepovstal na protest a neřekl lidem, že stejně tady nemají pást vepře, a prostě je neusadil? Vždyť v Leviticus 11:7 je pojidání vepřového masa zakázáno. Mohl se dostat do teologické debaty o tom, co pravděpodobně dělají, a nechat své odpůrce v emocionálním chaosu. Ale On se nehádal, ani nezvýšil hlas. Se svými učedníky prostě nastoupil do člunu, na kterém připlul, a vrátil se přes moře zpět. Při tomto činu je dobré pamatovat na to, že On představil nejen svůj vlastní charakter, ale také charakter svého Otce. *"Nebude křičet, ani zvyšovat hlas, aby byl slyšet na ulici."¹⁹*

¹⁷ Mat 8:34,

¹⁸ Mat 9:1,

¹⁹ Iz 42:2

Odmítnutí v Samaří

Pouze Ježíš věděl, že to bude Jeho poslední cesta do Jeruzaléma. Na této cestě poslal napřed několik poslů, aby našli vhodné ubytování a zajistili vhodná opatření pro jejich pobyt. Poslové šli napřed do města Samaří, možná dokonce tam, kde Ježíš jednou potkal ženu u studny a na její slovo celá vesnice vyšla ven, aby Ho slyšela mluvit. V té době věřili, že je Mesiáš a přijali Ho. Možná tentokrát očekával další podobné příležitosti, aby k nim mohl promluvit. Můžeme si představit, že poslové neočekávali, že se v Samaří setkají s potížemi.

Ale Ježíšovým konečným cílem byl Jeruzalém. Když se o tom dozvěděli, nepřátelství mezi Samařím a Jeruzalémem, které sahá až do dnů Nehemjáše, zažehlo v Samaritánech zášť. Bylo běžné, že lidé z těchto měst spolu nechtěli mít nic společného, rozhodně nenabízeli ubytování jednotlivcům, kteří tudy projížděli na cestě do jiného města. Poslům byla tedy kategoricky odepřena očekávaná pohostinnost pro Ježíše a Jeho učedníky.

Všimněte si Ježíšovy reakce na tuto přímou urážku. Když Ho Jakub a Jan informovali o nevlídnosti samařanů, uzavřeli to nabídkou položenou jako otázku. *“Pane, chceš, abychom přikázali ohni sestoupit z nebe a zahubit je?”*²⁰

To bylo právě to, co očekávali, a dychtivě využívali nadpřirozené síly, které jim Ježíš dal dříve na jejich misijních výpravách, aby uskutečnili to, o čem věřili, že je Boží vůle proti Jeho nepřátelům. Přesto, pokud jste dobře poznali Ježíše, můžete si představit bolestný výraz, který se objevil na Jeho tváři. Ne. Nic takového dělat nebudeme. Nereagoval a nechtěl reagovat tímto způsobem. Když čelil předsudkům a odmítnutím, pokorně přijal rozhodnutí,

neoplácel ve stejném duchu. Možná chtěl dát lidem poslední příležitost učít je, a všechno v Něm možná toužilo navštívit místo, kde byl předtím přijat s takovou láskou. Přesto Písmo říká, že se pouze přestěhoval do jiné vesnice. Žádný hněv, zášť nebo rozhořčení, taková by mohla být naše odpověď. Ale On se nikdy nevnucoval. Vždy čelil odmítnutím s největší zdvořilostí.

20

Luke 9:54.

Co se můžeme dozvědět o Otcově charakteru v těchto příbězích o Ježíšově laskavé reakci na odmítnutí? Odešel někam jinam.

Ano, jsou chvíle a situace, kdy Bůh odchází. Ale to je vždy založeno na lidské svobodné vůli a volbě.

Ježíš demonstruje Boží hněv

"Když znovu přišel do synagogy, byl tu člověk s ochrnutou rukou. Sledovali ho, zda jej uzdraví v sobotu, aby ho mohli obžalovat. Ježíš tomu muži s ochrnutou rukou řekl: "Postav se doprostřed." Potom se jich zeptal: "Smíš se v sobotu konat dobro, nebo zlo? Zachránit život, nebo zničit?" Oni však mlčeli. S hněvem se po nich rozhlédl, zarmoucen tvrdostí jejich srdce, a řekl tomu člověku: "Natáhni [svou] ruku." A když ji natáhl, byla znovu zdravá. Farizeové se pak hned odešli radit s herodiány, jak by ho zničili."²¹

Když se zamyslíme nad Ježíšovým jednáním s pocity hněvu, můžeme zde vidět vzor toho, jak bychom měli reagovat. Když hledáme příklady, kdy se Ježíš mohl rozzlobit, obvykle myslíme na časy, kdy vyklidil chrám, nebo možná na dobu, kdy proklel fíkovník. V žádné z těchto zpráv však není zaznamenáno, že by se rozzlobil. Jan říká: *"Udělal si bič z provazů a vyhnal je všechny z chrámu s ovcemi a voly; vysypal mince směnárníkům a převrátil jejich stoly"²²* I když si můžeme představit, že při těchto příležitostech vybuchne hněvem, Písmo neuvádí nic o hněvu během těchto událostí.

Ale, jak říká výše uvedený text, těsně předtím, než uzdravil ruku člověka, se *rozzlobeně* rozhlédl kolem sebe. To poskytuje důležité vodítko, které při zkoumání této události v Kristově životě slibuje klíčové poznatky o tom, jak se vypořádal se svým vlastním hněvem, a to jak zde, tak i jindy. Vzhledem k tomu, že protikladem hněvu je pravděpodobně radost, podívejme se nejprve blíže na radost, abychom objevili klíčové pochopení hněvu.

Studie lidského mozku a toho, jak prožíváme emoce, vedly vědce zabývající se mozky k identifikaci šesti hlavních negativních emocí, které lidé prožívají, a které mohou způsobit problémy, pokud se člověk nenaučí,

21 Mk 3:1-6,

22 Mk 2:15,

jak na ně reagovat a zotavit se z nich. Normální mozek, podle těchto studií, je navržen tak, aby byl ve stavu, který nazývají „radost“. Tato radost není „štěstí“, jak ji obvykle definujeme, ale spíše radost z toho, že jsme spojeni s jinou myslí a srdcem, zejména s někým, kdo je rád, že je v naší přítomnosti.²³

Tato radost není jen příležitostná emoce, kterou bychom mohli zažívat sporadicky, ale spíše zahrnuje život s pocitem, že někdo opravdu chce být s námi. To je nyní známo ze studií jako nejzákladnější a nejintenzivnější touha lidského mozku. Tato touha po radosti leží na nejhlubších úrovních lidského podvědomí a zahrnuje spojující obvody, které nás hluboce spojují s jinou osobou.

Co to má společného s hněvem a Ježíšem? Má to s tím hodně společného, protože žít život neustále spočívající v myšlení radosti znamená, že nikdy neztratíte ze zřetele svou pravou identitu, a tak si můžete vzpomenout, jak se chovat jako vy bez ohledu na to, jaký jiný druh emocí můžete zažívat. Mít někoho, kdo vás dobře zná a bezpodmínečně vás miluje, poskytuje stabilitu a perspektivu s emocionální kotvou, takže se můžete vyhnout jednání mimo charakter, zatímco zažíváte intenzitu nějaké negativní emoce.

Protože Ježíš prožíval každý okamžik svého lidského života na zemi v neustálém společenství se svým Otcem, a protože se každé ráno pevně ukotvil v lásce svého Otce, byl pro nás vzorem, jak se můžeme vyhnout tomu, abychom byli přemoženi jakoukoli negativní emocií nebo zkušeností, se kterou se můžeme setkat. Ježíš ukázal, jak jednat jako my sami bez ohledu na to, jaké okolnosti můžeme zažít. Studiem toho, jak Ježíš jednal ve všech možných emočních situacích, se tedy můžeme naučit mnoho o tom, jak být věrní své pravé identitě, a i negativní emoce máme prožívat tak, jak je prožíval On.

Je zajímavé, že příběh v Markovi 3:1-6 je jediný v Písmu, který výslovně zmiňuje Ježíše, jak se rozhněval. Tento příběh nám tedy slouží jako model, kdykoli se musíme vypořádat s hněvem. Mějte na paměti, že Ježíš snášel neustálé obtěžování a pronásledování a čelil neustálým nástrahám, znevážit Jeho službu a snížit Její účinnost. Žárliví náboženští vůdci se cítili ohroženi Ježíšovou popularitou, pobouření Jeho učením a

²³ James G. Friesen, Ph.D. et. al. *The Life Model: Living From the Heart Jesus Gave You*. (East Peoria, IL: Shepherd's House, Inc., 2004), pp. 61-68.

příkladem, především proto, že představil milujícího Boha v ostrém kontrastu s jejich ponurým učením o Něm. Kdyby tento Bůh, o kterém Ježíš mluvil, byl přijat světem, vůdcové Izraele věděli, že obyčejní lidé by se brzy vzbouřili proti jejich zkaženému systému moci a kontroly. Konečným výsledkem by bylo, že by se celá společenská struktura mohla zhroutit, kdyby lidé brali Ježíše příliš vážně. Proto se zoufale snažili skoncovat s rostoucím vlivem Ježíšova učení.

Když Ježíš vešel do synagogy, uvědomil si, že nachystali léčku, která by mohla znevážit důležitost zachování soboty, Židé (ne Bůh) klasifikovali uzdravení jako akt práce. Protože práce byla Bohem v sobotu zakázána, pokud Ho mohli přistihnout, jak někoho v sobotu uzdravuje, mohli by Ho veřejně prohlásit za přestupníka zákona a vyvrátit jeho tvrzení, že vystupuje s Boží autoritou. Také znali Ježíše dost dobře na to, aby věděli, že Jeho upřímný soucit Mu nedovolí ignorovat člověka s odumřelou rukou, proto celou situaci nastražili s tímto záměrem.

Protože Ježíš vždy udržoval otevřené spojení se svým Otcem skrze Ducha, nenechal se touto pastí zastrašit. „Rozhlédl se po nich s hněvem, byl zarmoucen zatvrzelostí jejich srdcí.“ Zde vidíme, že Ježíš zažil hněv zakořeněný v zármutku, který se zatvrdil v srdci vůdců lidu, když ztráceli příležitost k věčnému životu. Spojení, které měl se svým Otcem, bránilo Jeho hněvu, aby reagoval na osobní urážky sebestředností. Učinil to, k čemu nabádal apoštol Pavel: „*Hněvejte se a nehřešte,*“²⁴ neboť pocity hněvu nejsou hříchem, když se rodí z opravdového spravedlivého rozhořčení vyvolaného při obraně cti Otce, pokud i my zrcadlíme pokorného a starostlivého Ducha Otce. To jsou věci, které Ježíš pociťoval, když se na ně „rozhlížel s hněvem“.

Klíčová otázka

V tomto bodě příběhu si musíme položit klíčovou otázku. Co by Ježíš udělal, kdyby se nehněval? Co by udělal s jakoukoli intenzivní negativní emoci, jako je stud, strach, hněv nebo jakákoli jiná? Jak by jednal mimo svou pravou totožnost, kdyby nepociťoval žádné negativní emoce?

24 Ef 4:26,

Mohla by existovat nějaká jiná rozumná odpověď, než že kdyby se Ježíš nehněval, s největší pravděpodobností by uzdravil odumřelou ruku tohoto muže v sobotu, nebo ne? Jednal tedy Ježíš při intenzivních emocích jinak, než kdyby se cítil normálně? Odpověď je jasná. Jednal by přesně stejně tak s negativní emocí nebo bez ní.

Tuto důležitou zásadu můžeme aplikovat na jakoukoli jinou událost v Ježíšově životě, abychom lépe porozuměli tomu, proč za různých okolností jednal tak, jak jednal. Kdyby Ježíš pocítil hněv při čištění chrámu, jednal by jinak, než kdyby se nehněval? Správná věc je vždy jednat s naším pravým já, s naší pravou identitou, kterou nám dal Bůh. **Ježíšův příklad nás poučuje o tom, jak můžeme reagovat v každé situaci a v jakékoli emoci, místo abychom zapomněli, kdo jsme, a jednali podle přirozených instinktů svého srdce, podle bolestného charakteru nepřítele, jen abychom toho později litovali.**

Pamatujte, že Jeho Otec byl nejvýznamnější osobou v jeho životě, vždy s ním, nikdy nebyl překvapený pastmi a nástrahami, s nimiž se Ježíš neustále potýkal. Ruka Jeho Otce Ho držela, když putoval životem, aby nakonec skončil na kříži. Někdy Ho přepadaly negativní emoce, ale sdílel srdce svého Otce a úspěšně prošel každou výzvou. Ve vztahu k hněvu nám ukázal, jak můžeme reagovat, když zápasíme s temnými pocity. Bez ohledu na to, jak se cítil, udělal správnou věc – totiž to, co začal dělat předtím, než přišly chmurné pocity.

Takto tedy Bůh zachází s hněvem, když tyto pocity prožívá ve svém srdci. Viděli jsme Ježíše rozzlobeného. Co udělal? Stále dělal správnou věc pro uzdravení svého lidu. Strašlivě zraněný nebo zarmoucený, nicméně nezměnil své záměry, ale povznesl se nad své pocity, aby uskutečnil dobro, které plánoval. **Vize Boha, který z jakéhokoli důvodu týrá své děti, existují pouze v představách lidské společnosti.**

Ježíš zachraňuje – a uzdravuje.

Původní slovo přeložené jako „spasit“ nebo „spasen“ je také mnohokrát přeloženo doslova jako *uzdravení*; tato dvě slova znamenají totéž. Protože si to mnozí neuvědomují, představují si, že „být spasen“ znamená jít do nebe. Ale to je jen malá část toho, co chce Bůh konat v našich životech. Jeho záměrem je zachránit nás, a nasměrovat nás k Jeho původnímu plánu. Být odrazem Jeho velkého srdce lásky, žít s Ním v tak těsné blízkosti, že všechno, co si myslíme, cítíme a jak jednáme, bude odražen to, jak myslí,

cítí a jedná On. Tak zachraňuje lidi skrze jednotu se sebou samým, skrze prohlubující se vztah důvěry s Ním. Naše dobré skutky pouze odhalují, že toto spojení intimity existuje. Skrze tento vztah se proměňuje naše myšlení.²⁵ Svět a naše hříšná přirozenost nás naučily falešnému vnímání reality a pravdy, ale Kristus nám umožňuje myslet a žít zcela odlišným způsobem, a tak uschopňuje naši povahu k tomu, abychom se těšili na věčný život s Ním v Jeho království lásky.

Smíření

Tento vzor je pro nás Božím ideálem; Nazývá to Usmířením nebo obnovením lidí „v okamžiku“ zpět do jednoty se sebou samým. Ale co to ve skutečnosti znamená? Není to, co si mnozí představují pod tímto slovem, že je to uklidnění hněvu uraženého Boha, který vymyslel způsob, jak nechat zabít svého vlastního Syna, aby vytvořil způsob, jak odpustit kajícím se hříšníkům. Daleko od tohoto temného obrazu Boha, pravda o uzdravení, vykoupení nebo obnově skrze intimitu s Jeho lidem, toto sjednocení, se ve skutečnosti nachází nejjasněji v naší lidské zkušenosti prostřednictvím příkladu zdravého manželství. Nechme Ježíše, aby to vysvětlil.

Farizeové ho přišli zkoušet a ptali se: *"Je dovoleno, aby se muž rozvedl se svou ženou?" Odpověděl: „Co ti přikázal Mojžíš?“ Řekli: „Mojžíš dovolil, aby byl sepsán rozvodový list.“ Ježíš jim však odpověděl: „Pro tvrdost vašeho srdce vám napsal toto přikázání.“ Ale od počátku stvoření je Bůh učinil mužem a ženou. Proto muž opustí svého otce a matku a připojí se ke své ženě a ti dva se stanou jedním tělem, takže už nebudou dvěma, ale jedním tělem. Co tedy Bůh spojil, ať nikdo neodděluje.”²⁶*

Náboženští vůdci v Ježíšově době se snažili být pečlivými strážci zákona. Věřili, že Bůh se zajímá o skutky, výkon, vnější chování, zatímco zcela pomíjí jejich stav ducha a postoje k lidem kolem nich. Soustředili se pouze na vnější věci a představovali si, že nebeský život má jen málo společného

25.Řím 12:2; 2. Kor 3:18

26.Mk 10:2-9

s obsahem jejich srdce. Jejich vztahy s jinými lidmi tomu nasvědčovaly a jejich manželství tím trpěla. Protože viděli Ježíšovo učení a představy o Bohu jako hrozbu pro jejich tvrdou, náročnou představu Boha, rozhodli se konfrontovat Ježíše s otázkou zákona ohledně rozvodu. Proto si mysleli, že Ho zneváží před lidmi a ukážou, že nerespektuje zákony Mojžíše, které definovaly, co to znamená být poslušným následovníkem Boha a dobrým Židem.

Žel si neuvědomili, že jejich náboženství pouze zvenčí je bezcenné ve srovnání s tím, co jim chtěl Ježíš dát. Ježíš přišel na tuto zem, aby zjevil nesmírnou lásku jemného, soucitného Otce, ne náročného, čekajícího na potrestání každého, kdo poruší Jeho přísné požadavky, jak Ho náboženství znázorňuje. Bůh, kterého Ježíš přišel zjevit, se mnohem více zajímal o pěstování vztahů než o studium výkonu. Ježíšova odpověď v této výměně názorů o rozvodu zjevuje Boží přání, aby Jeho děti vyrostly a byly schopny vstoupit s Ním do takové intimity, že se mohou stát nevěstou pro Jeho Syna. Chce děti, které Mu rozumějí a mohou se těšit veškeré lásce, úctě a radosti, které jsou možné ve vztahu, jako je blízký manželský svazek.

Náboženští vůdci měli na mysli zcela odlišnou představu správného vztahu k Bohu. Ježíš jim odhalil jejich skutečný problém. Nešlo o to, zda může být rozvod v Božích očích považován za legální. Byla to tvrdost jejich vlastního srdce, která je vedla k tomu, že se chtěli rozvést se svými ženami. Tím, že Ježíš odkázal tyto muže zpět na příběh stvoření, poukázal na původní plán, který byl ostře odlišný od toho, co si tito náboženští muži představovali, že má Bůh na mysli. Tito vůdci věřili v systém, jak si získat Boží přízeň tím, že se budou snažit dodržovat nesčíslná množství pravidel, zatímco ignorují stav svého srdce. Ježíš byl poslán na tuto zem, aby oznámil, že Boží přízeň je již přítomna, prostě čeká, až v ni uvěříme a přijmeme ji.²⁷

V zahradě Eden

Co nacházíme v počátcích, o nichž se Ježíš zmínil, co měl Bůh v úmyslu pro svůj původní plán a co v nás zamýšlí obnovit, pokud Mu to dovolíme? Tehdy Bůh řekl: „*Učiňme člověka k našemu obrazu, podle naší podoby!*

²⁷ Lk 2:13-14; 4:18-19.

Bůh stvořil člověka ke svému obrazu k obrazu Božímu stvořil jej: jako muže a ženu stvořil je.²⁸

To je to, co Ježíš citoval v odpovědi mužům, kteří hledali výmluvy, aby se rozvedli se svými ženami a získali jiné podle svých tužeb. Původním Božím plánem byly dvě jedinečně se doplňující lidské bytosti odrážející Jeho vlastní srdce lásky, které mělo potenciál a přirozenou touhu přiblížit se jeden druhému v intimitě, dokud nebylo možné říci, že už nejsou dva, ale jeden. Ježíš to vysvětluje, abychom pochopili Boží záměr pro naši existenci i pro manželství. Ale co je ještě důležitější, vylíčil manželství jako aktivní podobenství, které nám zjevuje mnohem větší záměr, který s námi Bůh má. Bůh zamýšlel, aby lidstvo nakonec vstoupilo do něčeho jako "manželské" zkušenosti s Bohem do té míry, že by mohlo být Jeho nevěstou ve stavu Jednoty. *„Proto muž opustí svého otce a matku a připojí se ke své ženě a ti dva se stanou jedním tělem, takže už nebudou dvěma, ale jedním tělem.*“²⁹

Pokud to zní divně nebo téměř skandálně, uvažte, že Pavel navazuje na stejné téma v listu Efezským, když mluví o vztazích mezi manželi a manželkami, což je pasáž, která je také do značné míry nepochopena, opět proto, že naše vlastní srdce jsou i dnes tvrdá. Poté, co se snaží vysvětlit, jak by manžel a manželka měli vzájemně jednat, respektovat a milovat, uzavírá svou diskusi tím, co udělal Ježíš – odkazuje nás zpět na původní Boží plán při stvoření.

Stejně tak musí muži milovat své ženy jako svá vlastní těla. Kdo miluje svou ženu, miluje sám sebe. Nikdo nikdy neměl své vlastní tělo v nenávisti, ale každý je živý a opatruje, tak jako Kristus svou církev. Jsme přece údy jeho těla. *„Proto muž opouští otce i matku – aby přilnul ke své manželce, aby se ti dva stali jedním tělem. „Toto je veliké tajemství; já však mluvím o Kristu a o církvi.*“³⁰

"V Něm"

Důležitou součástí tohoto nebeského manželství a Božím plánem uzdravit nás a přivést zpět ke svému původnímu plánu je téma "v Něm" nebo "v Kristu."

28.Gen 1:26-27

29.Mk 10: 7,8,

30.Ef 5:28-32

Říká, že je to „tajemství“, které předkládá v symbolech v neúnavné snaze zapojit naši mysl a spustit naše porozumění. Je smutné, že ve většině dnešních církví je toto téma zřídka vnímáno, i když ho Písmo prezentuje jako prvořadé biblické téma. Zatímco toto téma by mělo být číslo jedna a mělo by být studováno všemi, sotva zaregistruje výkyv na radaru církve.

Ježíš řekl: „*Já jsem ten živý chléb, který sestoupil z nebe. Kdo jí z tohoto chleba, bude žít na věčnost. A chléb, který já dám za život světa, je mé tělo.*“³¹ Zde klade rovnítko mezi své tělo a chléb. Co děláme s chlebem? Jíme ho a ten nás vyživuje, doslova se stává naším vlastním tělem. To je účel chleba. Těmito slovy musí jasně říci, že máme symbolicky "jíst" Jeho tělo; ale živý chléb je živý, vnímající. Tento chléb, který nám Pán nabízí, má vědomí; je to Osoba. Jak můžeme jíst vědomou bytost, abychom dokončili představu manželství? Jak se může doslova stát naší součástí, naplnit se hluboko v nás?

" *Kdo jí mé tělo a pije mou krev, zůstává ve mně a já v něm.* " ³² Jíst Jeho tělo? Pít Jeho krev? Neumíme si to představit! Ježíš brzy objasnil, že ³³ Jeho tělo a krev symbolizují *Jeho slova*. Přesto, jak mocné obrazy vysvětlují návrat k původnímu Božímu plánu a činí nás způsobilými žít věčně. Zkušenost, kterou popisuje, z nás učiní nesmrtelné bytosti! Tak jako se do těla dostává požívaný pokrm, aby ho udržoval a posiloval, tak také Jeho slovo přijaté do mysli vytváří realitu vzájemného přebývání.

Těsně předtím, než opustil náš svět a vrátil se k Otci, byl tento manželský vztah v Jeho mysli na prvním místě. Řekl: „*Zůstaňte ve mně a já ve vás. Jako ratolest nemůže nést ovoce sama od sebe, pokud nezůstane ve vinném kmeni, tak ani vy nemůžete, pokud nezůstanete ve Mně. Zůstaňte v mé lásce.*“³⁴

Bůh nás ujišťuje, že každý z nás může mít s Ním tento blízký, důvěrný vztah; studiem Jeho charakteru se v nás obnovují Jeho cesty. Jeho slovo nás také uzdravuje a přivádí zpět k našemu původnímu plánu být odrazem pravdy o našem milujícím Otci.

31. Jan 6:51,

32. Jan 6:56,

33. v. 63,

34. Jan 15:1-11,

Další biblické metafory jasně symbolizují tento intimní vztah. Ježíš vyprávěl příběh o svatbě, na kterou jeden host přišel bez svatebního roucha. „Příteli,“ řekl hostitel (zastupující Otce), „jak jsi sem přišel bez svatebních šatů?“³⁵ Hostitel připravil každému hostu slavnostní roucho a přijít na svatbu bez něj by bylo podivné a nemyslitelné. Tento oděv je živý, vnímající, vědomý a nasycený láskou. A když nám jej hostitel, Bůh Otec, klade na ramena, ve skutečnosti se skrze nás vsákne do všeho, jak nás proměňuje uvnitř. To je přítomnost Ducha svatého, který, kdyby se naše oči mohly otevřít duchovním skutečnostem, tak bychom mohli vidět, jak v nás skutečně žije. Jednota manželství je symbol, který se nachází v celém Písmu, vyobrazuje druh intimity, kterou Bůh touží vytvořit se svým lidem.

*"Probud' se, probud', oděj se silou, Sióně, oděj se svými skvostnými rouchy, Jeruzaléme, město svaté,"*³⁶ Kamkoliv se v Písmu podíváte, Bůh nás napomíná, abychom si oblékli svá krásná roucha. Pravý svědek radil Laodicejské církvi, že bílé roucho představuje jednu z jejích nejdůležitějších potřeb. *"Radím ti, abys ode Mne koupil . . . bílé roucho, abys se oblékl a aby hanba tvé nahoty nebyla odhalena."*³⁷ *"Oblékl mě rouchem spasení, zahalil mě do roucha spravedlnosti, jako se ženich zdobí věncem a jako se nevěsta zdobí svými drahokamy."*³⁸

(Samozřejmě, že ne všechny odkazy na oděvy se promítají do toho, o čem zde mluvíme. Ale často to vyjadřují. Je to prominentní téma v celém Písmu, někdy symbolizované jako "plot" nebo "štit".)

Všimněte si poslední zmínky, která popisuje získání "spravedlnosti" tím, že máte tento oděv. Svatební roucho totiž představuje Krista, který v nás žije skrze Ducha svatého, který je Božím plánem pro nás. Mnozí tuto myšlenku slovně potvrzují, ale příliš málo ji chápe, co skutečně znamená zkušenost. Jen Duch svatý má spravedlnost, aby ji mohl dávat, sdílet. Jediná spravedlnost, která je nám dostupná na zemi, v moři i na nebi, je spravedlnost, která nás připravuje na nebe. Věřte, že pokud

35. Mat 22:12,

36. Iz 52:1,

37. Zj 3:18,

38. Iz 61:10,

se chceme těšit z nebe, musíme tam již přijít s Duchem svatým žijícím v našich srdcích? To je původní Boží plán, ke kterému nás volá zpět.

Všimli jste si v této souvislosti, jak často Písmo mluví o životě „v Něm“? Můžete otevřít Bibli téměř na kterékoliv náhodné stránce a najít autora, který mluví o přebývání „v Kristu.“ „*Ke chvále slávy jeho milosti, kterou nám zdarma udělil v milovaném.*“³⁹

Bůh nám může udělit svou milost, dokud žijeme "v Něm". Proč bychom v Něm nežili v každém okamžiku, vnímaví k Jeho trvalé přítomnosti? "*Neboť v něm žijeme, pohybujeme se a jsme.*"⁴⁰ „*Toho, který nepoznal hřích, učinil hříchem za nás, abychom se v Něm stali Boží spravedlností.*“⁴¹

Bezprostředně před svým ukřižováním a návratem do nebe chtěl Ježíš zanechat drahocenný dar pro požehnání těch, které zanechá. „Nechť se vaše srdce nechvěje,“ utěšoval je. „*Věříte v Boha, věřte také ve Mne. V domě Mého Otce je mnoho příbytků. Kdyby tomu tak nebylo, řekl bych vám to.*“⁴² „*Jestliže mne milujete, zachovejte má přikázání. A já požádám Otce a On vám dá jiného Zastávce, aby byl s vámi na věčnost – Ducha pravdy, jež svět nemůže přijmout, protože ho nevidí ani nezná. Vy jej znáte, neboť u vás zůstává a ve vás bude.*“⁴³ Všimněte si, že to poslední, co udělal, než opustil tuto zemi, bylo, že svým učedníkům slíbil Ducha svatého, že bude Jeho zástupcem pro ně i pro nás.

Jeho dnešní poselství

A jaké je Jeho poselství pro nás dnes? "*Hle, stojím u dveří a klepu; Uslyší-li někdo Můj hlas a otevře dveře, vejdu k němu a povečeřím s ním a on se mnou.*"⁴⁴ Kde je Ježíš? Stojí přede dveřmi a klepe. Chce vstoupit. Chce, abychom Ho znali tak, jako On zná nás. Chce, abychom znali Jeho pravý charakter a to, jak se chová k druhým, a abychom byli zasvěceni do Jeho Božských záměrů. Chce se s námi podělit o intimní, zasvěcený vztah.

39 Ef 1:6,

40 Sk 17:28.

41 2. Kor 5:21,

42 Jan 14:1,

43 Jan 14: 15-17,

44 Zj 3:20,

To je hlavní záměr pro existenci lidských bytostí, pro vstup do tohoto ohromujícího, privilegovaného vztahu být tak důvěrný s Bohem, že se již nestáváme oddělenými jako dvě, ale jsme jedním tělem s Ním. To je pravý význam slova jednota. Proto Ježíš přišel v lidském těle – aby se lidé, kteří žijí v tomtéž těle, mohli stát jedním tělem s Bohem, stejně jako ženatý muž a žena mohou zažívat úžasnou zkušenost jednoho těla, když jsou jejich srdce sjednocena v lásce, kterou k nim chová Bůh. K tomuto cíli nás neustále přitahuje a snaží se směřovat naše myšlení. I když Jeho úsilí přineslo po staletí jen omezený úspěch, nikdy nebyl bez těch, kteří Mu odpověděli. A proroctví je jasné, že před svým *návratem* bude mít konečně lidi, kteří pochopili a kteří se rozhodli vstoupit do této úrovně intimity s Jeho srdcem, které bylo Jeho ideálem od počátku stvoření.

Úkol práva

Farizeové a saduceové odsunuli Krista stranou ve svém zatvrzení se v zákoně, který je nikdy nemohl uzdravit. Zákon je poskytován pouze k informování a nemá schopnost čistit. Apoštol Jakub říká, že zákon je jako zrcadlo, které nám může dát pravdivý obraz našeho stavu, když se do něj podíváme,⁴⁵ ale to je hranice jeho moci. Zákon je jen písemný nástin Božího charakteru v jednom rozměru. Musíme vzhlížet ke Kristu jako živému vzoru, abychom pozorovali Boží charakter prožítý ve všem, co znamená být člověkem.

Očista, uzdravení, záchrana a přivést zpět k původnímu Božímu plánu – to vše je mimo rámec schopností a účelu zákona. To vyžaduje zapojení dvou – lidského a božského v nás a hmatatelného živého Krista, který se nám přibližuje, zjevuje nám svůj velký soucit s námi a pozvedá nás k sobě.

A pak si vzpomeneme. Ano, zákon je jen Jeho napsaný charakter, ne skutečná podstata toho, kým je. To, co chceme je Jeho podstata, být jako On.

V tom všem nemá Zákon svou funkci? Ano má, psaný zákon se pak stává bariérou, ochranou, aby nás varoval, když jsme pokoušeni, a aby odhalil skutečný stav našeho sobeckého srdce. Naší úlohou je spočinout v poznání neviditelné přítomnosti našeho Pána,

45 Jak 1:23.

který nás pak učí Jeho stezkám.⁴⁶ Zákon nás nikdy neuzdraví ani nevytrhne zpět k původnímu Božímu plánu s námi. To může udělat pouze moc Ducha svatého, když tiše pracuje ve stínu naší mysli, aby učinil Ježíše živou skutečností v naší každodenní zkušenosti.

Bůh zamýšlel, abychom setrvali v tomto důvěrném vztahu s Božským. Bohu to zlomilo srdce, když lidstvo sešlo z cesty do propasti bezbožného sobectví a hříchu, protože On znal žalostný konec tohoto životního stylu. Lidská rasa byla na cestě krizového střetnutí se smrtí – smrti, kterou si sami způsobili. Lidstvo by zažilo důsledky života bez velkého Generátoru Života. Lidstvo by bylo beznadějně ztracené a spirálovitě by se řítilo temnou a osamělou chodbou končící v zapomnění, kdyby Bůh nezasáhl.

Kdo vydal Krista, aby zemřel?

V nebeských radách byl zpracovaný plán, aby Spasitel přišel na tuto temnou zem a vzal na sebe všechny následky hříchu, prolil svou krev a zemřel za její obyvatele. Ježíš, Syn Boží, byl pověřen naplněním tohoto poslání k záchraně z našich hříchů.⁴⁷ Ve dnech, které předcházely vyvrcholení tohoto plánu, se Ježíš snažil připravit mysl svých učedníků na nadcházející krizi. Kristus se s nimi opakovaně snažil sdílet realitu své nadcházející smrti. „Neboť učil své učedníky a řekl jim: „*Syn člověka je vydán do rukou lidí a oni ho zabijí.*“ „*jdeme do Jeruzaléma a Syn Člověka bude vydán velekněžím a zákoníkům a oni Ho odsoudí k smrti.*“⁴⁸

Ale klíčová otázka, kterou si musíme položit, je tato: Kdo Ho „vydal“? Jidáš to jistě plánoval, ale Ježíš o něm nemluvil. Kdo měl autoritu vydat Ježíše na smrt? Apoštol Pavel objasňuje, kdo Ho „vysvobodil“:

„*Ten, který neušetřil svého vlastního Syna, ale vydal ho za nás všechny, jak by nám s ním také nedal všechny věci?*“⁴⁹ Byl to Otec, kdo Ho vydal (nebo propustil) ničivým silám kolem Něho.

46.Ž 25:4.

47.Mat1:21.

48.Mk 9: 31, Viz také Mat 26:2, 14, 15; 27:18;

49.Řím 8:32.

Je příznačné, že Pilát také "vydal" Krista, aby byl ukřižován, ale ne dříve, než náš Pán oznámil pyšnému vládci, že nebude mít žádnou moc to vykonat, pokud to Bůh nedovolí.⁵⁰

Znamená to, že Otec byl spoluviníkem popravky svého milovaného Syna? Vůbec ne! Na kříži „*byl Bůh v Kristu, smířil svět se sebou*“⁵¹ ale nesmírná tíha temnoty našich hříchů na Něm způsobila, že Ježíš ztratil vědomí přítomnosti svého Otce. Podle jejich dohodnutého plánu, počatého v dalekých končinách věčnosti, Otec nemohl zvednout ruku, aby Mu, jakkoliv pomohl, protože Ježíš nyní zakoušel smrt hříšníků. Otec toho dne odstoupil a tím „vydal“ našeho Spasitele osudu, který Ho čekal bez nebeské ochrany. Ježíš to potvrdil na kříži zvoláním prorockého žalmu: „*Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?*“⁵² Je zřejmé, že zatímco Božím posláním při ukřižování Jeho Syna, nositele hříchu, bylo odejmout Boží ochranu a vydat ho mocnostem temnoty,⁵³ s touto jedinou výjimkou, Bůh Otec se na samotné popravě *nepodílel*.

I když Písmo říká, že to udělal!

"Probud' se, meči, proti mému pastýři, proti mému druhu, je výrok Hospodina zástupů. **Bij pastýře** a ovce se rozprchnou."⁵⁴

Ježíš tvrdí, že tato slova jsou proroctvím o Něm: Tehdy jim Ježíš řekl: "Vy všichni ode mne této noci odpadnete, neboť je napsáno: "**Budu bít pastýře a ovce stáda se rozptýlí.**"⁵⁵

50.Jan 19:10, 11.

51. Kor 5:19.

52.Mat 27:46, Ž 22:1.

53.I když byl propuštěn, ti, kterým byl propuštěn, byli stále zodpovědní za to, co udělali, když jim byl vydán.

54.Zach 13:7.

55.Mat26:31; Mk 14:27.

Písmo tvrdí, že "udeřil" Krista, i když bychom to tak určitě nepopsali. Starozákonní proroctví, cituje a naznačuje použití "meče" nebo násilí "proti muži, který je jeho druhem", což je jasný odkaz na blízký vztah mezi Otcem a Synem. Ano, Kristus zemřel násilně, ale ne rukou svého Otce. Padesátá třetí kapitola proroka Izajáše všeobecně přijímána křesťany jako mesiášské proroctví, říká: „*Jenže to byly naše nemoci, které snášel, a naše bolesti, které nesl; a my jsme si o něm mysleli, že je zasažen a ubit Bohem a zkrušen.*“⁵⁶

Považujeme odstranění Boží ochrany lidí za akt agrese proti nim? Je vyjádření Písma, že Bůh "bude bít" svého Syna, potvrzením toho, že Bůh tak skutečně jedná? Bližší zkoumání Písma odhaluje, že Boží hněv je projevem lidského odmítnutí, které způsobí následné stažení Boží přítomnosti a ochrany a zároveň uvolňuje ničivé síly kolem. Jakmile je tento vzorec pochopen, pomáhá nám to pochopit mnoho dalších situací. Ale pokud je to pravda, proč by Bůh dovolil, aby byl označen za zprostředkovatele násilí?

Zničený Jeruzalém

Když v Kristově životě pátráme po stopách o Božím záměru v konečné smrti ztracených hříšníků, zjišťujeme, že jedna událost je obzvláště poučná. Po staletí Bůh posílal do Izraele proroky, aby je varovali před následky jejich zakořeněné vzpoury proti nebi a prosili je, aby činili pokání. Nakonec poslal svého Syna.

Ale když Kristus jednoho z posledních večerů před svou smrtí seděl na oslátku na úbočí Olivové hory, díval se na krásné město Jeruzalém a plakal, protože věděl, že lidé brzy zpečetí svá staletá odmítnutí nebe Jeho vlastním ukřižováním. Viděl Titova vojska obléhat město asi za čtyřicet let v budoucnosti, viděl nepopsatelnou bídu sestupující na lid, viděl chrám Boží v plamenech, které nebude možné uhasit žádným lidským úsilím.

Viděl také souhru neviditelných sil, které nakonec otevřely dveře této katastrofě, a plakal. Jeho myšlenky se brzy projevíly při setkání tváří v tvář s náboženskými vůdci národa.

⁵⁶Iz 53: 4, 10,

“Jeruzaléme, Jeruzaléme, který zabíjíš proroky a kamenuješ ty, kteří jsou k tobě posláni, kolikrát jsem chtěl shromáždit tvé děti, tak jako slepice shromažďuje svá kuřata pod křídla, ale nechtěli jste.”⁵⁷

Jeruzalém byl zničen poté, když ukřižováním Toho, který byl poslán, aby je zachránil, opustili své spojení s Bohem a tím i svou jedinou ochranu. Orlice, která roztahuje křídla nad svými mláďaty, je v Písmu obvykle symbolem, odhalujícím povahu vztahu, který chce mít Bůh se svým lidem a jeho potřebu naprosté závislosti na nebeské ochraně, která je k dispozici pouze v důvěrném vztahu s Ním. Bylo to snad nejbližší k popisu neviditelných skutečností lidskou řečí. Přesto to v žádném případě nebyl jediný symbol, který Písmo používalo, aby reprezentovalo tutéž pravdu.

2

Jak

Bible vysvětluje sama sebe

*“ Pokyn za pokynem, ..., míru k míře,
..., trochu sem, trochu tam.“*

Iz 28:10

Představte si, že žijete v jiné zemi, kde slovo "zub" označuje "pařez". Pokud se vydáte do mé země a pokusíte se vykořenit svůj „zub“, můžete získat zajímavé pohledy, když se zeptáte: "Mohu si půjčit váš traktor potřebuji vytáhnout „zub“?! Jak velký pokrok byste asi udělali, dokud se nenaučíte mluvit místním jazykem? Podobně i naše potíže vidět pravý biblický obraz Božího charakteru jsou často jazykovým problémem, který lze snadno vyjasnit, když v Písmu jsou učiněna některá pečlivá srovnání.

Abyste viděli Boha v jeho krásném charakteru a rozumné mysli, budete požádáni, abyste se naučili nový jazyk, jazyk Písma. Kam se ho půjdete naučit? Ne na internet, ne k lingvistovi, a ne k duchovenstvu. Tento nový jazyk najdete na stránkách samotného Písma, protože definuje své vlastní pojmy. Příliš často jsme dělali chybu, když jsme používali různé slovníky k definování biblických pojmů. Bez ohledu na náš rodný jazyk, když dovolíme, aby Písmo poskytovalo své vlastní definice, pomůže to objasnit mnoho přetrvávajících tajemství o Božím charakteru.

Abychom například položili řádný základ pro diskusi o konkrétních událostech Boží „pomsty“, musíme se nejprve podívat na některé nesrovnalosti Písma a na to, jak se Bůh vyjadřuje. Přitom se pak můžeme ponořit do dalších souvisejících témat. A není to žádné odbočování od tématu, protože

otázky vykoupení se protínají v ústřední pravdě o Božím charakteru. Proto dotýkání se těchto souvisejících témat, kromě toho, že se zabýváme některými zvláštnostmi Písma, může také pomoci odhalit některá tajemství skutečné role Boha v ničivých skutcích, které jsou mu připisovány.

Rozporuplné principy

Za prvé je užitečné naučit se myslet obráceně, abychom snadněji porozuměli pravdám o království Božím. Nikdo nemůže nikdy poznat Boha tak, jak si přeje, aby byl poznán, dokud nezačne myslet a žít podle Božích "rozporuplných" zásad. Z četných příkladů v celém Písmu prozkoumáme jen těchto několik:

-Ten, kdo miluje svůj život, ho ztratí, a kdo nenávidí svůj život na tomto světě, si ho zachrání navždy.¹

-Každému, kdo má, bude dáno; a tomu, kdo nemá, bude mu odňato i to, co má.²

-Ale co je u světa bláznivé, to si vybral Bůh, aby zahanbil moudré, a co je u světa slabé, to si vybral Bůh, aby zahanbil silné; a co je u světa neurozené a méněcenné, to si vybral Bůh, vybral [dokonce] i to, co není, aby zrušil to, co je³

-svou smrtí zlomil moc toho, který měl moc smrti (to jest ďábla)⁴
Hojnost těchto zdánlivých rozporů v Písmu říká něco o Božím způsobu myšlení, co je životně důležité pro pochopení současného tématu. "Vždyť moje myšlení nejsou myšlení vaše, ani vaše cesty nejsou cesty mé, je Hospodinův výrok."⁵ Veřejné mínění téměř nikdy neodráží Boží smýšlení. Proto bychom neměli být překvapeni, když zjistíme, že jsme ohledně zásahů Boží "pomsty" skoro nic nepochopili.

Vždy je třeba být opatrný při přístupu k novým myšlenkám, protože jakýkoli rozpor může být snadno přenesen do extrému. Přijměte pouze to, co

¹Jan 12:25.

²Luk 19:26.

³1. Kor1:27, 28.

⁴Žd2:14.

⁵Iz 55:8, 9

Bible jasně podporuje, a to spoléhání se především na Boží pohled, který nám poskytl Ježíš Kristus. **Jde o to, že bychom neměli být překvapeni, když najdeme nebeské pravdy, které jsou pravým opakem populárních přesvědčení a učení.**

Když uvažujeme o "božské odplatě", jak ji vyjádřil *Kristův život*, jak se můžeme vyhnout tomu, abychom viděli, že něco není v pořádku? V Jeho životě nebyla žádná "božská odplata," žádná pomsta, žádné vyrovnání. Možná, že pravda týkající se tohoto tématu leží na opačné straně, než jsme vždy věřili. Můžeme rozumět "Božímu hněvu" jinak, než jsme jej chápali v minulosti?

Prvním krokem pro porozumění tohoto tajemství je zkoumání některých biblických rozporů, počínaje tím níže.

Biblické rozpory

Jak se zákon (skutky) a milost (víra) vztahují na naše spasení? Někteří říkají, že jsme spaseni milostí skrze víru, a zakládají svou víru na takových textech, jako jsou:

• *Neboť jste zachráněni milostí skrze víru; a ta záchrana není z vás je to Boží dar; není na základě skutků, aby se nikdo nechlubil.*⁶

• *Člověk není ospravedlňován ze skutků Zákona, nýbrž skrze víru v Ježíše Krista, i my jsme v Krista Ježíše uvěřili, abychom byli ospravedlněni z víry Kristovy, a ne ze skutků Zákona, protože ze skutků Zákona nebude ospravedlněn žádný člověk.*⁷

Na druhé straně máme tento popis:

• *A uviděl jsem mrtvé, velké i malé, jak stojí před trůnem, a byly otevřeny knihy. Byla otevřena i jiná kniha, tj. kniha života. A mrtví byli souzeni podle svých skutků, zapsaných v těch knihách. A moře vydalo mrtvé, kteří v něm byli, i Smrt a Hádes vydali mrtvé, kteří v nich byli, a každý byl souzen podle svých skutků.*⁸

⁶ Ef 2:8, 9,

⁷ Gal 2:16,

⁸ Zj 20:12, 13,

- *Chceš však poznat, ó nerozumný člověče, že víra bez skutků je neúčinná... Vidíte-liž tedy, že ze skutků ospravedlněn bývá člověk, a ne z víry toliko?*⁹

Takže zde máme klasický biblický rozpor, který poskytuje základ pro argumentaci, odcizení a rozdělení uvnitř křesťanství.

Nic z toho se nemusí stát, pokud se křesťané rozhodnou sladit tyto zdánlivé rozpory seriózním studiem Bible a dovolit Písmu, aby bylo svým vlastním vykladačem, dokud se neobjeví jasný obraz pravdy v této zkoumané záležitosti.

Vedle sebe stojící myšlenky někdy pomohou výroky objasnit; představím vám příklad, z kterého pochopíte, jak budeme postupovat:

Jak Bůh zachraňuje lidi?

Jeden pohled

Neboť jste zachráněni milostí skrze víru; a ta záchrana není z vás – je to Boží dar; není na základě skutků, aby se nikdo nechlubil.

Jiný pohled

víra bez skutků je neúčinná Vidíte, že ze skutků je člověk ospravedlňován, a nejen z víry

V tomto případě máme štěstí, že máme třetí záznam, který vysvětluje zjevný rozpor:

Neboť v Kristu Ježíši nic neznamená obřízka (skutky) ani neobřízka (víra), ale víra působící skrze lásku.¹²

Galatským 5:6 definuje spasitelnou víru jako víru, která "působí" skrze lásku **Agape**, která se nezaměřuje na sebe, ale na ty druhé. Proto skutky, které lidé nejsou schopni konat ve své síle, vyplynou ze života uschnutého pravou vírou. Když se nebe dívá na život na zemi a vidí "krásu svatosti" vyjádřenou úctou k Bohu, citlivostí k potřebám a pocitům druhých a schopností povznést se nad škodlivé instinkty naší lidské přirozenosti, rozumí, že zde kromě lidí žije ještě Někdo jiný

9.Jak 2:20, 24,

10.Ef 2:8, 9.

11.Jak 2:20,24.

12.Gal 5:6,

a Jeho jsou skutky jsou ty, které nebe vidí. Pavel v Galatským 2:16, to nazývá "vírou Ježíše Krista" nebo bychom mohli říci, že Ježíš žije svůj život ve věřícím člověku. Víra, která je činnou vírou, je vírou, která zachraňuje, uzdravuje, proměňuje a obnovuje.

Spisy apoštola Pavla jsou někdy těžko pochopitelné, hlavně proto, že jsme nepochopili tuto dynamiku, která tvoří samotné jádro jeho poselství.

Láska Boží

Agapé, velký princip lásky, je pojivem, které drží pohromadě chrám Páně. *Agape* bude vždy dělat to, co je v nejlepší zájmu těch, kteří vkládají svou prostou důvěru v Boha, ve skutečnosti každého, kdo Mu to dovolí. Pokud vše ostatní selže, *Agape* stojí pevně a navždy.

Myšlenka *Agape* však nemůže plně vyjádřit hloubku emocionální stránky Boží lásky k Jeho dětem. Pomyslete na to, jakou lásku to vyžadovalo od Otce, aby dovolil svému jedinečnému a vroucně milovanému Synu přijít na tuto temnou zemi, aby žil a zemřel za vás a za mne. Motivovat tuto hloubku citu vyžadovalo mnohem víc než jen vyslovit větu: Bůh je láska. "Láska" nepopisuje, jak jedná, ale to, čím je jako Osoba. Otec nás miluje láskou daleko přesahující naši lásku k našim dětem nebo komukoli jinému. Miluje nás tak, že to lidstvo není schopné pochopit. Ve skutečnosti by nebylo přehnané mluvit o Boží lásce jako o stravujícím, vášnivém ohni.¹³ Máte-li pochybnosti o tom, že vás Bůh miluje, přečtěte si knihu Ozeáš nebo Píseň písní, velká poselství o Boží lásce k Jeho dětem v próze, básni a metafoře.

Láska prosazuje zákon

Boží království je v klíčových bodech velmi odlišné od našich systémů. Lidské zákony vyžadují, aby lidé vytvářeli a pak prosazovali své zákony. Boží zákon na druhé straně jednoduše odráží, kdo je On, a nevyžaduje nic jiného než nebeskou *Agape*, aby zajistil prosazení zákona. Jinými slovy, Boží zákony se prosazují samy. Vzhledem k tomu, že občané Božího království "*přirozeně dělají to, co je obsaženo v zákoně*",¹⁴ není v nich žádný rozpor se zákonem. Boží přítomnost v lidském srdci vytváří přirozenou spravedlnost. Je ale také pravdou, že zatímco lidé zůstávají v Něm a stále si zachovávají svobodnou vůli, potřebují měřítko hříchu nebo chování, které by informovalo o jejich rozhodování,

13. Sof. 3:17; Zj.1:12; Jan 3:16; 14:15-17 atd.

14 Řím 2:14

a mohli tak posoudit, zda skutečně žijí v souladu s Jeho cestami, zda jsou pravými plodonosnými ratolestmi živého vinného kmene¹⁵ nebo pouhými uchazeči. Proto Bůh pro nás sepsal svůj charakter a vyhlásil ho z hory Sinaj.

Tak jako nás Desatero přikázání informuje, tak spravedlnost našeho živého Pána nás uschopňuje. On je živý zákon. Chceme-li s Ním kráčet a být vtaženi do vztahu s Ním, musíme Mu dovolit, aby nás proměnil do podoby svého vlastního charakteru, aby se naše cesty mohly stát takovými, jako jsou ty Jeho. Každý den můžeme kráčet v důvěrném společenství s Ním a učit se, jak skutečně krásné a žádoucí jsou Jeho cesty stanovené ve svatém zákoně. Vyžaduje to však obrácená srdce, která to pochopí; proto náš postoj k Jeho Desateru přikázání odhaluje, zda jsme byli "znovuzrozeni" či nikoliv.¹⁶ Je tedy vidět, že poslušnost těchto deseti zásad je v konečném důsledku o definování a ochraně našeho vztahu s Bohem, a ne pouze o tom, že budeme spaseni a jednoho dne půjdeme do nebe. Den za dnem v Ném můžeme zůstat, když Ho k tomu vyzýváme a souhlasíme s Ním. "Být spasen" znamená nechat Jeho Ducha pracovat na naší vůli, aby skrze nás činil to, co přináší potěšení Otcí.¹⁷ Ti, kteří se rozhodnou vstoupit do tohoto důvěrného vztahu s Bohem, dříve či později zjistí, že zachovávání soboty, které se nachází v samém srdci Božího zákona, ve skutečnosti symbolizuje realitu této zkušenosti v jejich životech. Šabat doslova znamená "odpočinek" a nejvyšším druhem odpočinku je osvobození od závislosti na našich vlastních skutcích spravedlnosti, abychom si zasloužili Boží přízeň. Sobota je tedy podle Písma konečným znamením znovustvoření, odpočinku v Pánu, života vírou, a naprostého spoléhání na Boha lásky, aby nás uzdravil a zachránil. *"Kromě toho jsem jim také dal své soboty, aby byly znamením mezi mnou a nimi, aby poznali, že já jsem Jehova, který je posvěcuje."*¹⁸ Toto vnější znamení je signálem pro přihlížející vesmír, že my nejsme ti, kteří se snaží změnit sami sebe, ale že je to Duch Boží, Bůh, který je láska, žijící uvnitř nás, kdo koná dílo proměny.

15.Jan 15:1-8.

16.Ježíš říká, že pravého křesťana poznáme "po ovoci" (Mat 7,20; Gal 5:22, 23) Boží zákon slouží jako kontrola ovoce, pomocí níž křesťané a jejich spolupracovníci měří skutečnost jednoty věřícího s Kristem skrze Ducha svatého. Pokud je zkušenost skutečná, ovoce tam bude.

17.Fp 2:13.

18.Ez 20:12

Odpočinek od vlastního úsilí změnit svůj život tím, že se zcela spoléháme na proměňující moc Boží, která v nás žije, mění naše myšlení, vnímání a výsledné činy, je nejlépe ilustrován v odpočinku, který se rozhodneme užívat si každý týden, když se také zdržujeme od práce, která nás živí. Toto je pravý odpočinek soboty, jak je popsán v Židům 4 – ne pouhé vnější zřeknutí se práce, ale chráněný čas, kdy se můžeme bez rozptylování oddat tomu, abychom se těšili ze vztahu s Tím, který se stává láskou našeho života a zdrojem veškeré naší radosti.

Biblické rozpory

Někteří se mohou divit, co to všechno má společného s osudem ztracených. Malé zamyšlení odhalí, že pokud způsob, jakým Bůh zachraňuje lidi, je skrze spojení se sebou samým, pak je věčná ztráta jednoduše přirozeným důsledkem neschopnosti vstoupit do této jednoty. Příznaky, které diagnostikují tento stav, jsou vnější akce a chování, které odhalují skutečný stav srdce. Abychom se vyhnuli tragickému konci, potřebujeme zažít spojení s Bohem skrze Jeho Ducha.

Zkoumali jsme, jak nás Bůh uzdraví skrze vztah s Ním, pokud Mu to dovolíme, a navíc jsme studovali, jak se vypořádat s biblickými rozpory. Uvědomujeme si, že Bůh si neprotiřečí, a proto musíme pokračovat ve studiu, dokud nebudeme schopni lépe pochopit celý biblický obraz, který všechny texty sdělují. Usilujeme-li poznat Boží mysl, dokud logicky a biblicky nevyřešíme důkazy v rozporu s našimi osobními názory, nemůžeme si být jisti, že jsme dospěli k pravdě.

Následuje několik zjevně matoucích rozporů, které po léta mátlý studenty Písma. Budeme-li je zkoumat pečlivěji, získáme vhled do toho, jak se Bůh někdy vyjadřuje, a odhalíme princip, který můžeme použít k pochopení toho, co se zdá být destruktivními cestami Boha.

Kdo poslal živého ducha?

Jeden pohled

Hospodin se ptal: „Kdo svede Achaba, aby vytáhl a padl u Rámoť-gileádu?“... vyšel duch, stanul před Hospodinem a řekl: „Já ho svedu...Vyjdu a budu živým duchem v ústech všech jeho proroků.“ Na to Hospodin řekl: „Ano, podaří se ti to; svedeš ho. Jdi a proved' to.“

Jiný pohled

Je nemožné, aby Bůh lhal ... Bůh nikdy nelže.²⁰

Bůh říká v levém citátu, že vyslal živého ducha, ale citát vpravo říká, že Bůh nemůže lhat. To se samozřejmě jeví jako rozpor. Co to znamená? Nemáme k tomuto rozporu žádné vysvětlení Písma. Další otázka:

Kdo vedl Davida k sečení lidu Izraele?

Jeden pohled

Hospodinův hněv znovu vzplál proti Izraeli a podnítil proti nim Davida slovy: Jdi a spočítej Izrael a Judu.

Jiný pohled

Satan povstal proti Izraeli a navedl Davida, aby spočítal Izrael.

Opět nemáme žádné vysvětlení k těmto pasážím. Povrchní čtenář obvykle dochází k závěru, že poté, co k tomu Davida vyzval, Bůh se obrátil a potrestal ho za to.²³ Měl Bůh něco společného s tím, že Davida přiměl udělat něco, co bylo proti Jeho vůli, a pak ho za to potrestal? Co je to za Boha, můžeme mu důvěřovat, že je spravedlivý? Možná je to další hlavolam, který musíme prozkoumat, abychom zjistili, jak může Písmo účinněji vysvětlit samo sebe.

¹⁹ 1 Kr 22:20, 22

²⁰ Žd 6:18; Tit 1:2

²¹ 2 Sam 24:1

²² 1Let 21:1

²³ 2 Tes 2:11

Kdo podvádí?

Jeden pohled

*Je-li prorok oklamán a promluví slovo, já, Pán, jsem tohoto proroka oklamal.*²⁴

Jiný pohled

[Satan] vyjde, aby oklamal národy, které jsou ve čtyřech končinách země."
*" Ďábel ... oklamal je.*²⁵

Zdá se, že jak Bůh klame, tak Satan klame, pokud se striktně řídíte zjevným poselstvím těchto dvou textů. Je toto další z těch zdánlivě protichůdných biblických textů, které v průběhu let utvrdily ateisty v jejich nevíře a zmátly množství křesťanů?

Či to byl nápad poslat špehy, aby prozkoumali zaslíbenou zem?

Jeden pohled

Hospodin promluvil k Mojžíšovi: Pošli muže, aby prozkoumali kanaánskou zemi, kterou dávám synům Izraele.

Jiný pohled

Přistoupili jste všichni ke mně a řekli jste: Pošleme před sebou muže, aby pro nás proslídili zemi

Opět nemáme žádný vysvětlující komentář. Další otázka . . .

Kdo zabil Saula?

Jeden pohled

Saul zemřel pro svou věrolomnost, když se zpronevěřil Hospodinu, Hospodinovu slovu, které nezachoval, a také se doptával ducha zemřelého, aby se dotázal na radu, a nedotazoval se Hospodina. On ho usmrtil a přenesl království na Davida, syna Jišajova.

jiný pohled

Saul řekl svému zbrojnošovi: Vytáhni svůj meč a probodni mě s ním... Ale zbrojnoš nechtěl...Saul tedy vzal meč a padl na něj...Tak zemřel Saul ...

²⁴ Ez 14:9

²⁵ Zj 20:7, 8, 10

²⁶ Nu 13:1, 2

²⁷ Dt 1:22,

²⁸ 1 Let 10:13, 14

²⁹ 1 Let 10:4, 6

Kdo zatvrdil faraónovo srdce?

Jeden pohled

I řekl Hospodin Mojžíšovi: Když půjdeš a navrátíš se do Egypta, hled, abys všechny zázraky, kteréž jsem složil v ruce tvé, činil před Faraonem. Ját pak zatvrdím srdce jeho, aby nepropustil lidu.

Jiný pohled

*Ale faraonovo srdce se posilnilo a neuposlechl je, tak jak pověděl Hospodin.
Ale farao i tentokrát zatvrdil své srdce a nepropustil lid*

Zuří Bůh?

Jeden pohled

Jsem plný Hospodinova hněvu _____

Jiný pohled

Zloba ve mně není (říká Pán) _____

Zdá se, že zde Bůh přebírá zodpovědnost za činnosti, o kterých bychom mohli říci, že je ve skutečnosti nedělal. Nenačdeme žádný objasňující biblický komentář. Neexistují ani žádná "kontrapunktická" prohlášení pro následující matoucí tvrzení:

- 1. Ale Duch Hospodinův odešel od Saula a zlý duch od Hospodina ho trápil.*³⁴
- 2. Bůh jim [bezbožným] pošle silný klam.*³⁵
- 3. Cožpak zlé věci i dobro nevycházejí z úst Nejvyššího?*³⁶
- 4. Já... [Hospodin] stvořil pohromu [zlo].*³⁷
- 5. Když jste přišli do země Kanaán... a dal jsem ránu malomocenství....*³⁸

³⁰ Ex 4:21, BKR

³¹ Ex 8:15, 32

³² Jer 6:11

³³ Iz 27:4,

³⁴ 1 Sam 16:11

³⁵ 2 Tes 2:11

³⁶ Pláč 3:38.

³⁷ Iz 45:7

³⁸ Lev 14:34, 35

Náznak řešení

Zatímco těchto několik příkladů zvětšuje problém, existují některé, které naznačují řešení.

Kdo zabil prvorozené Egypta?

Jeden pohled

A té noci projdu egyptskou zemí a pobiji v egyptské zemi všechno prvorozené od lidí až po dobytek. Vykonám soudy nad všemi bohy Egypta. Já, Hospodin

Jiný pohled

Když bude Hospodin procházet, aby postihl Egypt, a uvidí krev na nadpraží a na obou veřejích, pomine Hospodin ty dveře a nedovolí ničitel vstoupit do vašeho domu, aby vás postihl.

Je zřejmé, že dva aktéři sdílejí fázi katastrofy ve výše uvedené akci, Pán a další bytost nazývaná *ničitel*. Lidé nemohli ignorovat Pánovy pokyny, aniž by ohrozili své vlastní blaho. Mohl by Pán ochránit všechny před ničitelem? Vskutku mohl; **Měl moc, ale ne nutně autoritu**. Lidé sami měli možnost předat své vlastní jmění **Bohu/bohu** podle svého vlastního výběru, v závislosti na tom, koho poslechli. Bůh tedy nebyl v žádném případě zodpovědný za egyptskou smrt, ke které došlo té noci. Podrobněji se tomu budeme věnovat v kapitolách 4, 7 a 9.

Hrál Otec nějakou roli? ve smrti Ježíše?

Jeden pohled

*„Budu bít pastýře a ovce stáda se rozptýlí...“
Zasažen a ubit Bohem*

Jiný pohled

„Můj Bože, můj Bože, proč jsi mne opustil?“

³⁹ Ex 12:12

⁴⁰ Ex 12:23

⁴¹ Mk 14:27; Iz 53:4

⁴² Mk 15:34

Již jsme si všimli, že Bůh nepopravil Krista, ale stále nacházíme matoucí jazyk, který vyvolává dojem, že to udělal. Co to může znamenat? Potřebujeme více základních informací, abychom mohli v této otázce poskytnout dostatečné světlo. Na tomto místě bych však ráda navrhla jednoduchý princip řízení, podle něhož lze těmto prohlášením lépe porozumět. Jak budeme postupovat, ověříme jeho platnost:

Zásada: *Bůh se nechává popisovat jako někdo, kdo něco udělal, i když to neudělal, ale ani tomu nezabránil.*

Náš Bůh je svrchovaný. Může dělat, co chce. Proč se rozhodl sdělovat tyto myšlenky jazykem, který je nám tak cizí? Udělal tyto věci skutečně nebo ne? Na některých místech se přesvědčivě zdá, že ano, ale na jiných místech se zdá, že k události došlo bez Jeho účasti. Tento vzorec v průběhu let vyprodukoval mnoho přemýšlivých ateistů, agnostiků a zmatených křesťanů. Ale možná vás překvapí, když se dozvíte, že někteří oddaní věřící v průběhu historie viděli tento problém a dospěli ke stejnému řešení, které zde bylo nabídnuto. Ve skutečnosti jsem kdysi věřila, že jen já sama vidím tento rys Písma. Ale k mému překvapení jsem se dozvěděla, že mnoho křesťanů v minulosti vidělo také tuto "zvláštnost" a dospělo ke stejnému závěru jako já.

Bůh se nechává popisovat jako někdo, kdo dělá to, že dovoluje (nebrání). Chcete-li přezkoumat mnoho citátů ze středověku, které ukazují, že křesťané v průběhu věků pozorovali tuto zvláštnost, navštivte <https://characterofgod.org/2016/05/i-create-evil/>.

Vzhledem k tomu, že Bůh mohl zasáhnout, aby zabránil kterémukoli z těchto incidentů, ale ze svých vlastních důvodů se rozhodl tak neučinit, je zobrazen jako skutečný činitel. Všimněte si, jak často jsou popisovány „jako“ Jeho činy živými a přesvědčivými slovy. Přesto mnohé z těchto zpráv nedávají smysl z hlediska celkového obrazu nebo z hlediska Božího charakteru, *jak ho Kristus představoval*. Je pochopitelné se ptát, zda prostě *mohl*, ale *nezabránil* takovým incidentům. Je možné, že jsme špatně pochopili a nesprávně použili výroky týkající se Jeho hněvu nebo pomsty? V následujících kapitolách prozkoumáme otázku, proč Bůh někdy "ustoupí", když má moc zasáhnout, a ano, v Písmu jsou dokonce výroky, které podrobně popisují Jeho pocity, když je nucen odstoupit.

Kdo byl Bůh Starého zákona?

Podívali jsme se na několik dalších příkladů, které bych mohla citovat. Vzpomenete si na dobu, kdy vám Bible nedávala smysl? Cítili jste, že musíte přijmout Písmo slepou vírou, nebo jste nuceni říci, že to či ono Boží jednání bylo dobré, i když jste ve svém srdci věděli, že tomu tak není? Dává vám to teď větší smysl?

Proč by se Bůh rozhodl popsat sám sebe tak zvláštním způsobem? Za prvé, pro některé je těžké uvěřit, že Ježíš byl stejný Bůh s tím Bohem, který se nachází ve Starém zákoně. *Ježíš řekl, „.....Písma, ...ta svědčí o mně.“*⁴³ Ježíš byl anděl Páně, sloup oblaku ve dne a ohně v noci. On byl tím velkým JÁ JSEM. V Exodu 3:13, 14, když Bůh požádal Mojžíše, aby Ho zastupoval před Izraelem a faraónem, Mojžíš se zeptal na Jeho jméno a On řekl „JÁ JSEM“ (Samo existující). Když si Ježíš v Janovi 8:58 nárokoval toto jméno, lidé jej chtěli kamenovat, šokování Jeho zdánlivou opovážlivostí.

V Genesis si všimněte, jak Ho Abraham oslovil, když vyjednávali o Sodomě. *„Cožpak Soudce vší země nebude jednat podle práva?“*⁴⁴ Ale v Novém zákoně čteme: *„Otec nikoho nesoudí, ale svěřil veškerý soud Synu.“*⁴⁵ Je možné, že Ježíš byl Tím, který vyjednával s Abrahamem o osudu Sodomy? Dokonce i Nový zákon říká, že: *„všichni (izraelští poutníci) pili tentýž duchovní nápoj, pili totiž z duchovní skály, která je provázela, a tou skálou byl Kristus.“*⁴⁶ Kdykoli se v textu objeví Bůh Otec, je označen jako Pán Bůh Všemohoucí, Starý dnů, Věkovitý, věčně Moudrý, nebo je nějakým jiným způsobem odlišen od Krista. Pravidlem je, že Kristus je Bohem Starého zákona, pokud text neprokáže opak.

V Bibli je k dispozici mnohem více důkazů, že Ježíš byl nejen tím, kdo přišel, aby za nás zemřel, ale také našim Stvořitelem. Ježíš byl Ten, který jednal s lidmi ve Starém zákoně. Otázka pro mnohé tedy zní: "Co se stalo, že se Jeho charakter v lidském těle tak změnil?"

⁴³ Jan 5:39

⁴⁴ Gen 18:25

⁴⁵ Jan 5:22

⁴⁶ 1 Kor 10:4

Odpověď zní: Nic se mu nestalo. Ježíš je tentýž včera, dnes i na věky.⁴⁷Bůh Otec, stejně jak Syn se nemění. Žádná jasnější ilustrace Božího charakteru nebyla než ta, kterou vidíme v Jeho charakteru, když přišel jako dítě do Betléma a vyrůstal mezi námi. Ježíš poskytl jasný důkaz lásky svého Otce skrze svůj lidský život zde na zemi. To je Jeho skutečný charakter, stejně jako charakter Jeho Otce. Je zřejmé, že něco není v pořádku v našem chápání starozákonních názorů na Boha. Něco nám uniklo. Všechno, co o Něm čteme ve Starém zákoně a máme-li Ho lépe pochopit, musí být filtrováno skrze důkazy, které poskytl v novozákonních evangeliích.

Starozákonní struktura

Za druhé, všimli jste si někdy, jak je Starý zákon strukturován? Většina učenců se shoduje, že nejprve byla pravděpodobně napsána kniha Jób a potom zbytek rukopisů Starého zákona. Kniha Jób věnuje výslovnou pozornost dílu Satana. Zachariáš 3:1,2 také krátce zmiňuje Satana jménem. První Paralipomenon 21:1 říká, že Satan vyprovokoval krále Davida, aby spočítal Izrael, a konečně Žalm 109:6 jednoduše říká, že Satan stojí po pravici bezbožných, čehož bychom si měli být všichni vědomi. Jinak se o něm Starý zákon téměř nezmiňuje. V Izajáši 14:4,12-17 je představen jako král Babylonu a v Ezechielovi 28:2-19 jako kníže nebo král Týru a v Janovi 16:11, 12:31 a 14:30 je samotným Ježíšem označen jako kníže, nebo vládce tohoto světa.

O tomto zlověstném jedinci, který nese odpovědnost za každou špatnou věc, která se stane na tomto světě, není uvedena ve starém zákoně zmínka, která by byla srovnatelná s jeho ohromující „špatností“. Dokonce i Nový zákon o něm mluví konzervativně, neochotně, v souladu s potřebou varovat před ním. Proč?

Někteří říkají, že by to mohlo být kvůli biblickému pravidlu, že všechno, co se stalo v kterékoliv zemi, se připisovalo králi, a tak satan jako by nebyl. Nám, kteří nemáme taková písemná společenská pravidla, by se mohlo zdát, že král sám skutečně udělal to, co mu bylo přičteno. To by mohlo do jisté míry vysvětlit podivný způsob, jakým Písmo obviňuje Boha, když se něco pokazí. I když se to může zdát naprosto přirozené těm, kteří žili v biblické době, pro nás dnes je to velmi matoucí.

47 Žd 13:8; Mal 3:6; Jak 1:17.

Bůh přirozeně přebírá zodpovědnost, když se v Jeho vesmíru něco pokazí, protože On je tím, kdo ho navrhl a stvořil, aby fungoval na základě neměnných principů příčiny a následku. Viděli jsme, že obejmul zemi a když jsme padli, dal svého Syna, aby nám poskytl cestu zpět k sobě. Naproti tomu vidíme Satana, který je "*žalobcem našich bratří*,"⁴⁸ pravý opak našeho úžasného Boha, který je ochoten vzít na sebe vinu za věci, které neudělal. To, co jsme si neuvědomili, je velikost, s jakou se tato stránka Jeho charakteru odehrává.

Ten, kdo na sebe bere vinu oproti žalobci

Nejlépe to snad dokážu ilustrovat příběhem.

Před časem jsem pracovala v kanceláři pro obvykle velmi čestného muže. Ale jednoho dne mne obvinil, že jsem nepřeposlala důležitou zprávu v termínu splatnosti. Nevzpomínám si, že by mi někdo řekl, abych tu zprávu odeslala, rychle jsem ji však připravila k předání a napsala prohlášení, ve kterém jsem převzala plnou odpovědnost za její nedochvilnost. Když jsem prohlášení předložila šéfovi ke schválení, vyhodil ho. "V tomto úřadu se navzájem neobviňujeme, řekl. "Jako ředitel a manažér této kanceláře jsem zodpovědný za veškerou práci, která se zde dělá." A rychle přepsal text.

Příběh má šťastný konec. Během několika minut si uvědomil, že se podíval na špatnou zprávu a laskavě se mi omluvil.

Ale když se to stalo, když šéf vzal vinu na sebe, uviděla jsem něco z Božího myšlení. Zralost chápe důležitost převzetí odpovědnosti, zatímco nezralost obviňuje všechno a všechny v dohledu a snaží se vyhnout odpovědnosti ze strachu z trestu. Tak se náš svrchovaně zralý Bůh stává v konečném důsledku zodpovědným za výsledky toho, že dává svému inteligentnímu stvoření svobodnou vůli, dokonce do té míry, že přebírá odpovědnost za četné příběhy zkázy, které jsou mu v Písmu připisovány.

Náš nebeský Otec chce, abychom věděli, že On má na starosti svůj vesmír. Jako Stvořitel nebe a země a Udržovatel života ve vesmíru nikdy nepřikládá Satanovi stejnou váhu jako Sobě, nikdy neukáže prstem a neřekne: „On to udělal, ne já!“ Protože Bůh, z úcty ke svobodě

48. Zj 12:10

volby, která byla dána celému Jeho stvoření, mohl zabránit událostem, ale rozhodl se tak neučinit, a tak nechává napsat vinu na sebe.

Písmo může být psáno tímto způsobem proto, aby zjevilo Boží moc. Žalm 24:1 říká: *"Hospodinu patří země a vše, co je na ní, celý svět a všichni jeho obyvatelé"*⁴⁹ Neumíme si představit, jak moc jsme závislí na Bohu a Jeho moci, která nás v tomto světě udržuje. *"V Něm žijeme, pohybuje se a jsme."*⁵⁰ V titánském zúčtování mezi Bohem a Satanem o to, kdo skutečně vládne našemu světu, si náš nebeský Otec přeje, abychom věděli, že nic není nikdy doopravdy mimo Jeho ruce. Není nic, co by nemohl udělat, aby nám žehnal a byl nám prospěšný. Pečlivě nás střeží dnem i nocí, dokud nevidí, že dáváme přednost jinému pánovi. Když přijdou špatné časy a my jsme rozdrčení pod břemena života, On ví, že má moc tato břemena odstranit, ale nemůže, protože jsme použili svou svobodnou vůli k tomu, abychom se pokusili žít odděleně od Něho. Proto všechno, co se nám děje v důsledku toho, že se od Něho odchýlíme, říká, že to udělal. Cítí se za to zodpovědný. Každé stvoření žije v objetí Jeho udržující moci. Je ochoten vzít na sebe vinu za všechny naše činy, i když máme naprostou svobodu jednat jakýmkoli způsobem, a to i odmítnout Jeho cesty, pokud se tak rozhodneme.

Také Satan se musí spoléhat na Boží moc. Nemůže udělat nic ve své vlastní síle, pokud není udržován naživu okamžik za okamžikem svým Stvořitelem. Možná na to měl myslet, než se vzbouřil; nikdy se nepozastavil nad tím, jak je závislý na moci Boží, která mu zajišťuje život. Naše "konání" se zdá být naší přirozenou součástí, cítíme nezávislí, jako bychom si věci vymýšleli a mohli je dělat sami, ať už děláme první krok nebo plníme složitý úkol. Když klademe požadavky na mysl nebo tělo, zdá se, že energie už tam je. Zdá se, že můžeme jít vpřed sami bez jakékoli vnější pomoci.

To může být důvod, proč nám to Písmo připomíná právě tím jazykem, který nám připadá tak matoucí, že Bůh dovolí, aby byl viděn a popsán jako činitel zlého, jelikož ve své všemohoucnosti mohl takovým věcem zabránit, ale nezabránil.

Tento princip je v Písmu dobře znám a zdaleka není moderním fenoménem, ale byl uznáván po celé věky. Možná bychom mohli tuto zásadu použít k tomu, abychom lépe porozuměli povaze Jeho lásky.

49 Ž 24:1

50 Sk.17:28

3

Jóbuův syndrom

*„Což budeme přijímat od Boha dobré,
a zlé přijímat nebudeme?“*

V tom všem Jób nezhřešil svými rty.“

Job 2:10

Kniha Jób je jednou z nejzajímavějších v biblickém vyprávění. Omezení času a prostoru nám brání prozkoumat mnoho aspektů, které činí tento příběh tak fascinujícím. Omezíme naši studii na první část, která se odehrála v neviditelném světě, protože nastavuje děj zbytku knihy.

Jóbova zkouška

*Byl muž v zemi Úz, jménem Jób. Tento muž byl bezúhonný a
přímý, bohabojný a odvracející se od zlého¹*

Tak začíná kniha Jób, tradičně považovaná za první napsanou z těch, které jsou shromážděny v Bibli svaté. Ať už je tradice pravdivá nebo ne, zdá se příhodné, že by tomu tak mohlo být, protože kniha Jób se zabývá nejstarší otázkou ze všech. Proč? Proč spravedliví trpí? A jaká je Boží role a záměr v lidském utrpení?

Lidé si neustále kladou tyto otázky, a tak Bůh již před dávnými časy poskytl v knize Jób pohled do věcí skrytých lidskému oku.

¹ Job 1:1

Existuje tradice, že Mojžíš napsal knihu Jób pod vlivem božského vnuknutí. Přikláním se k názoru, že je to pravda, protože jen Bůh nám mohl otevřít to, co se děje v zákulisí světa, který je pro lidské oči normálně neviditelný. Jób tuto informaci nikdy nedostal. Pokud víme, nikdy nepochopil, proč a jak k němu tato protivenství přišla.

Pak se dozvídáme, že Satan se představil před nebeským koncilem jako zástupce této země. On a Bůh hovoří spolu o Jóbovi, a Bůh říká: Ty říkáš, že se lidé nemohou vyhnout hříchu? Všiml sis mého spravedlivého služebníka Jóba?

Ano, říká Satan, ale ty jsi ho obklopil svými anděly. Poslouchá kvůli výhodám. Jen mě na něj pusť a on Tě bude proklínat a obviňovat tě přímo do tváře. Bůh říká: Mýlíš se, Satane, Jób Mě slouží, protože Mě zná a miluje Mě.

Bůh souhlasí s testem, který prokáže, kdo má pravdu. Nastává hrozivé dílo! Vše, co Jób vidí, jsou jeho zabití děti, ukradený dobytek, jeho tělo proměněné v hromadu odporných vředů. Nevidí víc, než můžeme běžně vidět my, když čteme biblické zprávy o ničivých skutečnostech připisovaných Bohu. Jóbovy smysly nemohou proniknout do neviditelného světa. Ale v tomto případě máme výhodu nad Jóbem. My můžeme pochopit víc, protože Bůh nám otevřel toto drama, které se odehrává v nebeské říši. Vidíme to, co spisovatelé nazývají "vševědoucím" hlediskem. Zde se opona odtahuje a odhaluje aktéry v samotném neviditelném světě; proto víme proč a víme jak.

Náš emocionální Bůh

I když se při popisu událostí tohoto setkání v neviditelném světě zdá být jen málo emocí, budoucí události odhalují, že Bůh pocítil velké emoce, když toho dne hovořil s žalobcem o svém příteli Jóbovi, protože jak se ukázalo, On (Bůh) se chystal vylít na Joba „svůj hněv“.

Jedna z definic *Strongovy konkordance Bible* odhaluje, že Jeho hněv je silný, vášnivý cit. Boží hněv zahrnuje intenzivní emoce, kdykoli dovolí, aby Jeho drahý lid postihly zničující události, nebo se staly kterémukoliv z Jeho dětí. *Strongova* definice spojuje jeho hněv s "rychlým dýcháním," což naznačuje, že hněv vyvolává Boží emoce více než cokoli jiného. Říká: "*Byl jsem zdrcen jejich bezohledným srdcem, které se ode mne odvrátilo.*"²

2. Ez 6:9.

„Kolikrát se mu v pustině vzepřeli, trápili ho v pusté krajině. Stále znovu pokoušeli Boha, zraňovali svatého Izraele.“³ Příliš často jsme přehlíželi mnohé výroky v Písmu, které, kdybychom se zastavili a všimli si jich, by odhalily, že Bůh je hluboce emocionální. Zranění nebo zkáza, přicházející na Jeho lid, je pro Boha velkým zraněním, protože když vidí svůj lid zraněný, je to jako by se pohroma dotýkala i Jeho.

Kniha Jób obsahuje více odkazů na „hněv,“ než kterákoli jiná kniha v biblickém vyprávění, což ukazuje, že ačkoli Jób nechápal, proč se mu to děje, přesto rozpoznal, že to byl Boží hněv. Některé příklady jsou: *„Jeho hněv propukl a zanevřel na mě, skřípal na mě zuby“⁴ „Rozpálil proti mně svůj hněv“⁵ a „Kéž se stane, že mě schováš v podsvětí, skryješ mě, než se odvrátí tvůj hněv“⁶*

Tím, že náš Bůh souhlasil s touto výzvou Protivníka, postavil se do pozice, aby prožíval mnoho zármutku, dokud nebude vyřešena současná situace, dokud konflikt navždy neskončí a nebude dosaženo vítězství. Kniha Jób navždy zůstane významnou epizodou tohoto konfliktu.

Ve zbývajících kapitolách se hlavní hrdina tragicky změnil a vedl rozhovor s několika takzvanými jeho přáteli, kteří se snaží pochopit smysl této katastrofy.

Jóbova odpověď na hněv

V reakci na naléhání svých přátel, že Bůh žehná spravedlivým a trestá bezbožné, Jób říká: *„Kdo by neznal takové věci, jako jsou tyto... Vím, že je to tak... Co víte vy, vím také; nejsem horší než vy.“⁷* Zdá se, že se svými přáteli spíše souhlasil, než nesouhlasil, co se týče základního pravidla, že Bůh žehná svým vlastním a proklíná své nepřátele.

Pokud Jób věřil tak, jak věřili jeho přátelé, a vykládal úspěch jako signál Boží přízně, pak v jakém ohledu měl pravdu on a v jakém ohledu se mýlili oni, jak jasně ukazuje konec knihy? Jób říká: *„Bůh mě vydá v plen padouchovi, vydá mě na pospas do rukou ničemů.“⁸* Zdá se, že Jóbovi přátelé

3.Ž 78:40

4.Jób 16:9

5.Jób 19:11,

6.Jób 14:13,

7.Jób 12:3; 9:2; 13:2,

8.Jób 16:11,

necháпали něco, co Jób chápal jasně. Bůh někdy s vykupitelským záměrem a dočasně omezeným způsobem vystavuje boží děti potížím, což je situace, kterou nazývám "Jóbuův syndrom". Jób, který znal sám sebe, byl možná v lepší pozici než oni, aby viděl tuto pravdu. Jaký je Boží závěr? Jób o Něm mluvil pravdu.⁹

Ochranný kryt

Všimli jste si první věci. Co by umožnilo, aby Bůh dovolil Satanu sužovat Jóba? Odejmul ochranný kryt, nebo štít, který, jak si protivník správně všimnul, chránil Jóba od všeho zlého. Pro zajímavé cvičení si projděte Bibli a podívejte se, kolik naleznete odkazů na tento ochranný štít.

Šablona

Když jsme konfrontováni s protivenstvím, pro které nemůžeme najít žádné vysvětlení, můžeme knihu Jób považovat za vzor, který nám pomůže lépe pochopit, co se může dít.

Boží hněv

Zatímco Jób jako by chápal, alespoň do určité míry, důvod "Božího hněvu", křesťané to obecně vnímali jako trest, který Bůh osobně uděluje, když se rozzlobí. Byl trpělivý tak dlouho, ale lidé odmítli Jeho milost, tak už k nim nemůže dosáhnout. Svázali jsme logiku do uzlů a snažili jsme se vysvětlit, jak Bůh, který nikdy nepřestane milovat, jehož milost nikdy nepřestane proudit, může být také bohem, který sesílá oheň, svrhává lidi do trhlin v zemi nebo je utápí! Zdálo se, že Jób pochopil, že za "Božím hněvem" je víc, než se na první pohled zdá.

Zde, stejně jako v mnoha jiných případech nebeské pravdy, musíme zůstat otevření k obrácení od našeho tradičního chápání nebo domněnek. Když objektivně dovolíme Bibli, aby se vysvětlila, zjistíme, že Boží hněv je dalším ze zjevných paradoxů Písma a že je diametrálním opakem našeho obvyklého způsobu myšlení. Následující odkazy odhalují, že hněv (nebo rozhořčení, zuřivost či zlost) Boha děje tím, že *se odvrátí* od osoby nebo lidu, protože (s výjimkou případu

⁹ Job 42:7.

„Jóbbův syndrom“) učinili neodvolatelné rozhodnutí pokračovat v cestě úmyslného hříchu, čímž Ho zbavili pravomoci zapojit se do jejich případů. Boží nepřítomnost pak činí tuto osobu nebo lidi zranitelnými vůči útokům ničitele nebo následkům porušených přírodních zásad. Zatímco četné odkazy prakticky ve všech knihách Bible podporují tento postoj, většina z nich obsahuje pouze dva nebo tři ze čtyř prvků kódu, který jsem nazvala "Jiný biblický kód". Následující odkazy obsahují všechny čtyři prvky:

Jiný biblický kód

- 1.[Protože hřích je volbou]
- 2.**Bůh odstupuje.**
- 3.Výsledkem. Jsou potíže.
- 4.Což je přirovnáno

*„V onen den vzplane proti němu můj hněv, **opustím je a skryji před nimi svou tvář**. Bude k požírání, potkají ho mnohá trápení a soužení. V onen den řekne: Což to není kvůli tomu, že **můj Bůh není v mém středu**, že mě potkala tato trápení? V onen den **jistě skryji svou tvář** kvůli všemu zlu, které spáchal, když se obrátil k jiným bohům.“¹⁰*

*„...které jsem pobil ve svém hněvu a ve své zlobě, protože jsem pro všechno jejich zlo **skryl před tímto městem svou tvář**“¹¹*

*Neboť naši otcové se zpronevěřili a páchali to, co je zlé v očích Hospodina, našeho Boha... Hospodinovo rozhořčení dopadlo na Judsko a Jeruzalém a **učinil je předmětem úděsu, hrůzy**...¹²*

*Prováděli své syny a dcery ohněm, zabývali se věštěním a znameními, zaprodali se, aby páchali to, co je zlé v Hospodinových očích, a tak ho provokovali k hněvu. Hospodin se na Izrael velmi rozhněval, **odstranil jej od své tváře**. Hospodin zavrhl celé potomstvo Izraele, pokořil je*

¹⁰ Dt 31:17,18.

¹¹ Jer 33::5

¹² 2 Let 29: 6, 8.

*a vydal je do ruky pustošitelů, až je od sebe odvrhl.*¹³

*Pro jeho zvrácenou zištnost jsem se rozhněval a bil jsem ho, ukryl jsem se a hněval jsem se, ale on šel odvrácen dál cestou svého srdce.*¹⁴

*Hospodin bude bít Izrael, takže se bude klátit jako třtina ve vodě. Vyrve Izrael z této dobré země, kterou dal jejich otcům a rozptýlí je za Řeku, protože si učinili posvátné kůly, a tak provokovali Hospodina k hněvu. **Vydá Izrael** kvůli Jarobeámovým hříchům, kterými hřešil a kterými svedl k hříchu Izrael.*¹⁵

Jób neodpovídá vzorci, který tyto citáty naznačují; Trpěl, i když byl spravedlivý. Ale srovnajme tyto texty se zkušeností Ježíše, velkého nositele hříchu, kdy ho Bůh "*učinil hříchem za nás.*"¹⁶ Souhlasí nebo nesouhlasí Ježíšova zkušenost s těmito několika texty a mnoha jim podobnými? Otec neosvobodil svého Syna od temnoty následků hříchu. Ale byly to *naše* hříchy, které nesl, když za nás zemřel.

Bible hovoří o "znesvěcení" samotné země.¹⁷ Mohlo by to znamenat, že Bůh ztratil autoritu nad určitou zeměpisnou oblastí, protože lidé, kteří tam žijí se rozhodli od Něj, oddělit skrze hřích? Bůh nám dovoluje vybrat si Jeho, nebo naše království. A On bude tuto volbu respektovat. Jsme zodpovědní za to, co víme a co *můžeme* vědět, pokud otevřeme oči a podíváme se.¹⁸ Když lidé nenávratně zavrhnou Boží milost, Satan si činí nárok na jejich duši. Jestliže jsme ve svém životě selhali v tom, abychom Bohu poskytli argumenty proti Satanovým tvrzením, jestliže naše životy neukazují žádnou opravdovou oddanost zásadám nebes, co jiného může Bůh dělat? Co může říci? Bůh vidí naši zranitelnost bez Jeho všemohoucí lásky,

¹³ 2. Kr 17:17-20.

¹⁴ Iz 57:17.

¹⁵ 1. Kr 14:15, 16. Pro ty, kteří chtějí toto téma dále prozkoumat, doporučuji webové stránky Raye Fouchera (<https://characterofgod.org/2016/02/wrath-of-god/>), které tvrdí, že našly více než sedmdesát biblických textů uvádějících všechny čtyři prvky tohoto kódu.

¹⁶ 2. Kor 5:21.

¹⁷ Viz Iz 24:5; Ž 106:38; Num 35:33, 34.

¹⁸ Jan 9:41

a tak nám tím nejdůraznějším způsobem říká, že **je to lidská svobodná vůle, která ho zbavuje autority nás chránit**. Vše, co skutečně udělal, vše, co může udělat, je jen smutně se stáhnout a uznat, lidské rozhodnutí jako konečné.

Všimněte si, že v biblických záznamech o destruktivních skutcích připisovaných Bohu "vidíme" pouze výsledky; "Nevidíme" prostředky. Proto si vytváříme Boha podle sebe¹⁹ a předpokládáme, že On ničí tak, jak bychom ničili my. Ale cožpak náš Bůh, který ví, že má moc zabránit katastrofě, necítí stejné břímě odpovědnosti, jako kdyby ránu zasadil sám? Řečeno jazykem Písma, bere vinu na sebe, stejně jako před tak dlouhou dobou vzal vinu na Kalvárii. Satan je žalobce; Bůh naproti tomu vždy říkal: Ať vina padá na mne.

Ale co Jób? Určitě nezavrhl Boha ve svém životě. Na Jóba lze spíše pohlížet jako na symbol Krista, spravedlivého muže, kterému Bůh dovolil, aby se s ním zacházelo jako s hříšníkem, aby naplnil nezbytný, vykupitelský záměr. Bůh poctil Jóba tím, že dovolil tomuto trpělivému muži, aby Ho ospravedlnil proti výzvě knížete temnoty, aby ukázal, že jeho věrnost Bohu nemá nic společného s jeho štěstím. Což je záměr, který by Jób pravděpodobně schválil, kdyby o tom věděl. Když Jób konečně prošel zkouškou, Písmo o něm říká toto: "Pán napravil Jóbovy ztráty, když se modlil za své přátele. Hospodin dal Jóbovi dvakrát tolik, než měl předtím."²⁰ Podobně Ježíš, Vzorný člověk, obdržel požehnání ve svém životě poté, co prošel zkouškou, neboť "*Proto ho také Bůh povýšil nade vše a dal Mu jméno, které je nad každé jméno, aby se ve jménu Ježíše sklonilo každé koleno;*" a "*každý jazyk... vyznal, že Ježíš Kristus je Pán.*"²¹

Zásady života

Úvahy o důvodech utrpení by byly neúplné bez zmínky o úloze práva v lidském štěstí. Existují důsledky pro porušení zákonů a existují zákony nebo principy, které řídí naše zdraví, naše mezilidské vztahy, naše finance, prakticky ve všech oblastech lidského úsilí. Když porušíme zákony nebo principy, podle kterých tyto systémy fungují, můžeme nést následky. Ale je to nanejvýš nelaskavé

¹⁹ Ž 50:21

²⁰ Job 42:10

²¹ Fil 2:9,10

a nepřesné obviňovat Boha za naše utrpení v případech, jako je tento. Ve skutečnosti mám podezření, že bychom mohli být překvapeni, kdybychom věděli, jak často nás Bůh chrání před následky naší vlastní pošetilosti a přestupků. Ale měli bychom očekávat, že v tom bude pokračovat, jakmile jasně porozumíme kořenu věci?

Nyní porovnejme Jóbovo poselství s hlubším pohledem do Božího charakteru.

1. Satan, ničitel, je vykonavatelem lidského utrpení. Tečka. Kniha Jób to přesvědčivě dosvědčuje.

2. Když zakořeněný hřích zbaví Boha autority chránit nás, nemá jinou možnost, než odejít a tím odejmout svoji ochranu.²²

3. Bůh nastavuje hranice pro Satanovo destruktivní dílo.²³ Omezil Satanův přístup nejprve jen k Jóbovu majetku a potom k jeho tělu, čímž ušetřil Jóbův život. Podobně to udělal v Egyptě, omezil ničitele u vši, žab atd., a později u egyptských prvorozených. Na konci světa však Jeho soudy padnou "bez smíšení" nebo zředění s milosrdenstvím, bez omezení.²⁴

4. Bůh bere vinu na sebe. Vidí a popisuje sám sebe jako někoho, který to udělal, protože tomu nezabránil.

Porušuje Bůh svá zaslíbení?

Bůh slíbil, že nás nikdy neopustí ani nezanechá.²⁵ a my to slyšíme říkat tak často, že víme, že velmi mnoho Božích dětí na to často spoléhá. Někdy si myslíme, že protože Bůh je láska, když vyznáváme, že mu patříme, měli bychom mít ve svém životě nikdy nekončící dobro. Alespoň cítíme, že Bůh by tu měl být vždy pro nás. Ale jak vysvětlíme mnoho příkladů, kdy se zdá, že Bůh odchází? Kdy je Jeho přízeň odňata? Do této knihy jsme zahrnuli mnoho příběhů, ale existuje i mnoho dalších. Jak chápeme, náš osobní život

²² Job 1:10

²³ Job 1:12; 2:6

²⁴ Zj 14:10

²⁵ Žd 13:5

když přijdou hurikány, narodí se postižené děti anebo jen někdo jiný dostane povýšení, které jsme očekávali? Jak máme v takových chvílích rozumět Boží lásce a Jeho blízkosti k nám?

Bůh je opravdová láska a Jeho zaslíbení je pevné jako skála. Nikdy, nikdy, nikdy nás neopustí. Obávám se však, že jsme neviděli úplný biblický obraz této věci, protože jsme nevyhledali *další texty*, které se této otázky týkají. Například:

„Hospodin bude s vámi, když budete s ním. Jestliže ho budete hledat, dá se vám nalézt, ale jestliže ho opustíte, opustí vás.“²⁶ Za jakých okolností se zdá, že nás Bůh lásky opouští?

Jak ukazuje mnoho příkladů v této knize, občas se zdálo, že ustoupil od svého zaslíbení, a lidé a národy kvůli tomu zmizeli. Abychom tomuto tématu porozuměli, musíme si v první řadě projít, jak s námi Bůh komunikuje. Dnes s námi komunikuje především prostřednictvím Písma svatého; proto můžeme a měli bychom získat hluboké studijní poznání Jeho cest, jak jsou zjeveny v Písmu.

Ale také s námi komunikuje skrze svého Ducha. Tento aspekt Jeho charakteru je třeba lépe pochopit, máme-li pochopit Jeho slib, že nás neopustí ani nezanechá. Pokud tento hlas zeslábně a my pokračujeme v konání svých vlastních věcí, navzdory nabádání Ducha svatého, můžeme se od Něj vzdálit tak daleko, že Ho už neslyšíme. Nakonec naše světské touhy přehluší hlas Ducha. Pak nezáleží na tom, kde je Bůh; mohl by být blízko nás, ale my bychom to nevníkali. Tehdy je ničiteli s dračím hlasem dovoleno vstoupit a vytrasit se se svým nárokem na život člověka. Takže ve skutečnosti, kdo koho opustil? Byl to Bůh? Nebo to byl člověk, komu bylo lhostejné, zda je Bůh s Ním nebo ne? Člověk, který si lehkomyšlně nevážil Jeho přítomnosti?

Věřím, že Bůh pláče, když Ho nutíme, aby od nás odešel, ať už jednotlivci, nebo celý národ. Ale také věřím, že člověk může s určitou jistotou poznat, kdy je bezpečně chráněn ve světle Jeho přítomnosti.

A co trpící křesťan. Cožpak někdo, kdo žije velmi blízko Bohu, kdo svědomitě denně koná Jeho vůli, nikdy netrpí? Pokud trpí, znamená to, že Bůh opustil tohoto člověka nebo na něj zapomněl? A co tam, kde tragédie zasáhne Boží dítě jako v příběhu o Jóbovi?

Ježíš sám prošel takovou dobou, stejně jako mnoho mučedníků v průběhu věků. To je to, co nazývám "Jobův syndrom", kdy nemůžeme přemýšlet nad tím, co jsme udělali špatně, protože trpíme. Tyto zkušenosti volají po důvěře; odhodlání věřit, že Bůh nějakým způsobem pracuje pro dobro, zatímco nás nechává projít časem hluboké temnoty. Když čelíme takovým časům v našem životě, Bůh nás žádá, abychom se Ho drželi, nepřestávali věřit a nepřestávali Ho chválit za Jeho lásku a dobrotu.

Ať už to dopadne jakkoliv, můžeme vědět, že nás miluje, že je stále s námi a uskutečňuje dobro, které nám v životě zaslíbil.

Nikdy nezapomínejte na mocnou zbraň chvály, kterou nám Bůh dal, abychom ji použili, když se zdá, že naše štěstí „směřuje na jih.“ V takových chvílích může upřímná chvála často zvrátit vývoj událostí; a Satan prchá v neviditelném světě při zvuku chvály Viděla jsem, a stalo se to příliš mnohokrát, než abych o tom pochybovala. Protože chvála je impozantní zbraň, ve chvílích ohrožení, a ještě silnější, když se věci vyvíjejí správně. Proto pozvedněte svůj hlas, křesťané, a chvalte našeho Boha a Krále! Nic nezpanikaří Satana a jeho síly víc, než když slyší chvály živému Bohu od Jeho pokorných služebníků na zemi. Nic nepřivádí živého Boha do kruhu našeho bytí a okolností více než chvála! Chválou jsou upevněny Jeho zaslíbení: "*Nikdy tě neopustím a nikdy se tě nezřeknu.*"

Bůh je opravdu vždy s námi. Ale dal nám svobodu a my, skrze zanedbávání nebo vědomé uplatňování naší svobodné vůle, máme možnost Ho opustit. Ale když Ho opouštíme, často se zdá, že Bůh opustil nás! Jak lidé naletí na jeho lži, Satan neúnavně uplatňuje svá práva, aby prosadil své tvrdé zásady, když se lidé postaví na jeho stranu ve velkém sporu věků. Bůh je pak nucen ustoupit. Co jiného může udělat? I když je Bůh svrchovaně mocný, je také zdvořilý a Jeho úcta k naší svobodné volbě znamená, že je pravidly velkého sporu nucen ustoupit, když Mu odmítneme dát autoritu v našich životech. Když však čteme o takových chvílích v Bibli, líčí to Jeho činy jako převzetí iniciativy. Pečlivé zkoumání Písma však potvrzuje, že tomu tak ve skutečnosti není, spíše to byli lidé, kteří Ho opustili. V této souvislosti uvádíme další údaje pro nás již známý nákres:

Kdo napadl Jóa?

Jeden pohled

Avšak vztáhni nyní svou ruku a zasáhni vše, co má; určitě ti bude do tváře zlořečit

i když (ty) jsi mne podnítil proti němu, abych jej bezdůvodně pohltil.

jiný pohled

Hle, vše, co má, je ve tvé (satanově) ruce; pouze na něho ruku nevztahuj.

Zde vidíme Boha v samotném aktu přijetí viny za zničení, které pouze dovolil. Srovnáme-li to se ztrátou egyptských prvorozených, máme...

Kdo zničil egyptské prvorozené?

Jeden pohled

"Já [Bůh] projdu oné noci egyptskou zemí a udeřím všechny prvorozené v zemi Egyptské, lidi i zvíře; a proti všem bohům Egypta vykonám soud: Já jsem Hospodin."³⁰

Jiný pohled

"Neboť Hospodin projde, aby udeřil Egyptány; a až uvidí krev na překladu a na dvou veřejích, Pán přejde přes dveře a nedovolí ničiteli, aby přišel do tvých domů a udeřil tě."³¹

... a s Kristovou smrtí:

²⁷ Job 1:11

²⁸ Job 2:3

²⁹ Job 1:12

³⁰ Ex 12:12

³¹ Ex 12:23.

Zabil Bůh Otec Ježíše?

Jeden pohled

"Budu (Bůh Otec) bít pastýře a ovce
stáda se rozptýlí."

Jiný pohled

"Můj Bože, můj Bože, proč jsi mne
opustil?"

Dále se podívejte, co řekl pisatel knihy Jób, když utrpení skončilo a Jób byl uzdraven. "[Jeho rodina] ho utěšovala po těch všech těžkostech, které na něj Pán přivodil."³⁴ V jistém smyslu je to pravdivé tvrzení, ale rozhodně to není celý příběh.

Postřehy z knihy Jób plně podporují myšlenku, že Bůh neničí tak, jak ničí lidé. Zkáza je spíše důsledkem odnětí Jeho ochrany, uvolnění lidí jakémukoli osudu, který je může čekat mimo Jeho ochrannou pravomoc. Přesto vidí a popisuje sám sebe jako někoho, který dělá to, co žel dovoluje, a tak potvrzuje naši hypotézu.

Knihy Jób odhaluje svět, který je obvykle uzavřen lidskému zraku. Další příklady Božího hněvu nás omezují na smyslové důkazy. Poskytuje tradiční obraz založený na smyslových popisech úplný pohled? Nebo nacházíme v příběhu o Jóbovi principy, které se vztahují nejen na jednu událost ve starověku, ale na mnoho, ne-li na všechna lidská protivenství v průběhu času?

³²Mk 14:27; Iz 53:4

³³Mk 15:34

³⁴Job 42:11

4

Kdo zničil Sodomu a Gomoru?

*„Nevíte, jakého jste ducha.“ Lk
9:55*

A Hospodin seslal na Sodomu a na Gomoru déšť síry a ohně. Bylo to od Hospodina z nebes. Tak vyvrátil tato města a celou tu rovinu, i všechny obyvatele těch měst, i vše, co rostlo na zemi. Lotova žena pohleděla zpět a stala se solným sloupem.¹

Studenti tohoto tématu si již mohli udělat vlastní závěry o způsobu, jakým Sodoma a Gomora dosáhly svého konce. Existují však některé specifické archeologické a biblické důkazy týkající se těchto měst, které podporují naši současnou tezi.

Až donedávna neexistoval žádný důkaz mimo Písmo pro pět měst na planině, která jsou zapojena do příběhu, který nazýváme "Sodoma a Gomora". Z tohoto důvodu mnoho učenců zpochybňovalo autenticitu příběhu a připisovalo ho tradicím Středního východu. Těch pár, kteří si mysleli, že by to mohlo mít nějaký historický základ, očekávalo, že o tom najdou archeologické důkazy pod mělkým jižním koncem Mrtvého moře a zakládají svou víru na biblickém popisu oblasti jako "údolí Siddim (tj. Solné moře)".² Izraelci dodnes nazývají Mrtvé moře *Yam Hamaelach*, Solné moře.

¹ Gen 19:24-26

² Gen 14:3.

V pozdních sedmdesátých letech však snížení hladiny Mrtvého moře umožnilo vykopávky dostatečně rozsáhlé, aby rozbily tuto naději, protože žádné stopy těchto ani jiných měst nebyly nalezeny.

Mezitím se v oblasti bezprostředně na východ od jižního konce Mrtvého moře děly zajímavé věci. Již v roce 1924 zde významný archeolog a učenec William Foxwell Albright a M. G. Kyle, prezident teologického semináře Xenia, vykopali místo uctívání, které nazvali *Bab edh-Dhra*. Místu se dostalo jen malé pozornosti až do roku 1973, kdy jiní archeologové objevili ve stejné oblasti ruiny starověkého města, které nazvali *Numeira*. Zajímavé je, že město *Numeira* vykazovalo jasné povrchové důkazy o tom, že bylo spáleno.

Ačkoli práce pokračují, archeologové nyní uvádějí, že tato oblast obsahuje ruiny přesně pěti měst, nic víc, nic míň, a že několik z nich vykazuje "houbovitě siveny", zbytky spálení, tak hojně, že je lze nabrat rukou.

Biblický obraz

Sodoma a Gomora byla velmi hříšná města. Ezechiel uvádí jejich prohřešky jako „pýchu, plnost jídla a hojnost zahálky“, ani „neposilovaly ruku chudých a potřebných“.³ Příběh z Genesis 19 o tom, jak Lot chránil anděly ve svém domě před zkaženými a bezbožnými lidmi, dále podtrhuje jejich hanebnost. Stručně řečeno, Sodoma a Gomora byly zralé pro Boží hněv. A ten hněv přišel, ale jak?

Sodoma a Gomora nalezeny?

Písmo popisuje polohu měst na jordánské planině jako "dobře zavlažované... jako zahrada Hospodinova, jako egyptská země, až k Sóaru."⁴ Jistě si vzpomenete, že Bůh ušetřil malé město Sóar na Lotovu žádost, aby se tam mohl uchýlit.

Při pohledu na tuto oblast dnes lze stěží uvěřit, že byla někdy tak úrodná. Nyní je to virtuální pustina, a domorodci se v ní snaží přežít. Pisatel knihy Genesis naznačuje, že i v jeho době se země dramaticky změnila, protože když líčí dřívější produktivitu této oblasti, říká, že to bylo „předtím, než Pán

3 Gen 16:49

4 Gen 13:10

Sodomu a Gomoru zničil.“⁵

Tato strašlivá událost zřejmě změnila charakter země až do naší doby.

V kontrastu s neúrodou, která obklopuje tato místa přitékají nesčetné potoky do jihovýchodního Mrtvého moře a činí pobřeží stále velmi úrodným. Což naznačuje, že zbytek země mohl být stejně produktivní někdy v dávné minulosti.

V roce 1980 prestižní časopis *Biblical Archeology Review* oznámil, že Walter E. Rast z Valparaiso University, Valparaiso, Indiana, a R. Thomas Schaub z Indiana University of Pennsylvania, kteří tehdy vykopávali těchto pět ruin, věřili, že našli starověká města na planině.⁶ Písmo dále popisuje tuto oblast v dávných dobách: "Nyní bylo údolí Siddim plné asphaltových studní,"⁷ což naznačuje nějaký druh vyvřelé aktivity, která se v této oblasti vyskytuje v zemské kůře. Dnes "jsou břehy kolem Mrtvého moře pokryty lávou, sírou a kamennou solí. Plyny unikají z povrchu vody."⁸ Všimněte si, že v tomto scénáři existují všechny ingredience nutné ke zničení těchto měst ve velkém ohnivém požáru. Asphalt, ropa, plyn – dokonce i sůl, aby se Lotova žena stala sloupem. Dalším názvem pro "síru", o které Písmo říká, že Bůh "přšel" na tato města, je síra, hlavní vývozní artikl této oblasti dnes. Stačí se jen zamyslet nad rychlostí, s jakou starobylé město Pompeje potkalo svou zkázu prostřednictvím sopky, abychom věděli, že něco podobného se mohlo stát těmto městům na tak nestabilním místě. Moderní archeologové dospěli k závěru, že někdy v dávné minulosti došlo v této oblasti k masivnímu zemětřesení, které nejen roztrhalo některá města a výrazně změnilo krajinu, ale také pravděpodobně způsobilo, že síra, asphalt a další smrtící prvky explodovaly vysoko do vzduchu a vrátily se dolů hořící intenzivním ohněm, který přšel na vše, co bylo v dohledu. Bůh osobně nevrhal ohnivé koule na Sodomu a Gomoru. Spíše *nezabránil* této přírodní katastrofě, protože svobodná vůle lidí popřela autoritu, a tak Bůh nezabránil tomu, aby na ně tato pohroma přišla.

⁵ Gen 13:10.

⁶ "Have Sodom and Gomorrah been found?", September/October, pp. 27-36; 300 Connecticut Avenue NW, Suite 300, Washington, D. C. 20008.

⁷ Gen 14:10

⁸ *World Book Encyclopedia*, 1954, p. 1891. Pokud se chcete dozvědět více o tomto jevu, vyhledejte na internetu "Dead Sea" and "igneous".

Velká trhlina

Od Mrtvého moře a Sýrie na severu až po Mosambik na jihu leží nejdelší údolí země – Velká trhlina. Podle geologů tato zajímavá formace vznikla pohybem země – zemětřesením – podél hlavní zlomové linie někdy v dávné minulosti. *Encyclopedia Americana*, str. 351, říká: "Výlevy lávy vytvořily místy po stranách sopečné plošiny, stejně jako sopky v údolí a v jeho blízkosti."⁹ Zničily tyto veliké sopky a toto pozoruhodné zemětřesení města na planině, když Bůh už neměl pravomoc takovému zničení zabránit?

Devastace Sodomy a Gomory vytvořila legendu po staletí. Stejně jako Sílo se osud těchto měst stal pro Izrael názornou lekcí.

Jak Bůh zničil města

„Vždyť Jeruzalém klopýtl a Juda padl, protože jejich jazyk i jejich činy byly proti Hospodinu na odpor očím jeho slávy. Svědčí o nich výraz jejich tváře a svůj hřích oznamují jako Sodomu netají jej. Běda jim, protože na sebe uvedli zlo.“¹⁰

„Vina dcery mého lidu je větší nežli hřích Sodomy, která byla v okamžiku vyvrácena, aniž by na ni byly položeny ruce!“¹¹

Nejvíce odhalující je však známý odkaz, který je často citován, aby zobrazil bolest, kterou Bůh cítí nad smrtí hříšníků:

Jak bych tě mohl vydat, Efrajime? Jak bych tě mohl předat, Izraeli? Jak bych tě mohl vydat jako Admu? Jak bych s tebou mohl učinit to co se Sebojímem? Mé srdce se ve mně změnilo, je vzburzen všechen můj soucit.¹²

Bůh používá jméno Efraim jako obecný termín stejným způsobem, jakým někdy používá jméno Juda, aby označil celou populaci.

⁹ "The Great Rift Valley." Danbury, Connecticut: Grolier, 1983

¹⁰ Iz 3:8, 9

¹¹ Pláč 4:6

¹² Oz 11:8

Žádný jiný spisovatel nevystihuje výstižněji Boží tiseň při pomyšlení, že by měl *být národ vydán* nebo vydán napospas zničení. Písmo to nazývá Božím „podivným činem,“ aktem osvobození těch, které touží spasit, stejně jako když jednoho dne *vydal* nositele hříchu, aby vykoupil celou ztracenou rasu. Srovnává takovou vyhlídku s dobou, kdy *se vzdal a vydal* Admu a Sebójimu.

Deuteronomium 29:23, Genesis 10:19 a 14:2, 8 uvádí jména všech čtyř měst zničených ohněm, když "Hospodin přšel" na města v rovinách: Sodomu, Gomoru, Admu a Sebójimu. Podle Ozeáše byla tato poslední dvě města, a tím pádem i Sodoma a Gomora s nimi, vydána do záhuby. Nyní vidíme, že možnosti pro jejich ohnivý osud již existovaly v jejich prostředí. Aniž by to tušili a taky nedocenili, že Bůh a Jeho andělé strávili bezpočet let tím, že je chránili před touto strašnou katastrofou.

To nevyčerpává biblické důkazy, že Bůh zanechal tato města jejich záhubě, místo aby tuto zkázu osobně provedl.

„Pak se bude ptát budoucí generace vašich synů, kteří povstanou po vás, i cizinec, který přijde ze vzdálené země a uvidí rány této země a její nemoci, které na ni Hospodin sešle, kdy celá země je spálena sírou a solí, není oseta a nedává vzrůst, nevzchází na ní ani žádná zeleň – jako po vyvrácení Sodomy a Gomory, Admy a Sebójimu, které Hospodin vyvrátil svým hněvem a svou zlobou.

„A bude se odpovídat: Protože opustili smlouvu Hospodina, Boha svých otců, kterou s nimi uzavřel, když je vyvedl z egyptské země; šli a sloužili jiným bohům, klaněli se jim, před bohy, které neznali a které jim nepřidělil. Hospodinův hněv vzplál proti této zemi a přivedl na ni každou kletbu zapsanou v této knize. Hospodin je v hněvu, zlobě a velkém rozhořčení vyrval z jejich země a uvrhl je do jiné země, jak je tomu dodnes.“¹³

Zde prorok čerpá z minulosti, aby předpověděl budoucnost. V době, kdy Bůh sdělil Izraeli prostřednictvím Mojžíše, příběh o Sodomě a

13 Dt 29:23-27

Gomoře byla tato legenda stará nejméně čtyři sta let. Bůh chtěl, aby Izrael pochopil, jaký by byl osud jejich národa, kdyby se stejně jako tato města rozhodli oddělit od Boha skrze hřích. Je historickým faktem, že národ odpadl. Po mnoho staletí cykly odpadlictví, podrobení okolním národům, pokání, obnovy a opětovného ponoření se zpět do stejných těžkých hříchů, které jej charakterizovali předtím, nakonec podlehl židovský národ armádě babylonského krále Nebúkadnesara, který v roce 586 př. n. l. srovnal se zemí jak město Jeruzalém, tak velkolepý Šalomounův chrám. Ve městě zabil nebo zajmul většinu lidí a mnoho z nich dopravil do Babylónu.

Ale náš text říká, že Bůh zničí izraelský národ stejným způsobem, jakým zničil Sodomu a Gomoru. Ve skutečnosti Izrael nezakusil stejný druh zkázy ohněm, který přšel z nebe, jako města na rovině. Jak by tedy zničení Izraele šlo ruku v ruce se zničením těchto měst? Znamenalo to, že v souladu se svou milosrdnou povahou neochotně odňal Svoji ochranu a vydal města Sodomu a Gomoru hříchům, ve kterých žili? Varoval Izrael před stejným osudem?

Izrael nezůstal věrný Bohu. Vzhledem k tomu, že jeho osud odpovídal osudu měst na planině, zakusil všechna protivenství, před kterými se jej Bůh snažil varovat, Pokud dokážeme objevit Boží roli v trestu Izraele, můžeme také rozeznat způsob, jakým Bůh "přšel síru a oheň na Sodomu a Gomoru".

Bible činí toto zjevující prohlášení o hanebném osudu tohoto privilegovaného a mocného národa v rukou babylonského krále:

Sidkijáš (král Izraele) ... Neuposlechl proroka Jeremiáše, kterého poslal samotný Bůh. Také se vzbouřil proti králi Nabúkadnezarovi, kterému přísahal věrnost před Bohem. Stal se tvrdohlavým a tvrdohlavě se odmítal vrátit k Bohu Izraele. Navíc všichni vůdcové, kněží, a dokonce i lid přidávali nevíru k nevíře, kopírovali všechny hanebné praktiky národů a znesvětili Boží chrám v Jeruzalémě. Jahve, Bůh jejich předků, neúnavně posílal jednoho posla za druhým, protože chtěl ušetřit svůj lid. Ale oni se poslům Božím vysmívali, a pohrdali jeho slovy,

až nakonec hněv Hospodina proti Jeho lidu vzrostl tak, že nebylo léku.

“Přivedl na ně chaldejského krále a ten zabil jeho mládence mečem v domě jeho svatyně. Neměl soucit s mláďencem, pannou, starcem ani sešlým věkem, Bůh vydal všechny do jeho ruky.”¹⁴

„Jak bych tě mohl vydat, Efrajime? Jak bych tě mohl předat, Izraeli? Jak bych tě mohl vydat jako Admu? Jak bych s tebou mohl učinit to co se Sebójimem?“¹⁵

I zde je Bůh popsán jako někdo, kdo *dělá* to, čemu nebrání. "Přivolal" katastrofu, "neušetřil ani mladé" ani staré. Z použitého jazyka by si člověk mohl myslet, že Bůh sám osobně způsobil tuto katastrofu svému lidu. Ale prorok Izaiáš říká křišťálově jasným jazykem, že Bůh "odstranil zaštitění [Izraele a] Judy."¹⁶ Stejně jako v případě Jeho vlastního Syna, nositele hříchu, Bůh odňal svou ochranu, a následkem bylo předání do rukou zkázy. Tak to bylo s Izraelem, a také se Sodomou.¹⁷

¹⁴ 2 Let 36:11-17

¹⁵ Oz 11:8

¹⁶ Iz 22:8

17. Soudobé zprávy o archeologických nálezích podporují závěry této kapitoly. Chcete-li si přečíst aktuální zprávy o tom, co bagry našly, a jejich závěry týkající se těchto zjištění, podívejte se do knihovny nebo na internetu <http://www.abu.nbca/ecm/topics/arch5.htm>; http://news.bbc.co.uk/1/hi/english/world/middle_east/newsid_1497000/1497476.stm; <http://www.biblearchaeology.org/post/2008/04/16/The-Discovery-of-the-Sin-Cities-of-Sodom-and-Gomorrah.aspx#Article>, atd.

5

Ty "svaté" hebrejské války

Tedy mu Ježíš řekl: "Vrať svůj meč na místo. Neboť všichni, kdo se chápou meče, mečem zahynou." Mat.26:52

Jedna z vlastností Božího charakteru spočívá v tom, jak nás jemně posouvá z místa, kde jsme, s větším poznáním tam, kde chce, abychom byli.

Žádný předmět v Písmu to neilustruje lépe než násilí a válčení ve Starém zákoně.

Abrahamova válka

Písmo zaznamenává jako první příklad válčení Abrahamovo vojenské vítězství nad sjednocenými králi Mezopotámie, kteří se vrhli na vzkvétající města Sodomu a Gomoru k získání zásob potravin a dalšího majetku obyvatel. Zajali obyvatelé měst i s Abrahamovým synovcem Lotem. Nemáme žádný záznam o tom, že by se předem Abraham doptával Boha, co má v tomto případě konat. Pokud víme pouze ihned konal, ale Bůh byl milosrdný a dal Abrahamovi velké vítězství.

Na Boží výzvu se Abraham a jeho rodina přestěhovali do Cháranu u chaldejského Uru. Abraham se narodil jen několik generací po výstavbě a následném zničení babylónské věže. Ve skutečnosti pět králů, kteří společně ohrožovali Sodomu a Gomoru, pocházelo ze stejné oblasti.

Zatímco archeologie odhaluje jejich společnost jako vysoce civilizovanou, je důvodné se domnívat, že byli také zcela pohanští.

Abraham byl v této době ještě do jisté míry formován kulturními normami mezopotámské společnosti, stejně jako my jsme ovlivňováni našimi. Kulturní způsoby mohou být v civilizaci tak všudypřítomné, že ti, kteří s nimi vyrostli, zřídka zpochybňují to, co společnost obecně přijala jako normální. Často si nevšimneme skutečnosti, která je před našima očima, protože naše mysl je tak hluboce ponořena do způsobů života společnosti, že nám připadají správné a normální. Jistě si vzpomenete, že Abraham udělal během svého života mnoho chyb; představil svou ženu Sárú jako svou sestru ze strachu z Egypťanů, a poté se o něco podobného pokusil v Geraru. Pak došlo k tomu, že spal se Sářinou služkou, aby zplodil dědice. Nakonec ho Bůh vyzkoušel na vrcholu hory Moria a řekl Abrahamovi, aby udělal nemyslitelné – zabil svého syna Izáka vlastní rukou. Zde už Abraham prošel touto zkouškou své oddanosti Bohu a lásky k Bohu. Prostě udělal to, o co ho Bůh požádal, a věřil, že Bůh může znovu vzkřísit Izáka. Anděl ho však chytil za paži a zabránil mu v tomto hrozném činu, který byl nepochybně rozšířen mezi pohany. Jde o to, že víra roste, když se učíme. Abraham však ještě plně neodvrhl ze svého života vliv zvyků na pláních Šineáru. To ho možná vedlo k tomu, aby si vybral válku, když Bůh mohl problém vyřešit lepším způsobem. Přesto ho za to náš trpělivý Bůh neodsoudil. V té době Abraham prostě nepoznal nic lepšího.

Pryč z Egypta

Bible dále popisuje zkušenosti dětí Izraele, které přecházely z egyptského života v otroctví do nezávislého národa. Mezi otroky byla vžita tradice, že po určitém čase budou propuštěni. Podle slibu, který dal Bůh nebes jejich otci Abrahamovi, budou sloužit určitý počet let v této cizí zemi, a až nastane čas, odejdou s mnohým majetkem.

Jak by Egypťané mohli nezaslechnout pověst, která se šířila mezi Hebrejci, a tak je povzbuzovala v jejich naději? Faraón se rozhodl ji trvale uhasit, a přikázal, aby všichni nově narození chlapci byli utopeni v řece Nil. Zásluhou Boží prozřetelnosti Mojžíš unikl z této pasti, když faraónova dcera ušetřila jeho život a jeho vlastní matku pověřila,

aby se ujala jeho rané výchovy. Ještě v útlém mládí byl přestěhován do paláce, kde mu v průběhu dalšího života bylo poskytnuto veškeré vzdělání jako faraónova syna.

Hebrejové viděli kolem sebe národ, který se stal silným zásluhou svých vojenských zdrojů. Vozy, meče, koně a třpytivé oděvy symbolizovaly pro tyto otroky nezbytné znaky moci. Sám Mojžíš, jako faraónův adoptivní syn obdržel nejvyšší dostupné vojenské vzdělání.

Jednoho dne, Mojžíš, který se procházel mezi svým lidem, uviděl Egyptána, který týral hebrejského otroka. Lehkomyslně, aniž by přemýšlel o tom, jaké by to mohlo mít následky ve vztahu k trůnu, zabil egyptského otrokáře.

Pokud očekával, že mu Hebrejci poděkují a povstanou v revoluci za ním, přecenil jejich nadšení pro svobodu.¹ Příštího dne poznal, jak je izolován od náklonnosti Egyptánů i Hebrejů, a s velkou prozíravostí utekl, aby se ukryl v zemi Midijánu.

Nevojenský exodus

Kdyby Bůh chtěl vojenské řešení problému hebrejského otroctví, měl určitě příležitost. Ale jejich propuštění nemělo přijít tímto způsobem. Mojžíš strávil dalších čtyřicet let ve vyhnanství, pásal ovce na zvlněných svazích Midijánu a poznával Hospodina způsobem, který nebyl možný uprostřed sofistického egyptského paláce. Když se pýcha konečně plně poddala trpělivosti, když se naučil chodit s Bohem v pokoře, když se naučil a přijal svou vlastní slabost, když se učil, jak v Něm zůstat, pak Bůh věděl, že je připraven jít *Boží cestou*.

Tedy, když vyváděl Hebreje z Egypta, nikdy nevytáhli meč. Bůh pouze vytvořil situaci, kdy pyšný faraón musel učinit volbu, podvolit se Boží svrchovanosti nebo zatvrdit své srdce ve vzpouře. Když faraón vedl národ prohlášením, že "nezná Boha" a odmítl se podříditi pokynům daným skrze Mojžíše, jeho svobodné rozhodnutí a rozhodnutí jeho poddaných odsunulo Boží ochranu, a postavilo je přímo pod moc ničitele.

1 Sk 7:25.

Boží baldachýn chránil Jeho lid. Bitva byla Jeho a všechna sláva patří Jemu.

Důkazy naznačují, že Bůh plánoval dovést děti Izraele do zaslíbené země přesně tak, jak je vyvedl z Egypta. „*Bůh je nevedl přes zemi Pelištejců, ačkoli ta byla blíže; neboť Bůh si myslel: „Bude-li lid čelit válce, může změnit názor a vrátit se do Egypta.“ „Hospodin, tvůj Bůh, který jde před tebou, je ten, který za tebe bude bojovat, jako za tebe bojoval v Egyptě přímo před tvýma očima.“*²

Nemáme žádný záznam o tom, že by Izraelité opustili Egypt připraveni na válku. Exodus 13:18 je jediný text, o kterém se v této souvislosti diskutuje. Tento poněkud nejednoznačný text byl v různých Biblích přeložen několika způsoby, a to následovně:

1. **Český studijní překlad:** *Tak synové Izraele vystoupili sešikovaní z egyptské země.*
2. **Bible Kralická 1613:** *A vojensky spořádaní vyšli synové Izraelští ze země Egyptské.*
3. **Bible 21 století:** *Synové Izraele vyšli z egyptské země v bojovém šiku.*
4. **Ekumenická Bible:** *Izraelci vytáhli z egyptské země rozdělení do bojových útvarů.*
5. **Jeruzalémská Bible:** *Synové Izraele vyšli z Egypta plně vyzbrojeni.*

2 Ex 13:17; Dt 1:30,

V anglických překladech, které autor v této knize uvádí pouze Bible Krále Jakuba (King James version) a Nová verze Krále Jakuba (New King James) tak jako Český studijní překlad souhlasí s tím, že Izraelité neopustili Egypt připraveni na válku, ale spíše odešli v řádném uspořádání. Tato část Exodu 13:18 se spojuje s rozsáhlejším textem 17. verše a zní v celku takto: „Když farao propustil lid, Bůh je nevedl cestou do pelištejské země, i když byla kratší. Bůh totiž řekl: Aby lid nelitoval, když uvidí hrozící boj, a nevrátil se do Egypta. Bůh tedy vedl lid oklikou, pustinou k Rákosovému moři. Tak synové Izraele vystoupili sešikovaní z egyptské země“

Je logické, že když je Bůh vedl delší cestou do zaslíbené země, aby se vyhnuli válce s Pelištejci, nevyzbrojil by je zároveň pro válku.

Zdá se, že Písmo popírá, že by měli zbraně, když se vydali na tuto důležitou cestu do zaslíbené země. Proto nyní obrátíme svou pozornost k otázce jejich víry. Víme, že „*bez víry však není možné se mu zalíbit.*“⁵ Židům 11:29 uvádí: „*Vírou prošli Rudé moře jako po suché zemi, když se však o to pokusili Egypťané, moře je pohltilo.*“ Potřísnilo také veřeje dveří krví beránka. Krátce řečeno, tak jak jim Bůh přikázal, během této rané fáze věrně vykonali všechny skutky důvěry v Něho.

Ale poté, co dorazili na druhou stranu Rudého moře, stalo se něco nevysvětlitelného. Zdá se, že jejich víra se rozplynula. V celé historii Izraele se Písmo již nikdy nezmiňuje o tom, že by jako národ někdy projevíli víru. Někteří jednotlivci měli víru, a tak Bůh byl s nimi, ale ne s celým národem. Ve skutečnosti tentýž autor, který říká, že kráčeli Rudým mořem vírou, také uvádí, že „*nevstoupili [do Zaslíbené země] kvůli nevíře*“ [nedostatku důvěry v Boha].⁶

V odkazu na "Ježíše" v Židům 4:8 je uveden doslovný překlad z řečtiny do češtiny "Jozue". Zmínka o Jozuovi potvrzuje, že pisatel mluví o Izraeli, když vstoupili do Kanaánu. Jistě si vzpomenete, že tato generace Izraelitů zemřela na poušti, a byly to jejich děti, které se nakonec dostaly do zaslíbené země. Kanaán je předobrazem nebe a vstup do něj symbolizuje vstup Božích dětí do nebeské vlasti.

5Ž 11:6
6Žd 4:6

Nelze popřít, že Izrael měl během této cesty přes Rudé moře částečnou víru, ale poté spíše nevíru. Co se událo na druhém břehu po jejich zázračném projití, které zcela změnilo jejich postoj k Bohu?

K této změně mohlo dojít proto, že nyní poprvé získali přístup ke zbraním. Když "*Izrael viděl Egyptány mrtvé na břehu mořském*"⁸, uviděl i zbraně Egyptánů rozházené všude kolem nich. Mějte na paměti, že celá obrovská egyptská armáda se spoustou zbraní vyrazila získat zpět své otroky. Zatímco větší část Izraelitů tančila, chválila Boha a radovala se ze svého vítězství, odehrávala se jiná scéna bez vědomí radujícího se Izraele?

Domnívám se, že „*smíšený zástup*“⁹ se skládal částečně z potomků Izraelitů, kteří uzavřeli sňatky s Egyptány a také to mohlo zahrnovat smíšené rasy lidí z různých vrstev společnosti, otroky z okolních národů a také Egyptány, kteří považovali za moudré sdílet svůj úděl s odcházejícími. Tato skupina také "*propadla žádostivosti*"¹⁰ a do značné míry ovlivnila Izraelity, aby toužili po mase. Pán dovolil, a poslal křepelky, i když s katastrofálními následky pro lid. Když putovali přes poušť, tak tato hlasitá menšina velmi ovlivnila Izrael, a ne k dobrému.

I když nám to není řečeno slovy, je rozumné věřit, že smíšený dav, když stál na břehu Rudého moře, viděl a toužil po zbraních, které ležely kolem mrtvých egyptských těl. Požádali snad Boha, zda by je mohli použít? Nebo prostě vzali zbraně do ruky, šťastní, že se nyní budou moci bránit. Ovlivnili tím také skupinu Izraelitů, aby udělali totéž? Podle záznamů Písma se zdá, že jejich stav nevíry začíná právě zde.

Co by udělal Bůh?

Došlo skutečně k této události v biblických dějinách? A pokud ano, proč

8Ex 14:30

9Ex 12:38

10 Num 11:4

to Písmo nezaznamenává? Jaká by byla Boží odpověď na úsilí Jeho lidu o sebeobranu? Opustil by je Bůh v tomto klíčovém okamžiku jejich dějin? Poskytuje Písmo dostatečnou podporu tohoto předpokladu, nebo je to jen spekulace a zbožné přání?

Můžeme najít náznaky toho, jaký by byl Boží postoj k jejich pozdějším dějinám jako národa? Postoj k otroctví, hluboce zakořeněný v izraelské kultuře, je naším následným zamyšlením. První případ, kdy Bůh neprotestoval proti otroctví. Přesto Jeho věrné děti v průběhu let, i když to zpočátku nemohly rozpoznat, pochopily, že je tato praxe Bohu nevlastní. Argument proti otroctví se opírá o Boží oddanost svobodě a svobodné vůli Jeho stvoření, a ani křesťané ho po staletí nemohli přijmout, protože při povrchním čtení, Písmo otroctví neodsuzuje.

William Wilberforce

V osmnáctém století, na vrcholu obchodu s otroky do Evropy a Nového světa, William Wilberforce, člen anglického parlamentu, viděl to, co většina ostatních neviděla. Obrovská část světové ekonomiky v té době závisela na obchodních lodích, které brázdily moře s lidským nákladem, určeným pro světové dražby otroků. Prakticky všichni ve společnosti, pravděpodobně s výjimkou samotných otroků, s tím neměli problém. Zdá se, že Písmo tuto starodávnou praxi akceptuje. Mnoho vážených členů společnosti drželo otroky. Oči světa obecně byly slepé k jeho barbarství. Ale Wilberforce měl vizi a odvahu odsoudit držení lidského majetku a zasvětil svůj život jeho vymýcení. Tento "David" se zaměřil na "Goliáše" společnosti, ohrožoval (jak předpokládali) světovou ekonomiku a otrokářům hrozilo, že budou muset platit za vykonanou práci. Možná si budou muset uklidit své vlastní domovy, obdělávat svá vlastní pole a přinášet vlastní úrodu. Otroctví ve světě té doby bylo zavedená stálice, monolit odolný vůči debatě. Ale Wilberforce bojoval dál.

V roce 1833, když tento starý muž ležel na smrtelné posteli, přišla zpráva, že parlament konečně schválil zákon zakazující otroctví v celém britském impériu. Amerika ji neuznávala ještě dalších devětadvacet let. A navzdory očekáváním nejlepších mozků té doby „nebe nepadlo,“ když pravda zvítězila a otroctví oficiálně skončilo.

Když bylo bez otázek přijato zlo, otevřely se mu oči, aby to viděl a nazýval hřích pravým jménem. Wilberforce zemřel tři dny po zrušení otroctví. Dnes je otroctví uznáváno jako ohavnost, kterou je, dokonce i bez přímého odsouzení této praxe v Božím slově.

Biblický záznam

Kolik příkladů můžeme v Písmu najít, kde část příběhu chybí, nebo musíme vyvozovat z vodítek na jiných místech v Bibli, abychom získali úplnější obrázek? Víme, že na začátku biblického záznamu přinesl Ábel oběť, která se Bohu zalíbila, zatímco Kainova nikoliv. Oheň nesestoupil na Kainův obětní dar, což ukazuje Boží nepřijetí. Je třeba předpokládat, že oba bratři věděli, jak jednat a co se Bohu líbí a co ne.

Další případ nastal, když Abraham hostil tři posly. Když se dozvěděl, že míří do Sodomy a Gomory, kde sídlí Lot, a že jejich cílem je zničit město, co udělal? Začal vyjednávat s Bohem o počtu spravedlivých mužů v Sodomě, kteří by zabránili zamýšlenému zničení města. Bůh kupodivu souhlasil, když Abraham mluvil o svých podmínkách.

A pomyslete na Ezechiele, který nechtěl péct chléb tak, jak mu Bůh přikázal; Bůh opět souhlasil a dal mu jiné pokyny. (Ez. 4.12-15) Podobně Písmo neodsuzuje polygamii, i když Bůh před pádem objasnil, že Jeho plánem pro člověka je jeden muž a jedna žena, aby vstoupili do svazku svatého manželství.

Záznam ukazuje, jak moudrý je Bůh a jak trpělivě s námi jedná. Předává nám svá důrazná varování, aby nám zabránil padnout do rukou ničitele. Přesto je biblický záznam mnohokrát neúplný, a proto musíme bádát jinde v inspirovaném slově, dokud nenajdeme více informací, které obraz doplní. Dovolte mi uvést ještě jeden příklad, který nám o Bohu říká mnohé.

I když Bůh nikdy nechtěl, aby Izrael měl viditelného krále, neodmítl je, když o něj žádali. Toužili být jako národy, které je obklopují.¹¹ Bůh je varoval, že tohoto rozhodnutí budou litovat, ale neodmítl je. Místo toho vyhověl jejich přání a dal jim krále, dle tužeb v jejich vlastních srdcích.

Boží postoj k odebrání lidského života také odhaluje důležité podobnosti s uvedenými příklady, stejně jako otroctví, které je samo o sobě špatné. Bůh však čekal, stále žehnal, dokud na lidi nebude moci svítit více světla a oni nezačnou rozpoznávat, že tyto praxe (zabíjení, zotročování) jsou pro Něj ve skutečnosti odporné. A tak máme Boha, který nařizuje hebrejskému lidu, aby správně jednal s otroky, ale nikdy ve skutečnosti neřekl, že je to špatné. „*I od synů příchozích, kteří s vámi pobývají jako cizinci, od nich můžete nakupovat i od jejich rodin, které jsou s vámi, které oni zplodili ve vaší zemi; a budou vaším vlastnictvím. Můžete je rozdělit do dědictví pro své syny po sobě jako dědičné vlastnictví; je můžete navždy zotročit. Ale nad svými bratry, syny Izraele, jeden nad druhým nebudeš panovat surově.*“ *Když muž ulehne s ženou ... a ta otrokyně byla určena muži, nebyla ovšem ještě vykoupena ani jí nebyla dána svoboda, bude dána náhrada, ale nebudou usmrceni, protože nebyla svobodná. On přinese Hospodinu ...svou oběť za vinu...*¹²

Tato praxe pokračovala až do křesťanské éry, protože tam vidíme Onezima prchat před svým mistrem Filemonem a apoštol Pavel píše Filemonovi a radí mu, aby ho vzal zpět a byl při tom mírný, protože Onezimus byl nyní bratrem ve víře.

Nyní natolik poznáme strašlivou povahu otroctví, že většina zdravě smýšlejících lidí se k němu obrací zády.

Máme příklad otroctví, polygamie, prosby o krále a mnoho dalších událostí v Božím slově, se kterými Bůh sice nesouhlasí, ale ponechává je otevřené. Mohl by tedy Bůh také upřednostňovat, aby Jeho děti spočinuly v Jeho péči a nepokoušely se sami chránit lidskými válečnými zbraněmi? Mohl by tomu dávat přednost, aniž by to výslovně řekl?

¹¹1 Sam 8:5.

12 Lv 25:45, 46; 19:20-22.

Válka s Amálekem

Je nemožné, abychom se v této knížce zabývali každým případem válčení ve Starém zákoně. Ale může být prospěšné projít alespoň jeden z prvních příkladů toho, jak Izrael vytáhl do boje, kde jsou poskytovány principy, které mohou být aplikovány, když čtete o jiných vojenských úspěších Izraele.

Amálekovci byli blízce příbuzní s Edomity a jejich původ můžeme vystopovat zpět k Ezauovi. Vyšli vstříc Izraeli v Rafidim ve zjevné srdečnosti. Když pak velká masa poutníků prošla kolem, zákeřně napadli z týlu unavené opozdilce. Izrael okamžitě svolal do boje. Pak, v jedné z nejpozoruhodnějších bitev té doby, Mojžíš, Áron a Húr vystoupili na nedaleký kopec. Když bitva zuřila, Mojžíš stál na vrcholu kopce se zdviženýma rukama a jeho hůl byla zdvižena k nebi. Když udržoval tento postoj, Izrael vítězil. Ale pokud hůl snížil, Amálek triumfoval. Jak bitva pokračovala, Mojžíšovi paže těžkly. Proto Áron a Húr našli velký kámen, posadili na něj Mojžíše a podpírali jeho paže, dokud nebyl Amálek poražen.¹³

Okamžitá mobilizace Izraele zde naznačuje, že otázka, jak se mají bránit v případě nepřátelského útoku, již byla projednána a vyřešena. Zřejmě měli zbraně, i když Bible neříká, kde je vzali. Kdyby Bůh chtěl učinit prohlášení, které by zdůraznilo jejich závislost na Jeho moci spíše než na jejich vojenské zdatnosti, což je postoj, který se opakovaně objevuje v celém Písmu, nenaskytovala se lepší příležitost než právě zde.

Kdyby se vyhýbali zbráním a plně spoléhali na Boží péči, jak by se vypořádali s agresí Amálekovců?

Kdo může říci, zda by tato krize vůbec vznikla, kdyby národ vnitřně získal důvěru, že Bůh je věrný a nechal by ho, aby se o to postaral. Ať už se vědomě rozhodli chopit se meče, nebo je jejich přetrvávající nevíra jednoduše zbavila Jeho autority, posunulo to národ k úplně jiným okolnostem a zkušenostem, než jaké by zažil pod Božím vedením. Rozhodnutí chopit se meče mohlo být jen dalším krokem v řadě nedobrych rozhodnutí, která postupně zbavovala Boha jeho pravomoci.

13 Dt 25:17-19 Ex 17:8-16

Ve skutečnosti ani tento incident, ani žádná jiná bojová situace, do které se Izrael zapojil, nevyžadovala z lidského hlediska vojenského řešení více než za okolností jejich odchodu z Egypta.

Bůh uchovával události jejich vysvobození z otroctví neustále před následujícími generacemi, aby zdůraznil svou moc bránit je zbraněmi, ke kterým neměli přístup. *„Kdyby sis řekl ve svém srdci: Tyto národy jsou početnější nežli já. Jak bych si je mohl podrobit? Neboj se jich. Stále pamatuj na to, co Hospodin, tvůj Bůh, učinil faraónovi a celému Egyptu. Ty velké zkoušky, které viděly tvé oči, znamenají a divy, mocnou ruku a vztaženou paži. . .*

Hospodin, tvůj Bůh, na ně pošle i sršně, dokud nezahyne i poslední z těch, kdo se před tebou skrylí.¹⁴

Sršni, nebo přírodní úkazy, které sršni mohli symbolizovat, však byli jen jednou z mnoha Božích možností, které má ve skutečnosti k dispozici. Písmo oplývá ilustracemi o nesčetných a účinných způsobech, kterými Bůh může ochránit ty, kteří v Něj vkládají veškerou svou důvěru.

Král Jošafat

Když Moáb, Ammón a obyvatelé pohoří Seír vstoupili do války proti dobrému králi Jóšafatovi, mohl důvěřovat rozsáhlým opevněním vybudovaným během jeho vlády, ale neudělal to. Jeho metoda, jak se vypořádat s touto krizí, obsahuje všechny biblické prvky života z víry. Shromáždil národ na velkém modlitebním shromáždění. Pozdvihl svůj hlas k mocnému Bohu, poděkoval za minulá požehnání, která udržela Jeho postavení jako hlavy národa a přihlásil se k Jeho dávným zaslíbením a pak stručně popsal jejich současnou naléhavou situaci. Bůh na místě komunikoval s prorokem a slíbil Jóšafatovi a jeho lidu, že bitva nebude jejich, ale Jeho. Na základě tohoto slibu, i když to byl ještě jen slib, lidé prohlásili vítězství a šli zpívat do bitvy, vyzbrojeni mocnou zbraní chvály. *„Když začali s jásotem a chválou, Hospodin uvedl zálohy na syny Amónovy, Moábovy a obyvatele pohoří Seír, kteří táhli proti Judejcům, a byli poraženi. Synové Amónovi a Moábovi se postavili proti obyvatelům pohoří Seír, aby je zasvětili zkáze a zničili. Když skoncovali s obyvateli Seíru, pomáhali ke zkáze jeden druhému.¹⁵*

14 Dt 7:17-20 (B21)

15 2 Let 20: 22, 23

Jejich ochrana odešla

Správně pochopeno, vyhlazení Kananejců nemělo vůbec nic společného s hebrejskou vojenskou silou. Bůh odložil usazení Abrahamových potomků v Zaslíbené zemi až do „čtvrté generace“, asi čtyři sta let od Abrahamových časů, protože „nepravost“ [Kananejců] nebyla v Abrahamově době "ještě dokonána."¹⁶ Bůh nechtěl zasahovat do kananejské země ve jménu Izraele, dokud by zůstávala naděje, že se domorodý lid obrátí ke spravedlnosti. Existovalo pro ně stejné pravidlo jako pro všechny národy, neboť Bůh „učinil z jedné krve všechno lidstvo, aby přebývalo na celém povrchu země; ustanovil jim nařízená období a hranice jejich přebývání, aby hledali Boha, zda by se jej snad mohli dotknout a nalézt ho... „Neboť v něm žijeme, pohybujeme se a jsme“¹⁷

Věrný Káleb ukázal, že této zásadě rozumí, protože když se Izrael vzbouřil na samých hranicích Zaslíbené země, řekl: „*Jenom se nebouřete proti Hospodinu! A lidu té země se nebojte... Jejich ochrana od nich odstoupila, ale s námi je Hospodin, nebojte se jich!*“¹⁸ Káleb v exodu rozpoznal signál, že tyto národy překročily „čáru svého dne milosti,“ že Bůh je již nemůže dosáhnout spasením, a jejich konečné morální rozhodnutí je zbavilo Boží autority a následné ochrany.

Mojžíš tuto skutečnost rozvádí v Deuteronomiu 9:1,4,5: „*Slyš, Izraeli, teď projdeš Jordánem, abys šel obsadit národy větší a mocnější, než jsi ty, města velká a opevněná až k nebesům...neříkej si v srdci: Pro mou spravedlnost mě Hospodin přivedl, abych obsadil tuto zemi...Ne pro svou spravedlnost a přímost svého srdce jdeš obsadit jejich zemi, ale pro ničemnost těchto národů je Hospodin, tvůj Bůh, před tebou vyhání...“*

¹⁶ Gen 15:16

¹⁷ Sk 17:26-28

¹⁸ Num 14:9

Jazyk násilí

Byli bychom nedbalí, kdybychom nezmnínili násilná nařízení, která často nacházíme ve Starém zákoně, včetně Božích pokynů Izraeli, aby zničil Kananejce. „Porazíš je a úplně zničíš“; „Udeříš každého muže . . . ostrým mečem...Ve městech těchto národů, která ti Hospodin, tvůj Bůh, dává jako dědictví, nenecháš živého nic, co dýchá, ale úplně je zničíš.“²⁰ Jestliže Boží dokonalá vůle byla něčím jiným než úplným zničením Kananejců mečem Izraele, toto nařízení to rozhodně nepodporuje.

Bůh jako důvod k úplnému vyhlazení lidu uvádí: „aby vás neučili dělat všechny své ohavnosti, které dělali kvůli svým bohům, takže byste zhřešili proti Hospodinu, svému Bohu.“²¹ Když vsadíme toto Boží nařízení do našeho nového modelu, můžeme zde, a také na mnoha dalších místech v podstatě říci: „Rozhodli jste se vypořádat se s touto naléhavou situací vojensky, v souladu s metodami národů kolem vás. Místo abyste uplatňovali víru, která je nutná k tomu, abyste se na mě zcela spoléhali, raději jste si zvolili metodu ostatních národů. Musím vás, proto buď odmítnout, nebo vás v ní nasměrovat. Rozhodl jsem se udělat to druhé.“

Když jdete s tímto národem do války, musíte je úplně zničit, Jinak vám budou osidlem pro všechny budoucí generace. Pokud to uděláš po svém, zdá se, že říká, pak to udělej tak efektivně, jak by tomu bylo, kdybych je prostě vyhnal já. Zde, stejně jako v jejich pozdějších rozhodnutí mít krále, je jejich volba konečná. Později začali litovat své žádosti,²² ale Bůh ani nepřezkoumal, ani nezrušil jimi vyvolené otroctví a stejně tak nezpochybnil jejich volbu být vojenským národem.

Je zajímavé si povšimnout, z pohledu času, že i zde, po tom, co mohlo být jejich vlastní nevyzpytatelnou volbou, se Izrael ukázal jako nevěrný, a nakonec sklídl předpovězené následky nedodržení jasných Božích pokynů. Nepodařilo se jim "úplně zničit" Kananejce, kteří je nakonec vedli k modlářství a následnému odloučení od Boha, z něhož se národ nikdy plně nevzpamatoval.

²⁰Dt 7:2; 20:13, 16, 17

²¹ Dt 20:18

²² Písmo obsahuje další důkaz, že v mnoha případech Bůh nemohl jednat s Izraelem podle své dokonalé vůle. Viz například Ez 20:25 a Mat 19:8.

Jak by mohl Bůh ovlivnit izraelské osídlení v Kanaánu, kdyby odmítli použít meč? Jakou šanci měli beze zbraně proti kanaánským vojskům? Bůh má mnohé možnosti. Opakovaně říkal lidem, že nepotřebuje jejich meče²³ a mnohokrát to dokázal v celém Starém zákoně.

Ježíš, dokonalý vzor

Vyjadřoval Ježíš Boží charakter v každém pohledu, slově a činu? Kdyby se totiž jen jednou odchýlil od pravdy, pak ještě stále očekáváme Mesiáše. Ale věřím, že Ježíš byl ten pravý. Je-li tomu tak, pak Bohem nařizované zabíjení ve Starém zákoně vyžaduje vážné přehodnocení. To platí zejména ve světle Ježíšových výroků: „...právě ona [Písma Starého zákona], svědčí o mně.“²⁴ A Petrovi řekl: *“Vrať svůj meč na místo. Neboť všichni, kdo se chápou meče, mečem zahynou.”*²⁵ Na kolenou své matky se Ježíš naučil věčným pravdám, kterým později učil během let své služby. Starý zákon byl jeho učebnicí. Co se naučil z onoho zdroje, který formoval Jeho vlastní milosrdný charakter? Musel v těch přibězích vidět něco, co mu v dospělosti umožnilo poradit Petrovi: Neberte do svých rukou válečné a násilné zbraně.

Ježíš byl odmítnut, protože nesplňoval definici žádného mesiáše, kterého by lidé chtěli přivítat. Lidé „nepochopili“ Jeho charakter, jelikož v NĚm neviděli svou vlastní verzi charakteru nebeského Otce. Přišel, aby zjevil svého Otce právě proto, že jsme Mu nerozuměli. Když Ježíš řekl Filipovi: *„Ten, kdo viděl mne, viděl Otce“*,²⁶ označil se za „základní linii“ neboli měřítko toho, jak pohlížet na Boha; proto se s Ním musí smířit Starý zákon, nikoli naopak. Je možné, že Mu ještě ani dnes nerozumíme?

Rekapitulace

Abychom to shrnuli, existují četné biblické důvody, které zdůrazňují, že Bůh nikdy nezamýšlel, aby se Izrael bránil se zbraní v ruce. Zde jsou některé příklady:

²³ Viz například Joz 24:11, 12; Ž 44:3; Ez 33:26.

²⁴ Jan 5:39

²⁵ Mat 26:52

²⁶ Jan 14:9.

1. Ježíš nikdy nikoho nekonfrontoval s válečnými zbraněmi. Ve skutečnosti to zakázal. Váha tohoto bodu je větší než všechny ostatní dohromady.²⁷

2. Bůh nechtěl, aby se Izrael zapojil do války na své cestě do Zaslíbené země.²⁸

3. Izrael opustil Egypt neozbrojen.²⁹

4. Bůh v žádném případě nepotřeboval, aby Izrael použil meč k získání zaslíbené země.³⁰

5. Bůh jim dal pokyny odrážející tvrdost jejich srdce.³¹

6. Vítězství vždy záviselo na jejich poslušnosti Bohu, ne na jejich vojenské síle.³²

7. Bůh zamýšlel chránit svůj lid skrze přírodu, stejně jako to učinil, když ho vysvobodil z Egyptského otroctví.³³

8. Bůh nedovolil Davidovi, aby naplnil touhu svého srdce vybudovat Svatyni, protože byl mužem války a prolil mnoho krve.³⁴

9. Když se Izrael zkompromitoval tím, že uzavřel několik manželství, držel otroky a požadoval krále, neodmítl je. Spíše se snažil vštípit zásady a požadavky, aby co nejlépe využili ne zcela dokonalé situace, podle stejného postupu, pokud jde o jejich rozhodnutí chopit se zbraně.³⁵

Závěrečné myšlenky

Svým odhodláním vzbouřit se proti zásadám Božího království Kananejci odmítli svůj jediný Zdroj ochrany a života.

²⁷ Viz Mat 5:43, 45; 26:52; Žj 13:10 atd.

²⁸ Viz Ex 13:17; Dtl:30-32.

²⁹ Ex 13:18.

³⁰ Viz Ž 44:3; Ez 33:26; Dt 3:22.

³¹ Viz Ez 20:25; Mat 5:21-48; 19:8.

³² Viz Zach 4:6; 1 Král 9:3-9.

³³ Viz Ex 23:17-30.

³⁴ 1 Let 28:3.

³⁵ Viz Ex 21; 1 Sam 8.

Záznam tedy opakovaně prohlašuje, že Bůh je „zanechal“, „vydal“ nebo „odevzdal“ meči Izraele. Ale Bůh prohlašuje a jejich zkušenost ukazuje, že nebyl žádným způsobem odkázán na hebrejskou vojenskou moc. V kananejském vyvlastnění fungovaly stejné principy, jaké vždy existovaly tam, kde Boží stvoření mají svobodnou vůli. Náš trpělivý Bůh snáší dlouhodobě lidskou soběstačnost a nezávislost a v Jeho milosrdenství se nadále stará a chrání lidi, kteří si ani v nejmenším neuvědomují svůj dluh vůči Němu. Ale přijde čas, kdy jejich rozhodnutí bude konečné, jejich oddanost nezávislosti na Něm neměnná. Když se rozhodnou odloučit se od Něho, stávají se zranitelnými vůči smrti, protože bez Boha není život.

6

Co skutečně způsobilo potopu v době Noe?

„Můj duch nebude v člověku přebývat
navěky“ Gen 6:3

I řekl Bůh Noemu: „Přede mne přišel konec všeho těla, protože země je plná jejich násilí. Hle, zničím je spolu se zemí... A hle, já přivedu potopu, vody na zemi, abych zničil pod nebem všechno tvorstvo, v němž je duch života. Všechno, co je na zemi, zahyne.“¹

Tak začíná příběh známý každému, kdo má sebemenší obeznámenost s židovsko-křesťanskou tradicí. Jen málo legend starověku vyvolává větší kontroverzi než příběh o Noemovi a potopě. Někteří lidé hovoří o potopě tak, jako by oni sami byli očitými svědky. I když nemáme dostatek informací ohledně toho, jak k potopě došlo, máme dostatek důkazů, abychom mohli argumentovat, že se řídila stejnými principy, jaké jsou obsaženy v jiných biblických příkladech Božího hněvu, které jsme zde popsali. Existoval přírodní, nebo lidský destruktivní potenciál pro spuštění celosvětové potopy?

Nic ve vědeckých faktech nevyvrací tento biblický příběh (i když "vědecká" evoluční filozofie se tomu vysmívá). Těm, kteří si přejí další studium, doporučuji knihu *Johna C. Whitcomba ml. a Henryho M. Morrise The Genesis Flood*,² která je komplexní obhajobou biblického příběhu

¹ Gen 6:13, 17

² Philadelphia: Presbyterian and Reformed Publishing Company.

potopy na základě nejnovějších vědeckých poznatků. Dnes je také k dispozici mnoho dalších vynikajících materiálů, které obhajují stvoření a příběh o potopě.³

Podílel se Bůh osobně na utopení všech živých tvorů, nebo Ho lidé hříchem "vyhnali", připravili se tak o Jeho ochranu, což rozpoutalo onu celosvětovou katastrofu? Abychom pochopili, co se mohlo stát při potopě, musíme se nejprve podívat na některé detaily stvoření.

Stvoření

*„I řekl Bůh: Budiž klenba uprostřed vod a nechť odděluje vody od vod.“
Bůh tedy udělal klenbu a oddělil vody, které byly pod klenbou, od vod, které byly nad klenbou. A stalo se tak.⁴*

Dnešní čtenář může být z těchto slov poněkud zmaten. I když se zdá, že popisují rozpoznatelné podmínky na naší zemi, je nemožné je porovnat s ničím, co dnes nad námi vidíme.

Přesto Genesis trvá na tom, že během stvořitelského týdne Bůh "vlozil" oblohu (jak ji známe) mezi dvě velká vodní tělesa. Něco podrželo vody nad oblohou, filtrovalo škodlivé sluneční záření a rovnoměrně rozptylovalo světlo a teplo po celém zemském povrchu. Je zřejmé, že dvojnásobná síla slunce a měsíce před potopou působila na tuto vodní vrstvu, podobně jako slunce dnes vytahuje značné množství vody ze země v podobě páry a vytváří mraky. *„Ze země však vystupovala pára a zavlážovala celý zemský povrch“.*⁵ Voda se jednoduše recyklovala v oblasti mezi těmito dvěma velkými vrstvami vody, podobně jako v teráriu.

³ Makro evolucionisté obviňují křesťanství, že vytvořilo myšlenku "inteligentního plánu" jako eufemismus pro kreacionismus; nicméně vědci bez zvláštních náboženských sklonů, stejně jako ti, kteří jsou křesťané, se ztotožňují s inteligentním designem, protože to je místo, kde leží věda. Další dobré zdroje, které podporují biblické stvoření a příběh o potopě, jsou <https://answersingenesis.org/the-flood/> a <http://www.icr.org/creation-flood>. Ty nebyly zpochybněny ohledně jejich víry v tuto tezi; Proto ji neschvalují a jsou nabízeny pouze pro obecné pozadí.

⁴ Gen 1:6,7, 20

⁵ Gen 2:6 (B21)

Apoštol Petr popisuje starý svět jako zemi a nebe takto: „*nebesa byla od pradávna a země povstala z vody a skrze vodu slovem Božím,*“⁶ což je vskutku záhadné prohlášení, které se snaží odpovídat dnešním podmínkám, ale přesto dokonale odpovídá popisu země, jak se vynořila ze Stvořitelovy ruky.

Zřejmá otázka v tomto bodě zní: Co se stalo se vši tou vodou *nad* zemí?

Slunce a Měsíc

Bible hovoří o době, která je ještě budoucností, kdy Bůh stvoří nový svět. „*I bude světlo měsíce jako světlo slunce a světlo slunce bude sedminásobné, jako světlo sedmi dnů v den, kdy Hospodin ováže zlomeninu svého lidu a jeho zdrcující ránu uzdraví.*“⁷

Při obnově původního stvoření se zdá, že Bůh obnoví záři Měsíce, dokud nebude jako sluneční světlo. Z toho můžeme vyvodit, že náš Měsíc byl kdysi samo zářícím tělesem stejně jasným jako naše současné Slunce.

Také světlo obnoveného Slunce bude svítit sedmkrát jasněji než nyní. Je možné, že předpotopní slunce bylo také sedmkrát jasnější než dnes?

Je domněnkou, že jak Měsíc, tak Slunce vyzařovali potřebné množství tepla ve vztahu k jejich vzdálenosti od Země a vodních těles, a navzájem tak vyvažovali tuto velkou vodní pokrývku na předpotopní obloze. Horní vodní plocha zase chránila pozemský život před obrovskými teplotami vytvořenými těmito obřími generátory, absorbovala teplo a rovnoměrně distribuovala správné množství, aby byly udrženy dokonalé životní podmínky po celém povrchu země.

Lidé, kteří měli to štěstí, že žili v tomto svěžím prostředí, to všechno považovali za samozřejmost. Místo aby děkovali Bohu za svá úžasná požehnání, odvrátili se od Něho v orgiích sebestřednosti.

Kniha *The Genesis flood* v jedné ze svých kapitol říká: Neustálé téměř monotónní opakování [biblických] frází popisujících naprostou zkaženost předpotopního lidstva naplnilo mysli věřících

⁶ 2 Petr 3:5.

⁷ Iz 30:26

pocitem úžasu a ohromení. Zdá se, že každý výrok má vštípit svým čtenářům myšlenku univerzálního hříchu, nejen výjimečných hříchů této skupiny nebo tohoto regionu, dokonce ani konkrétních časů nebo příležitostí, ale spíše hříchů celé epochy a celé lidské rasy, která zcela zkazila svou cestu na zemi a nyní byla zralá pro soud svatého Boha.⁸ A soud také přišel, ale jak?

Zarmucování Ducha svatého

V prohlášení, které se až dosud zdálo podivně nemístné v biblické zprávě o potopě, Bůh říká o tomto světě univerzálního zla: „*Můj duch nebude v člověku přebývat navěky,*“⁹ Apoštol Petr dodává: „*vyhlásil zvěst duchům ve vězení, kteří kdysi neuposlechli, když Boží trpělivost ve dnech Noemových vyčkávala, zatímco byl stavěn koráb*“¹⁰ Tyto a další odkazy objasňují zásadní roli Ducha Božího v předpotopních dobách.

Písmo nelíčí Boha jako nepřítomného vlastníka půdy, ale jako kontrolujícího a udržujícího přírodu, jako přítomnou Sílu, která pracuje v přirozeném zákoně a skrze něj udržuje, chrání a zvětčuje život. Ve světě před potopou dosáhl protivník prakticky úplného vítězství. Duch však zůstal, podporoval přírodu, promlouval svým charakteristickým "tichým hlasem" k vnitřnímu vědomí lidí a "trpělivě čekal". Tak jako Noemovo vytrvalé zatloukání úderů kladiva hřebíků do archy, Duch vhněl do lidských myslí otázku. "A co když má Noe pravdu?"

Ale tento hlas svědomí byl zatlačen do pozadí, protože povrchní veřejné mínění Noemem opovrhovalo. Když byla archa dokončena, jen osm lidí uvěřilo Bohu natolik, aby mohli vstoupit. Podle pravidel „velkého sporu“ a v souladu se svým závazkem vůči svobodné vůli stvořených bytostí neměl Bůh jinou možnou volbu než ustoupit. Příkaz zněl: "Spusťte."

Co se stalo dál, nemusí být v této době plně známo. Mějte na paměti, že tato práce není vědeckým zpracováním tématu. Spíše zkoumáme, zda při této potopě fungovaly stejné principy jako při jiných událostech, které byly historicky chápány jako "Boží skutky". Nemůžeme zde vyvodit závěr, můžeme pouze teoretizovat, stejně jako makro evolucionisté teoretizují o svých modelech, protože v té době nebyl nikdo naživu, aby viděl co

⁸ Str 18.

⁹ Gen 6:3

¹⁰ 1 Petr 3:18-20

se doopravdy stalo. Následuje několik nápadů, jakým způsobem k této katastrofě mohlo dojít.

Bez pokračujícího přístupu k našemu Bohu Stvořiteli, Jeho zdroji energie, Měsíc přestal vytvářet své vlastní světlo, zhasl a stal se pouhým odrazem slunce. Ze stejného důvodu se slunce zmenšilo na svou současnou intenzitu, což narušilo rovnováhu podpírající hustý horní plášť, a v rozporu s nejlepšími "vědeckými" představami dne se spustil déšť. Svou roli mohla sehrát i aktivita asteroidů nebo meteoritů. Bible také zaznamenává "rozbití" "velké hlubiny" v té době, což naznačuje velké a mocné prameny vytrysklé z vod na zemské kůře a pod ní. Zda Boží odstoupení urychlilo každý z těchto účinků, nebo zda jako domino uvolnění vodního baldachýnu, asteroidů nebo meteoritů vyvolalo další katastrofy, kterým Bůh nezabránil, nevíme. Víme, že kvůli devastaci a atmosférickým a jiným změnám z tohoto období, nebyl život na Zemi od té doby stejný.

Víme také, že po potopě záchrana spravedlivého Noema a jeho rodiny naklonila misky vah zpět na Boží stranu a dala Mu pravomoc pokračovat v záchranném díle pro lidskou rasu. Země byla opět do značné míry jednotná se svým Stvořitelem.

Hovindova teorie

Další přesvědčivá teorie se silně opírá o myšlenku, že naši planetu v dávných dobách obklopoval baldachýn vody. Nazývá se Hovindova teorie po svém hlavním zastánci Kentu Hovindovi a naznačuje, že kometa by mohla vysvětlit stmívání Slunce, zhasnutí Měsíce, poškození mnoha planet v naší sluneční soustavě, stejně jako zničené ztracené planety, které by podle astronomů měly být součástí naší sluneční soustavy. Tam, kde by tato planeta měla kroužit kolem Slunce, je nyní pouze pás asteroidů, možná pozůstatky roztržité planety. Nicméně všechny tyto [mimozemské](#) škody mohly absorbovat nejhorší úder komety, takže tento svět přežil místo toho, aby byl rozmetán na kusy. Ale kometa zasáhla tuto Zemi natolik, že narušila jemnou rovnováhu horní vrstvy vody, což způsobilo, že se kondenzovala a klesala, spolu se super-studeným ledem ze samotné komety, který možná přidal na tuto planetu mnohem více vody, než bylo původně při stvoření. Tento koncept má podporu velké části vědy a odpovídá na otázky, které jiné teorie nedokážou řešit. Oba nápady – originální tvorba a Hovindova

teorie—naznačují, že povodeň nastala, když vrchní vrstva vody (nebo ledu) utrpěla velký zásah, a to bylo příčinou povodňových vod.

Juda podává historii andělů, kteří byli pověřeni udržovat pořádek v celém vesmíru a opouštěli své místa povinností, -stávkovali, chcete-li, v době Luciferovy vzpoury. V této myšlence, která je také součástí Hovindovy teorie, mohla obrovská kometa směřovat k Zemi bez andělů, kteří by ji ovládali. Bůh o tom samozřejmě věděl, ale byl bezmocný, a to vzhledem k velké hojnosti hříchu v obyvatelích země, kteří odmítli Jeho ochranu a učinili svou konečnou volbu. Nyní neměl v této věci žádnou pravomoc. Snažil se je varovat, ale oni odmítli poslouchat. Nakonec řekl Noémovi: "Postav loď."

Věda naznačuje, že tato obrovská kometa (nebo asteroid, či meteorit) se pohybovala vesmírem neuvěřitelnou rychlostí a výrazně snížila teplotu. Nejnižší naše teplota na Zemi je asi -75 °C. Vzhledem k tomu, že vesmír je velmi chladný, tato podivná kometa se chlubila teplotou pravděpodobně chladnější než -200 °C. Obrovská kometa explodovala, když se blížila k Zemi, vystřelila trosky do vesmíru a způsobila stopy na Marsu, Merkuru, Měsíci a dalších blízkých nebeských tělesech. Exploze roztrhla zemský „baldachýn“ a destabilizovala jeho základní strukturu, což způsobilo, že poprvé na Zemi padal déšť.

Teplota některých padajících zmrzlých vod mínus 200 °C měla za následek rychlé zmrznutí velkých mamutů a dalších zvířat, kteří byli nalezeni s čerstvou potravou stále v tlamě a nestrávenou potravou v žaludku. To by bylo fyzicky nemožné při teplotách vyšších, než je tato. V důsledku této masivní infuze nízkých teplot na této planetě Země reagovala dobou ledovou. Ale podle této teorie to přišlo náhle – ne po dobu milionů let.¹¹

Elifazovo svědectví

V knize Jób můžeme také najít důležitá vodítka, abychom potopě lépe porozuměli. Pět generací a možná asi pět set let od této události jeho vzpomínka stále do značné míry ovlivňovala lidské myšlení. Potopa způsobila, že Nimrod, který žil asi dvě generace po potopě,

¹¹ Ti, kteří si přejí další informace o Hovindově teorii, mohou navštívit: <https://www.youtube.com/watch?v=SY0rj-TE4o>.

započal stavbu velké věže a domníváme se, že jednou z funkcí této velké věže bylo chránit životy v případě další potopy.

Elifaz, Bildad a Sófár měli na mysli celosvětovou potopu, když přišli "utěšit" Jóba. Třikrát se Bible v knize Jób zmiňuje o vodách potopy.

V zajímavém vyprávění z knihy Jób hlavní hrdina cituje své zlé předky, kteří řekli Bohu: „*Odstup od nás, nemáme zalíbení v poznání tvých cest. Co je Všemohoucí, že bychom mu měli sloužit, a co získáme, když se u něj budeme přimlouvati?*“¹² Zde jsou citováni bezbožníci, kteří říkají Bohu: "Odejdi od nás." Můžeme tento postoj přiblížit k době velké potopy?

Elifaz se ptá: „*Chceš se snad držet dávné stezky, po níž šlapali muži propadlí nepravosti, kteří byli dopadeni, ačkoliv nenadešel čas? Jejich základ bude zaplaven proudem. Ti Bohu říkali: „Odstup od nás, a Co nám může Všemohoucí provést?*“¹³ Tento výrok spolu s několika dalšími Jobovými "přáteli" naznačuje, že stejně jako moderní svět obecně uznávali zásadu lidského oddělení od Boha. Ale oni, stejně jako my, nepochopili, že když se toto odcizení stane nevyhléditelným, Bůh se ve skutečnosti stáhne. A co je nejdůležitější, nevrací se, aby vykonal pomstu proti svým nepřátelům, protože to nemusí dělat. Bez Jeho ochrany jsou lidé tak či onak zničeni. Jób sám vyjadřoval základní znalost tohoto vývoje.

Někteří se vyjádřili, že Elihuovy poznámky k Jobovi a jeho přátelům představují klíč k významu knihy. Určitě musíme tuto knihu studovat do hloubky, protože kniha Jób může poskytnout úrodnou půdu pro budoucí zkoumání tohoto tématu. Nejdůležitější však je, abychom si začali uvědomovat, že existují schůdná alternativní vysvětlení, jak mohlo dojít k potopě knihy Genesis, ať už jsou to ta, která jsou nabízena zde nebo jiná, která jsou mnohem lépe v souladu s tím, co se stává jasným o Božích dispozicích a metodách týkajících se bezbožníků, kteří neustále vzdorují Jeho autoritě a odmítají Jeho ochranu.

12 Job 21:15, KJV.

13 Job 22:15-17

Písmo slibuje budoucnost, kdy nebeské záchranné dílo skončí vítězstvím a lidé se budou těšit z obnoveného stvoření. Tělesa se vrátí ke své původní intenzitě: „*Tvé slunce již nezapadne a tvůj měsíc se neschová, protože Hospodin bude tvým věčným světlem a dny tvého smutku skončí.*“¹⁴

„*Na malou chvíli jsem tě opustil, ale ve velikém slitování tě shromáždím. V návalu rozhořčení jsem před tebou na chvíli skryl svou tvář, avšak ve věčném milosrdenství se nad tebou slituji, praví tvůj vykupitel Hospodin.*

Vždyť je to pro mne jako při vodách Noeho, kdy jsem přísahal, že už vody Noeho nezaplaví zemi. Tak jsem přísahal, že se na tebe nerozlítím, ani že tě neokřiknu.“¹⁵

14 Iz 60:19,20

15 Iz 54:7-9

7

Věčné pálení

Kdo z nás bude pobývat u stravujícího ohně? Kdo z nás bude pobývat u věčných plamenů?

Iz 33:14

Dříve než se hřích objevil na tomto světě, Bůh varoval Adama před katastrofálními následky odpojení se od Něho, jediného zdroje pozemského života, tím, že by propadl hříchu. „A Hospodin Bůh člověku přikázal: Ze všeho stromů zahrady směle jez, ale ze stromu poznání dobrého a zlého, z toho nejez. Neboť v den, kdy bys z něho jedl, jistě zemřeš.¹

Vyhrožoval Bůh svému novému stvoření, že pokud zhřeší, bude je muset zabít? Nebo varoval před přirozenými následky tak strašlivými, že v té době naši první rodiče je nebyli schopni pochopit? Bůh od nich očekával, že Mu prostě uvěří, a kdyby ho poslechli, ochránili by se před následky, které hřích přinesl do jejich životů. Přesto víme, že jak Adam, tak Eva použili svou Bohem danou svobodnou vůli k aktu vzpoury proti Němu, rozhodli se jíst ze zakázaného stromu.

Had naznačoval, že Bůh je extrémně sobecký a nedostatečně se postaral o potřeby svých dětí. To bylo v rozporu s milostivým Božím slovem, které jim dal, ale tím, že přijali pozici nepřítelů, se postavili na stranu žalobce, že Bohu nelze věřit. Když se duše zmocní nedůvěra v Boží slovo, otevřou se dveře neposlušnosti. Když pochybujeme o Boží lásce k nám, nevyhnutelně to vede ke strachu a budeme se cítit nuceni hledat jiné způsoby, jak se postarat o své potřeby mimo

¹ Gen 2:16, 17

Boží štědré zaopatření. Prakticky každý hřích pramení z tohoto základního strachu, že Bohu nelze důvěřovat, že se o nás postará.

Poté, co naši první rodiče zhřešili, byly pozemské děti zmateny ohledně Bohem jim předané varování. Had možná připomněl Adamovi a Evě, že on a jeho démoničtí duchové hřešili po velmi dlouhou dobu a stále žijí. Nikdo neviděl nic z téměř okamžité smrti, o které Bůh jako by mluvil. Tak Satan vzbuzoval pochybnosti o Boží bezúhonnosti a od té doby nás tyto otázky pronásledují. Je zřejmé, že Adam a Eva žili mnoho let po dni, kdy neuvěřili Bohu a zhřešili. Jak tedy můžeme důvěřovat Bohu, jehož slova se nezdají být pravdivá? Boží věrohodnost se zdá být neospravedlnitelná vzhledem k těmto důkazům.

To nás vede k položení nejdůležitější otázky. Je smrt Božím trestem za neposlušnost, nebo existuje něco mnohem většího a složitějšího, čemu naši první rodiče nerozuměli? Boží důvěryhodnost byla nyní před vesmírem zkoušena. Co by Bůh udělal se zbývajícími otázkami a zmatkem ohledně svých cest? Byl Satanův postoj pravdivý, že Bůh se nebude nijak obtěžovat, aby pomohl svým dětem? Nyní víme, že hřích spustil plán, který vznikl v dalekých končinách věčnosti, neboť Kristus byl *"Beránek zabitý od založení světa."*² V okamžiku, kdy došlo k hříchu, již existoval Spasitel, který by držel tento svět na svém místě, dokud děti země nedojdou k pochopení a souhlasu s tím, že Boží cesty jsou spravedlivé a pravdivé.

*„Veliké a podivuhodné jsou tvé skutky, Pane Bože Všemohoucí, spravedlivé a pravdivé jsou tvé cesty, Králi národů.“*³

Přesuňme se o čtyři tisíce let dopředu, kdy je slyšet hlas:

*„Tu jsem řekl: Hle, přicházím. Ve svitku knihy je o mně psáno. Oblíbil jsem si dělat to, co je ti milé, můj Bože. Tvůj zákon je v mém nitru.“*⁴

² Zj 13:8

³ Zj 15:3

⁴ Ž 40:8, 9

Ježíš, oběť za hřích

Před vesmírem a celým lidským pokolením přichází na tento svět Boží Syn, Ježíš Kristus, a v plnosti projeví charakter svého Otce. Na přetrvávající otázky o Boží důvěryhodnosti a Jeho charakteru odpovídal tím, že žil Božím způsobem v lidské podobě. Vzal na sebe plné následky hříchu, aby lidé pochopili, co hřích, tedy život v rozporu s Boží vůlí způsobuje. Před lidstvem plně odhalil, jaká je mzda hříchu. Když nadešel čas, Boží Syn, *"jas slávy Jeho [Otce] a výslovný obraz Jeho osoby"*⁵ krácel mezi lidstvem.

Po celý svůj život Ježíš velebil Otce pouze tím, že odrážel povahu Jeho Otce, právě tak, jak k tomu byli původně stvořeni lidé.⁶ Vždy plnil vůli svého Otce⁷ a tak zjevoval milostivé a milosrdné cesty Otce, čímž dokázal, že Bohu lze důvěřovat. A pak udělal to, co nikdo nečekal. Byl první, kdo zakusil smrt, před kterou se Bůh snažil varovat Adama a Evu již v rajské zahradě, i když On sám nikdy nezhřešil. Mezi obyvateli země byl první, kdo zakusil druhou smrt. Neměli bychom tedy být překvapeni, když se dozvíme, že tato událost se také odehrála v zahradě Getsemanské, která se rozprostírá tak, aby zahrnovala Golgotu a osamělou hrobku, která patřila Josefovi z Arimatie.

Abychom porozuměli osudu ztracených, jejichž předobrazem byla smrt Ježíše, budeme pozorně sledovat důležité stopy, které vidíme v Ježíšově zkušenosti od doby, kdy vstoupil do Getsemanské zahrady, až do Jeho smrti na Kalvárii. V té době *"ho Bůh učinil, aby byl hříchem za nás"*,⁸ a Jeho smrt nakonec nastala jako přirozený důsledek tohoto "hříšného" stavu. Byl předobrazem lidí, kteří učinili konečné rozhodnutí navždy se odvrátit od Boží milosti. Ježíš vzal vaši i mou smrt, zatímco ti, kteří se s Ním nerozhodnou ztotožnit v Jeho konfliktu se Satanem, zakusí svou vlastní naprosto zbytečnou druhou smrt. Smrt, které dají přednost před životem pod jedinou Boží vládou, životem v atmosféře lásky a radosti.

⁵ Žd 1:3

⁶ Jan 17:21.

⁷ Jan 5: 19.

⁸ 2 Kor 5:21

Přemýšliví pozorovatelé docházejí k závěru, že úmrtí Krista a hříšníků by měla být stejná. Úloha Boha Otce bude v obou případech beze změny. Když pochopíte příčinu smrti bezbožných, mějte na paměti, že Bůh neměl nic společného se vznikem hříchu, proto by neměl být obviňován z toho, že je to On, kdo trestá. Podobnost mezi Kristovou smrtí a smrtí hříšníků však daleko přesahuje roli Otce. Je to také vidět na tom, co Ježíš během této doby emocionálně prožíval, protože se plně identifikoval jako jeden z nás.

Lékařská literatura

Ježíš byl absolutním zjevením Boží spravedlnosti svým učedníkům, svým přátelům a všem v průběhu věků. Přesto od chvíle, kdy vstoupil do zahrady getsemanské, až do své smrti na kříži cítil, že přihlížející vesmír – lidé, andělé a démoni – Ho považují za absolutní vzor hříšné vzpoury proti Bohu. I když byl stále bez hříchu, cítil se odsouzen, jako by byl vinen břemenem hříchu celé země.⁹

Pozorujme Ho nyní, od Getsemane až po kříž, abychom lépe porozuměli emocím, kterými ztracení lidé projdou na cestě ke konečné smrti.

Co způsobilo Ježíšovu smrt? Byl to samotný akt ukřižování? Navzdory hanebnému zacházení, které tam snášel, navzdory bolesti trnové koruny přitisknuté na Jeho hlavu a krutému bičování Jeho zad, a navzdory světu, který věří, že kříž způsobil Jeho smrt, mnozí budou překvapeni, když se dozvědí, že nezemřel ukřižováním. Vzpomeňme si, že v zahradě byl „*tak nelidsky zohaven...jeho vzhled, jeho vzezření nepodobné lidským synům*“¹⁰

Něco se s Ním dělo *předtím*, než stál před křížem, něco temného a děsivého, něco, co nelze vysvětlit pouhým porozuměním toho, co Ho čeká v budoucnosti. Zavalen tíhou temnoty, která sytila Jeho duši, z Něho vytékal pot ve velkých krůpějích krve. Lékařská literatura ukazuje, že takový stav, i když je nepochybně vzácný, se u lidí vyskytuje.

⁹ 2 Kor 5:21.

¹⁰ Iz 52: 14

Tento stav, běžně označovaný jako hematiróza nebo hemohidróza,¹¹ vede k vylučování krve nebo krevního barviva v potu. V podmínkách velkého emočního stresu mohou prasknout drobné kapiláry v potních žlázách,¹² a tak se mísí krev s potem. Tento stav byl hlášen v extrémních případech stresu.¹³ Během posledních let dvacátého století bylo studováno sedmdesát šest případů hematidrózy a rozděleno do kategorií podle příčinných faktorů: "Bylo zjištěno, že nejčastějšími podněcujícími příčinami jsou akutní strach a intenzivní duševní rozjímání"¹⁴

Předpokládá se, že kapilární krevní cévy, které krmí potní žlázy, prasknou, což způsobuje, že vylučují krev v podmínkách extrémního fyzického nebo emočního stresu. Jiný tým informoval o podobném zjištění v roce 2009 v *Indian Journal of Dermatology*, citoval šest případů vězňů čelících popravě a další případ během londýnského bombardování v roce 1941.¹⁵

I když je rozsah ztráty krve obecně minimální, hematidróza také vede k tomu, že se kůže stává mimořádně jemnou,¹⁶ což způsobilo že Kristovy fyzické rány byly ještě bolestivější.¹⁷ Stav, který také stojí za těmito důkazy, se dnes nazývá "akutní stresová kardiomyopatie" nebo "syndrom zlomeného srdce", což je stav způsobený těžkým emocionálním traumatem.

Ježíš zemřel dobrovolně

I když je možné, že lidé by mohli zemřít tímto způsobem na ztrátu krve, v tomto případě se to nestalo; Ježíš prožíval celý proces odevzdávání sama sebe, aby pocítil, co budou cítit bezbožní, kteří nakonec odmítnou Boží lásku. Jeho smrt nelze přičítat

¹¹ A. C. Allen, 1967, pp. 745-747.

¹² R. Lumpkin, 1978.

¹³ Viz R. L. Sutton, Jr., 1956, pp. 1393-1394.

¹⁴ J. E. Holoubek and A. B. Holoubek, 1996.

¹⁵ *Canadian Medical Assn Journal*. 10/23/2017. Vol. 189, Issue 42.

¹⁶ P. Barbet, 1953, pp. 74-75; R. Lumpkin, 1978.

¹⁷ Dave Miller, Ph.D., *Did Jesus Sweat Blood?*

krutosti, kterou snášel jako náš Zástupce. Ježíš řekl, že *"položí" svůj život a že má v sobě moc ho složit a znovu vzít.*¹⁸ Marek, říká, že *"pustil duši".*¹⁹ Ježíš sám si vybral okamžik, kdy zemře, což se shodovalo s okamžikem večerní velikonoční oběti.²⁰

A když to udělal, zvolal mocným hlasem, což naznačovalo, že má ve svém těle stále vitalitu. Normálně hlas fyzicky umírajícího člověka zeslábne, takže na konci už není síla na hlasitý výkřik. Když Ježíš takto volal, Jeho slova zjevila pravdivost Jeho tvrzení, že dobrovolně položil svůj život, když řekl: *"Otče, do tvých rukou poroučím svého ducha."*

Poté co umřel, jeden voják vrazil Kristovi kopí do boku a vytryskla z něj voda s krví. Toto je druhá z pouhých dvou zmínek o doslovné krvi Ježíše v evangeliích a obě dohromady zdůrazňují spíše emocionální příčinu Jeho smrti než nějaká vnější fyzická kritéria. To je také důvod, proč pisatel Jan kladl takový důraz na tuto událost, protože věděl, že pochození pravdy o tom, co se skutečně stalo na kříži, je životně důležité pro pochopení pravdy, kterou Ježíš přišel zjevit o charakteru Jeho Otce.

Kristova smrt nastala mnohem dříve, než kdokoli z přítomných očekával. Když šli vojáci zlámat nohy mužům, kteří byli toho dne ukřižováni, aby je mohli před sobotou sundat z křížů, zjistili, že Ježíš již zemřel.²¹

Když Josef z Arimatie požádal Piláta o Ježíšovo tělo, Pilát byl ohromen, že může být tak brzy mrtev, proto poslal setníka, aby Jeho smrt ověřil.²² Bylo neslýchané, že by někdo ukřižovaný zemřel v tak krátké době. Nejkratší známá doba, kdy ukřižování způsobilo smrt, byla dva nebo tři dny, přesto Kristus zemřel během šesti hodin. Proč? Je zřejmé, že to nebyla tvrdost kříže, která ho připravila o život, ale něco jiného, mnohem mocnějšího. Pamatujte také, že Jeho smrt odrážela konečnou smrt ztracených lidí.

¹⁸ Jan 10:15, 17, 18.

¹⁹ Mk15:37

²⁰ Mk 15:33-37.

²¹ Jan 19:32-33.

²² Mk 15:43-45.

Písmo předpovědělo duševní muka, které Kristus vydrží až do své smrti. Řekl, „*Neboť jsou mne obklíčily zlé věci, a srdce mé opustilo mne*“²³
„*Potupa mi láme srdce, jsem ochromen. Doufal jsem v soucit, leč nebylo ho, v utěšitele, avšak nenašel jsem je.*“²⁴

Jiní v minulosti, když komentovali Kristovu smrt, ji také připisovali duševnímu utrpení a ne ukřižování. Geikie říká: "Zdá se, že bezprostřední příčinou smrti bylo nade vší pochybnost prasknutí Jeho srdce, způsobené duševní agónií." ²⁵

Dobrovolná oběť

Mějte na paměti, že Ježíš vzal na sebe úkol demonstrovat smrt hříšníka dříve, než to bude dovoleno zažít komukoli jinému. Byla to smrt duševní agónie, to ano, ale bylo to mnohem víc. Tím, že ji podrobně pozorujeme, můžeme získat lepší představu o tom, co to obnášelo.

„*A světlo Izraele se stane ohněm a Jeho svatý plamenem.*“²⁶

„Je to ničím pro vás všechny, kteří procházíte kolem? Pohleďte a podívejte se, jestli je bolest jako moje bolest, kterou mě ranil, kterou mě Hospodin sklíčil v den svého planoucího hněvu? Z výšiny poslal oheň do mých kostí a opanoval je. Rozprostřel síť pro mé nohy, obrátil mě zpět. Učinil mě opuštěnou, celý den jsem nemocná.“²⁷

Povšimněte si, že v těchto dvou mesiášských proroctvích je Kristovo utrpení nazváno "ohněm". Používá výraz "oheň" symbolicky, jako metaforu pro strašlivé břemeno hříchu, které nesl, pro jeho vliv na Jeho psychiku. Tento "oheň" budou pociťovat i ztracení, protože se již nemohou vyhnout tomu, aby uvažovali o svém vlastním hříchu, když jsou vystaveni velkému bílému trůnu ze Zjevení 20.

²³ Ž 40:13 BKR.

²⁴ Ž 69:20, 21

²⁵ Cunningham Geikie, *The Life and Words of Christ*.

²⁶ Iz 10:17

²⁷ Pláč 1:12, 13

*„Všichni, kdo mě nenávidí, milují smrt“.²⁸
„Můžete pít kalich, který mám pít já?“²⁹*

Ježíš vypil kalich druhé smrti – trvalé smrti podle hříšnickovy volby, ze které se z jejich vlastní vůle neprobudí. Věčná smrt. Trvalá smrt. Všichni, kdo Ho přijali, umrtví své tělo a pošlou je na druhou smrt v Ježíši, který vypil kalich za nás. Ti, kteří lpí na hříchu, se rozhodnou zemřít druhou smrtí sami v sobě.

Ježíš řekl Petrovi: “Schovej meč do pochvy! Což nemám pít kalich, který mi dal Otec?”³⁰

Ježíš ten kalich vypil – a zahynul. Ztracení jej také vypijí.

Jako jste pili na mé svaté hoře, tak budou pít všechny národy ustavičně. Budou pít a hltat, a budou, jako by nikdy nebyly.³¹

Bezbožní vypijí tento kalich a zahynou tou druhou smrtí.

Celý ostatek pozůstalých z této zlé čeledi na každém místě, kam jsem ty pozůstalé zahnal, si raději vyvolí smrt nežli život, je výrok Hospodina zástupů.³²

Když srovnáte zkušenost ztracených se zkušeností Kristovou, máte dojem, že ztracení se rozhodnou odejít do věčné smrti? Ten, který řekl: „...já pokládám svou duši, abych ji zase přijal. Nikdo ji ode mne nebere, ale já ji pokládám sám od sebe. Mám moc ji položit, a mám moc ji opět přijmout.“³³ také řekl “Otče, do tvých rukou

²⁸ Př 8:36.

²⁹ Mat 20:22.

³⁰ Jan 18:11.

³¹ Abd 1:16.

³² Jer 8:3

³³ Jan 10:17, 18.

odevzdávám svého ducha."³⁴ To znamená vzdání se, odevzdání, podrobení se nevyhnutelnému. Ježíš to zažil. Dokonce prohlásil, že se tak stane. „*Nikdo ji ode mne nebere, (duši-život) ale já ji pokládám sám od sebe.*"³⁵ Tuto volbu nakonec učiní i ztracení lidé.

Jidáš, symbol ztracených

Podívejme se na to z pohledu skutečného hříšníka. Jidáš po svém odhalení nebyl schopen čelit své vlastní minulosti. Dopředu plánoval, jak se jeho příběh bude vyvíjet, ale když se dozvěděl, že to tak nikdy nemůže být a že nejenže neuskutečnil své vlastní plány, ale také zradil pravého Mesiáše k smrti, nedokázal žít, už neviděl před sebou nic, pro co by měl žít. A tak vyšel ven a oběsil se.³⁶

Tyto dvě zkušenosti – smrt Krista a smrt Jidáše – nám dávají zásadní vhled do konečné smrti ztracených.

Jidáš, jako předobraz ztracených, si zvolil sebevraždu – odevzdání sebe sama smrti ve velmi přímém smyslu. Ježíš si také zvolil zemřít, a dokonce si vybral okamžik, kdy zemře, i když v Jeho případě to nebyla sebevražda, ale předání svého ducha zpět Otci. Nakonec ztracení uvidí, že život už jim nemá co nabídnout, a tak se také rozhodnou od něj úplně oddělit.

Trvání "pekla"

Na tomto místě bychom měli vyjasnit pojem trestu, který byl morem pro Boží církve a skvrnou na tváři křesťanství. Jak dlouho budou bezbožní trpět poslední soud způsobený hříchem? Většina z nich zná texty, které odpovídají: „*A budou trýzněni dnem i nocí na věky věků.*"³⁷ Co v Písmu znamená "navždy"? Teď už bychom si měli zvyknout na to, že duchovní definice hledáme v Písmu. Bible obsahuje kód, který nám pomáhá pochopit, co v Písmu znamená "navždy". Nemělo by nás překvapovat, že se jedná o srovnání jedné perspektivy s jinou. Podívejme se tedy na otázku, jak dlouho "peklo" trvá.

34 Lk 23:46

35 Jan 10:18

36 Mat 27:3-5.

37 Zj 20:10

• „Potom řekne i těm po levici: "Jděte ode mne, prokletí, do věčného ohně, který je připraven pro Ďábla a jeho anděly!"³⁸

• „A budou trýzněni dnem i nocí na věky věků."³⁹

• „... navěky bude vystupovat její kouř..."⁴⁰

•

Z toho můžeme vidět, že Písmo popisuje myšlenku posledního soudu ve smyslu věčného ohně, ale co je to za oheň? Je to doslovné nebo symbolické? Co je to za trápení? Bolest doslovného ohně nebo agónie symbolického ohně, který Ježíš zažil, když za nás zemřel? Naproti tomu mnohé odkazy uvádějí, že zlovolní budou jednoho dne takoví, jako by nebyli,⁴¹ jednoho dne již nebudou na věky,⁴² bezbožní budou spáleni,⁴³ sestoupil oheň z nebe a pohltit je-nebo úplně strávil,⁴⁴ a mnoho dalších.

Jak dlouho budou zlovolní trpět poslední soud?

Jeden pohled

*A budou trýzněni dnem i nocí na
věky věků*

jiný pohled

*Ten přicházející den je spálí,
nezanechá z nich kořen ani větev.*

Biblický záznam o Sodomě a Gomoře poskytuje klíč k tomuto zdánlivému rozporu. Vzpomeňte si, že Bůh varoval svůj lid prostřednictvím proroků, že opakují historii těchto měst, a proto budou sdílet jejich osud, který se ukázal být odstoupením Boha, když ztratil pravomoc chránit města. Také nám dnes předkládá Sodomu a Gomoru jako příklad *trvání* tohoto posledního ohně.

³⁸ Mat 25:41

³⁹ Zj 20:10,

⁴⁰ Iz 34:10

⁴¹ Ez 28:18; Abd 1:16.

⁴² Ez 28:19.

⁴³ Mal 3:19.

⁴⁴ Zj 20:9.

⁴⁵ Zj. 20:10.

⁴⁶ Mal 3:19.

Jak dlouho hořela Sodoma a Gomora?

Jeden pohled

*Podobně Sodom a Gomora ...jako příklad,
když nesou trest věčného ohně.*

jiný pohled

*Také města Sodomu a Gomoru obrátil v
popel a odsoudil [k zániku] a tím dal
varovný příklad budoucím bezbožníkům.*

Kdybychom měli jen tyto odkazy, stačily by, protože ať se díváme jakkoliv, nenajdeme žádná města na Blízkém východě hořící od starověku dodnes. Oheň, který tato města sžíral, je očividně spálil a vyhasl.⁴⁹ Proč je tedy Písmo popisuje jako hořící věčně? A proč by mnozí pisatelé Bible líčili poslední oheň jako "věčný", když ve skutečnosti vyhoří?

Poslední odkaz objasňuje, co může biblicky znamenat "věčný" nebo "navěky". „*přivede ho[otroka] pán ke ... dveřím... a bude mu sloužit na věky.*”⁵⁰ To je pro otroka "navždy". Pouze smrt může skončit navždy. Pouze svět, kde smrt neexistuje, se může těšit z věčnosti bez konce. Pro ty, kteří budou účastni posledního ohně, pro ně věčnost končí při jejich posledním výdechu.

Jan 3:16

*“Neboť tak Bůh miloval svět, že dal [svého] jediného Syna,
aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul...”*⁵¹

Přemýšlejte o slově "zahynout". Jestliže někdo došel k závěru, že ohnivý osud bezbožných znamená hořet po celou věčnost, zamyslel se skutečně nad významem slova "zahynout"? Ani Websterův slovníku, ani Písmo nezaznamenává žádný důkaz o tom, že by slovo "zahynout" znamenalo něco jiného než úplné a konečné vyhlazení. Kristus zemřel částečně jako ilustrace toho, jak ztracení prožijí akt umírání. Pamatujte, že zemřel z emocionálního

⁴⁷ Juda 1:7.

⁴⁸ 2 Petr 2:6

⁴⁹ Stejný vzorec najdete v souvislosti s "neuhasitelným" ohněm, který zničil Jeruzalém v dávných dobách. (Viz Jer 17:27 a 2 Par 16:19–21) Neuhasitelný oheň je prostě oheň, který nemůže být uhašen lidským úsilím.

⁵⁰ Ex 21:6

⁵¹ Jan 3:16, NKJV.

utrpení mnohem dříve, než se očekávalo. Znamená to, že ztracení umírají rychle, když ve svém srdci-mysli zpracovávají to, co se stalo v jejich životech, a odevzdají svůj život smrti?

Slovo "navždy" však může být doslovné nebo symbolické v závislosti na kontextu. Termín "navždy" používáme symbolicky k označení zdánlivě nekonečného období, můžeme například říci: "Čekal jsem věčně ve frontě v bance." V tomto případě má přednost kontext, nikoli slovíčko věčně. Otrocké lpění na doslovném výkladu, když kontext jasně volá po symbolickém, způsobuje, že se Bůh jeví jako svévolný a nevyzpytatelný.

Jiný důvod může existovat pro smysl věčnosti, tak běžný v popisech onoho konečného ohně, který vůbec neubírá na výše uvedené logice. To znamená, že když pochopíme pravou podstatu a příčinu trápení, které ztracení zakusí, odpor vůči věčné, vášnivě, neuhasitelné Boží lásce, pak je ve skutečnosti oheň věčný, zatímco utrpení bezbožných je konečné a nebude trvat věčně. Tentýž oheň, který vždy proudí z Božího trůnu, je věčný, protože Bůh je věčný. Ale doba, po kterou bude každá bytost vzdorovat lásce, dokud se konečně neunaví bojem s ní a ne zvolí si věčnou smrt, aby unikla, bude jasně odlišná, zcela v závislosti na tom, kolik "hněvu" v sobě nahromadila během svého života, kdy odmítla věřit a být proměněna milostivou láskou Boží.⁵² Je jasné, že budou existovat rozdíly v tom, jak dlouho budou jednotlivci vzdorovat lásce, než se vzdají, ale dříve či později zjistí, že věčná smrt je jedinou schůdnou možností, než aby žili v cizím ovzduší nebeské slávy, kde si ti, kdo tam přebývají, nevyměňují nic jiného než nesobeckou lásku.

Ale skutečným důvodem, proč je oheň zobrazován jako "věčný", je to, že jeho výsledky nebudou nikdy zvráceny v průběhu nikdy nekončících věků, což hříšníky přivede do souladu s těmito výroky z Božího slova:

*už navěky nebudeš.*⁵³

*budou, jako by nikdy nebyly.*⁵⁴

*oheň ... tě..., proměnil v popel...*⁵⁵

52 Viz Řím 2:4-5.

53 Ez 28:19.

54 Abd 1:16.

55 ; Ez 28:18 Mal 4:3.

Ano, peklo má konec. Toto poznání by mělo přijít jako vítaný jarní vánek mezi každodenními bouřemi života. Ale co víc, slouží jako pozadí pro rozšíření naší diskuse o úmrtích ztracených. Přináší nám větší uvědomění si Boží dobroty a milosrdenství. Jak uvidíme, zbavuje Otce veškeré viny na smrti ztracených. Naplňuje biblická proroctví.⁵⁶ Ukazuje, že zlovolní trpí následky svého vlastního rozhodnutí, sestoupit do věčné smrti.

Bůh je slunce a štít

Oheň existuje v samotné Boží přítomnosti. „*jeho trůn, plamen ohně... a od něho vychází ohnivá řeka*“.⁵⁷ To je to, co měl prorok Izaiáš na mysli, když hovoří o „věčném ohni“ „*Kdo z nás bude pobývat u stravujícího ohně? Kdo z nás bude pobývat u věčných plamenů? Ten, kdo chodí v spravedlnosti a mluví, co je správné; kdo zavrhuje nekalý zisk z vydírání, vytřásá ruce, aby nepřijal úplatek, kdo zavírá uši, aby neslyšel o prolití krve, a přivírá oči, aby se nedíval na zlo.*“⁵⁸ "Oheň", ve kterém přebývá Bůh, je útočištěm pro jeho děti.

Tři mladí muži stáli uprostřed „*hořící, ohnivé pece*“ bez újmy, „*a podoba čtvrtého jako Syna Božího.*“⁵⁹ Hořící keř je dalším příkladem, kdy oheň keř nekonzumoval, protože v něm byl Bůh. Ani na hoře Sinaj nedošlo k žádným úmrtím, způsobeným Božím ohněm, který tak dlouho přebýval na vrcholu hory. A úmrtí, ke kterým došlo, bylo na popud lidí. Je jasné, že v Boží přítomnosti je nádherný oheň, ve kterém budou spravedliví přebývat navěky, nezranění a beze strachu.

Jestliže spravedliví vzkvétají ve vášnivém ohni Boží lásky, co se stane se ztracenými, kteří nejsou v souladu s Božími cestami? Jsou "zažehnuti" a zničení pouhým pohledem na lásku v její nejčistší podobě? Pamatujte si, že Bůh nemá co dát kromě lásky. I když v souladu se svým charakterem lásky udržuje ztracené naživu v této době, nemohl použít svou ochranu nad touto třídou lidí, protože se již nemůže vnucovat do jejich záležitostí. Mohou si dělat, co chtějí, ale co mohou dělat, když hledí na věčného Krále v Jeho slávě?

⁵⁶ Zj 18:1, Iz 60:1-3; Oz 6:2, 3; Jer 31:34; Ab 2:14; Mal 3:16-18.

⁵⁷ Dan 7:9,10

⁵⁸ Iz 33:14,15

⁵⁹ Dan 3:6-26

Poselství ze Svatyně

Ve starozákonní době byla bohoslužba Izraelitů ve Svatyni metaforou nebo hrou, jejímž prostřednictvím se Izraelité mohli naučit osnovu a zásady evangelia. Svatyně vyprávěla příběh o lidském vykoupení. Bylo tam všechno – oběť, očišťování, velekněz, krev, světlo sedmi svíček, chléb života, kadidlový oltář a další, pro jejich studium a učení. Oheň byl na svícnu, symbolizující stálost péče Ducha svatého, na kadidlovém oltáři, symbolizujícím křesťanský modlitební život, a na oltáři zápalných obětí, symbolizujících Kristovu obětní smrt – a nikde jinde. Ve Svatyni nebylo nic upáleno zaživa. Nicméně v pohanství okolních národů, které někdy proniklo do bohoslužby Izraele, nebyla praxe upalování dětí zaživa na rozpálených modlách neobvyklá. To bylo Bohu nesmírně odporné, a přesto poselství v těchto falešných praktikách uctívání proniklo do křesťanství a ovlivnilo názory jak na Kristův kříž, tak na to, co se stane se ztracenými v Soudný den.

Co nás Svatyně učí o Kristově smrti? Zakusil Kristus skutečný oheň, když zemřel? Kdybychom tam byli a viděli to, neviděli bychom žádný doslovný oheň při Jeho ukřižování. Písmo říká v následujícím mesiášském textu, že Kristus zažil oheň. Přesto oheň, který zakoušel, nebyl doslovný, ale zcela vnitřní – v Jeho myšlení a emocích.

Je to ničím pro vás všechny, kteří procházíte kolem? Pohleďte a podívejte se, jestli je bolest jako moje bolest, kterou mě ranil, kterou mě Hospodin sklíčil v den svého planoucího hněvu?

Z výšiny poslal oheň do mých kostí a opanoval je.⁶⁰

Kristova smrt se rovná smrti ztracených lidí a oheň bude jednoho dne také jejich údělem. Písmo říká: "*Sestoupil z nebe a pohltil je.*"⁶¹ Mluví také o "ohnivém jezeře", které má být konečným cílem ztracených. Byl to doslovný, viditelný oheň? Nebo to byl neviditelný, symbolický oheň, který sestoupil do Kristovy mysli a emocí,

60 Pláč 1:12, 13

61 Zj 20:9.

symbolizující obrovský vnitřní konflikt, který prožil – zatímco požáry, které lidé zažijí, budou doslovné? Někdo by na tom mohl trvat. Existuje však ještě jiná alternativa, která je více v souladu s tím, co jsme se učili o Bohu, a jakého Boha přišel Ježíš zjevit.

Dává větší smysl, že podle Kristova příkladu bude tímto ohněm to, co neúprosně zuří v jejich myslích a srdcích, jako ztracený proces plného zjevení Božího spravedlivého charakteru do hlubin jejich duší. Budou uvrženi do symbolického ohně, jehož bolest nelze dostatečně popsat? Oheň, který žádný člověk nemůže uhasit, podobný smrti, kterou Ježíš zemřel za jejich hříchy? To, co zakouší, je síla jejich života, která se snaží žít, ale jsou v naprostém rozporu, když vidí Svaté město v celé jeho zářivé nádheře, touží tam být, ale bolestně si uvědomují, že se naprosto nehodí pro život v něm. Jasně vidí, že radost a chvála Pána je vše, co existuje v celém Božím stvoření, způsob života, který odmítali a stále odmítají. Vědí, že v něm nemohou žít radostně, protože ztratili veškerou schopnost takové radosti a nesobecké lásky. Taková je povaha této vnější temnoty, místa, kde je pláč a skřípění zubů, o kterých mluvil Kristus.

Mezidobí

Až Ježíš přijde, aby vzal své děti domů, budou na zemi žít jen dvě třídy lidí: „spasení“ a „nespasení.“ Zatímco popisy této události obsahují mnoho vzrušujících a užitečných informací, stačí říci, že spasení budou vzati do nebe, aby žili s Ježíšem, zatímco ztracení půjdou "spát" po tisíc let. Apoštol Pavel napsal nejlepší popis tohoto období světových dějin:

„Nechceme vás, bratři, nechávat v nevědomosti o těch, kdo zesnuli, abyste se nermoutili jako ti ostatní, kteří nemají naději. Jestliže však věříme, že Ježíš zemřel a vstal z mrtvých, tak Bůh také ty, kdo zemřeli skrze Ježíše, přivede s ním.

Neboť toto vám říkáme slovem Pánovým: My živí, kteří jsme tu ponecháni do příchodu Pána, jistě nepředejdeme ty, kteří zesnuli, protože za zvuku příkazujícího zvolání, hlasu archanděla a Boží polnice sám Pán sestoupí z nebe

*a mrtví v Kristu vstanou nejdříve. [„To je první vzkříšení.“]⁶²
Potom my živí, kteří tu budeme ponecháni, budeme spolu
s nimi uchvázeni v oblacích do vzduchu k setkání s Pánem.
A tak už navždy budeme s Pánem. Proto se těmito slovy
navzájem povzbuzujte“.⁶³*

Apoštol se zde snaží uklidnit první křesťany, kteří nedávno zažili smrt milovaného člověka. Očekávali, že se Ježíš vrátí ještě za jejich života, aby vzal své děti s sebou domů, a nyní přemýšleli, zda tito drazí nebudou navždy ztraceni, protože zemřeli první smrtí před Ježíšovým návratem. Nebyla naděje na věčný život pro ty, kteří zemřeli? Apoštol spěchá, aby věřícím připomněl Ježíšovo vzkříšení. V tomto dopise je apoštol ujišťuje, že žijící spravedliví a vzkříšení spravedliví se setkají ve vzduchu, aby společně odešli domů s Pánem. Všichni ostatní budou „spát“ tisíc let. O tomto období se můžete dočíst ve Zjevení 20:1-6.

Během tohoto tisíciletého časového období nezůstane na této zemi naživu jediný člověk, proto má nyní Země sladký mír, aby si odpočinula od destruktivních způsobů lidstva. Satan je živý a potuluje se po zemi, ale protože teď nemá nikoho, koho by pokoušel, má dost času přemýšlet o bídě, kterou způsobil.⁶⁴ Na tomto obrázku zatím není nic, co by naznačovalo skutečný osud věčně ztracených.

Na konci tisíce let jsou ztracení probuzeni (vzkříšení),⁶⁵ a s jejich probuzením je Satan může znovu oklamat. Nyní se můžeme blíže zabývat tématem konečné smrti ztracených.

Konečný soud

Kříž poskytl scénář, dle kterého Kristus zemřel, ve skutečnosti však nezemřel na následky ukřižování. To byl pouze vnější jev, který do značné míry zatemnil hlubší aspekty jeho smrti důležité pro naši studii. S Kristem bylo zacházeno jako s hříšným, i když byl ve skutečnosti bez hříchu, proto bychom očekávali, že Jeho chování, i když je s ním zacházeno jako s hříšníkem, bude odlišné od chování skutečně hříšných.

⁶² Zj 20: 5

⁶³ 1 Tes. 4:13-18.

⁶⁴ Viz Zj 10:1-3.

⁶⁵ Zj 20:5.

Tam, kde Kristus vše snášel pokorně a bezeslov, budou ztraceni planout hněvem, a tam, kde Kristus odpouštěl, budou naplněni nenávistí. Zjevení 20 až 22 obsahuje mnoho odkazů na osud ztracených, stejně jako v dalších pasážích Písma, např. Zachariáš 14, Ezechiel 28, Izaiáš 9:5, 18-21 atd.

Tisíc let v nebi poskytne spaseným čas k vyřešení otázek, které mohly trápit jejich mysl ohledně spasení a osudu ztracených, zejména pokud jde o Boží roli, Jeho záměry a způsob, jakým učinil svá rozhodnutí. Závěrečná válka proti Svatému městu slouží také jako konečná demonstrace nevyléčitelnosti hříchu v srdcích ztracených. Bůh věnuje pozornost detailům, nenechává nic náhodě. Když dokončí velký konflikt, učiní tak takovým způsobem, že si získá mysl a věčnou věrnost všech svých poddaných s nevyhnutelným přesvědčením, že Jeho cesty jsou spravedlivé a pravdivé.⁶⁶ "Soužení podruhé nenastane."⁶⁷

Na konci tisíce let budou ztraceni opět probuzeni, opět budou dýchat. Nevědí však, že to byl Bůh, v souladu se svým charakterem lásky, kdo je vzkřísil. Vědí jen, že jsou opět naživu na této Zemi.⁶⁸

Mezitím svaté město, Nový Jeruzalém, jako nevěsta sestupuje s veškerou a zářící Boží slávou nebes. Město je popisováno jako krychle, tak široká, jak je dlouhá a vysoká. Zdá se, že má kolem sebe zeď s dvanácti branami každá tvořena jednou obrovskou perlou, a je podepřené dvanácti základy, z nichž každý z jiného drahokamu. Nádhera je tak veliká, že ti, kteří byli nedávno vzkříšeni mimo město, se na ni stěží mohou podívat. Ježíš sestupuje, a když se Jeho nohy dotknou vrcholu Olivové hory, hora se rozdělí a stane se rozlehlou rovinou, kde se město usadí až k zemi.⁶⁹

Je tam Bůh Otec, Jeho Syn, svatí andělé, všichni oděni nebeským ohněm, symbolem velké Boží lásky. A ti, kteří byli dříve zachráněni při druhém příchodu Krista, jsou tam také, spolu se spasenými věků, a dívají se z městských hradeb.

⁶⁶ Viz Zj 20:7-15.

⁶⁷ Nah 1:9, KJV.

⁶⁸ Viz Jan 5:28, 29.

⁶⁹ Zach 14:4.

Všichni lidé, kteří kdy žili, jsou opět naživu, nyní společně ve stejnou dobu na Zemi. Diví se, proč byli všichni vzkříšeni? Jaký je účel této události v jejich životě? Bůh musí dovolit Satanovi, aby dokončil chod svého království, aby bylo jasně vidět, zda jeho tvrzení proti Bohu mohou být prokázána jako opodstatněná. Nyní, bez jakéhokoli omezujícího vlivu Ducha svatého v životech těch, kteří zcela odmítli Boha, je Satanovi dána plná vláda, aby organizoval a seřadil své miliony následovníků, aby dělali, co si přeje. Dokážete si představit obrovské hordy lidstva, které zahrnují velké vůdce Země, slavné vojenské hrdiny, vědce, technokraty – stále si uchovávající znalosti, které si s sebou vzali do hrobu před tisíci nebo více lety?

Pomocí zmíněných odkazů a posvěcené představivosti jsme si mohli představit, že se před nimi nyní objevuje bytost velké nádhery. Je to Lucifer, který tvrdí, že je princ, který trvá na tom, že je právoplatným vlastníkem tohoto světa a že město, které vidí, právem patří jemu. Nemajíce nyní žádný štít svědomí, který by je chránil před klamnými výmysly, byli naroubováni do Satanova království svými vlastními rozhodnutími. Snadno se stávají jeho oklamánými zajatci, dychtivými pokračovat v jakýchkoli podvodných činech, které jim podsouvá.

Aby dodal ještě větší váhu svým tvrzením, Satan uzdravuje jejich zranění a nemoci a činí slabé silnými. Pak jim jako vrcholný podvod řekne, že to byl on, kdo je vzkřísil. Z obrovských davů se ozývá velký vítězný pokřik. "Podívejte se na velikost naší armády ve srovnání s těmi ve městě," říká jim jejich vůdce. "Můžeme je snadno přemoci."

Přetvářejí válečné nástroje, aby byli připraveni. Nakonec se shromáždí do veliké armády a pochodují, aby obklíčili Svaté město. Bible říká: "A vystoupili po šířce země a obklíčili tábor svatých kolem a milované město."⁷⁰

„Hle, králové se smluvili, společně přitáhli, spatřili to a užasli, zděsili se a v hrůze se rozprchli. Zachvátilo je tam chvění, bolesti jako rodičku.“⁷¹

⁷⁰ Zj 20:9

⁷¹ Ž 48:5-7

Během svého pochodu vzhlednou a uvidí zářivé světlo, kterým je Kristus, sedící na velkém bílém trůnu vysoko nad městem, připravený na svou poslední korunovaci. Má u sebe nebeské záznamy. „*A viděl jsem mrtvé, malé i velké, jak stojí před Bohem; a knihy byly otevřeny.*“⁷² Náhlé zjevení zaplavuje jejich mysl a neviditelná páska podvodů a lží padá z jejich očí.

Dokážete si představit, že v jednu chvíli si myslíte, že jste sloužili bytosti, která by mohla napravit jakoukoli vadu na vašem těle, která by vás mohla vzkřísit z mrtvých, která by vás nechala hřešit dál a stejně vám dala věčný život, a v další minutě byste si jasně uvědomili, že *jste ztraceni a nemáte nikoho jiného než sami sebe?* Na okamžik je paralyzuje šok z hrůzy. Když jsou tyto knihy otevřeny a nastane poslední soud, každý hříšník přezkoumá svůj život a uvědomí si, že je naprosto nezpůsobilý těšit se z nebeské atmosféry. Slyší písně vykoupených, jak chválí Boha ve slávě a ví, že je to *jediný* zvuk, který je slyšet v celém vesmíru. Zároveň také ví, že v tom nikdy nemohou najít potěšení. Náhle chtějí zemřít, protože teprve teď pochopí, co znamená věčná ztráta.

"Pláč a skřípění zubů"

Všimněte si, jak Ježíš mluví o Soudném dni v těchto slovech a částí textů:

*„vyhodte ho do nejzazší temnoty; tam bude pláč a skřípění zubů.“*⁷³

Opět soudný den:

*„Ničema to vidí a hněvá se, skřípe zuby a ochabuje. Choutky ničemu pomínou.“*⁷⁴

*„At se rozplynou jako voda, která se ztrácí.“*⁷⁵

⁷² Zj 20:12.

⁷³ Mat 22:13.

⁷⁴ Ž 112:10.

⁷⁵ Ž 58:8.

Sláva Boží neředěné lásky se na ně nyní vylévá. Vidí, že nebe je tak blízko. Mohlo být také jejich, kdyby jen dovolili Božímu Duchu napravit jejich srdce, aby se z něj mohli těšit, - nyní je navždy nemožné, aby se jejich charakter změnil. Přesto v nich jejich emoce hoří touhou po tom, co jim Bůh zamýšlel dát. Uvědomují si však, že nejsou schopni těšit se z tohoto jediného světa, který nyní existuje. Když to všechno jasně vidí, opustí svého vůdce, který je nabádá, aby se s ním vrhli do bitvy. Jejich věrnost se mění v hněv proti němu, spolu se všemi, kteří je pomáhali oklamat během jejich života na zemi. Teď už není nikdo, kdo by odpůrce podpořil, je zcela odhalen ve své ďábelské povaze.

Vše je teď už otevřené a již nikdy nebude skryto. Bůh byl plně ospravedlněn v každém detailu a bez viny ve všech svých jednáních s každou bytostí v průběhu celých světových dějin. Plným odhalením pravdy, jsou pomluvy a lži, které podnítily vzpouru, jasně vidět jako podvod a ti, kteří je přijali, nyní hoří vnitřně vinou svých hříchů a ztrát, které utrpěli. To je „vnější temnota“ se svým „pláčem a skřípěním zubů“, o které mluvil Kristus. Je to duševně-emocionální „neuhasitelný oheň,“ vnitřní oheň beznaděje, který je vede k tomu, aby si uvědomili, že pouze smrt je může vysvobodit z této nejvyšší agonie jejich ducha. Je to stejné břemeno hříchu, které vedlo Krista k tomu, aby křičel z pocitů naprosté Boží opuštěnosti těsně předtím, než vydal svůj vlastní život druhé smrti.

V této chvíli se bezbožní s hněvem obrací na odhalené Satanovy lživé filozofie. Ezechiel 28 mluví o tom, že „tasili meče proti kráse jeho moudrosti“ a „pošpinili jeho jas“. Prostřednictvím metafor Písmo popisuje, jak si nyní uvědomují naprostý pád Satanova systému a utopie, kterou jim sliboval. Nyní vidí, že jejich cesta sobectví vede pouze k úplnému zničení nadějí a snů.

„Svrhnou tě do jámy a zemřeš smrtelně raněn... vyhladil jsem tě, zastírající cherube, zprostřed ohnivých kamenů... I vyvedl jsem z tvého středu oheň a ten tě strávil, proměnil jsem tě v popel na zemi

*před očima všech, kteří tě vidí.*⁷⁶ (Všimněte si, že satan bude popelem). Ztracení nyní vidí plné zjevení pravdy ve velkém konfliktu mezi Bohem a Luciferem. Satanovy lži, nyní navždy zcela odhalené, jsou v ruinách, zničeny a poraženy. Bez následovníků nemá žádné království, žádnou vládu, žádné veřejné či tajné společnosti, které by uskutečňovaly jeho zásady jednání. Je uvržen do ohnivého jezera, protože jeho důvěryhodnost se zcela zhroutí a hněv jeho obětí se na něj vylije v plné míře.⁷⁷ „Cizinci“, Boží nepřátelé z vlastní vůle – lidé, které Bůh nikdy nepoznal, „hrozí z národů“, se obrátí proti Satanovi a neodvolatelně se vzdají věrnosti jeho věci. „Zatroubili na trubku a vše je zajištěno, ale nikdo nejde do boje, protože přichází mé rozlíčení proti všemu jejímu davu.“⁷⁸ „Všechny národy země vystoupily z jeho stínu a opustily jej. Na jeho torzu se usídlí všelijaké nebeské ptactvo...“⁷⁹ Vězte, že to není doslovné mrchožroutství, protože pravděpodobně nezůstanou žádní skuteční ptáci.⁸⁰ Ptáci představují očistné působení posledních ohňů (ke kterým se dostaneme za chvíli) na ostatcích bezbožných.⁸¹ U soudu u velkého bílého trůnu se otevřou knihy a bezbožní si vzpomenou na svůj hřích.⁸² Je jim vypálen do paměti, jako by byl napsán ohnivými písmeny. Přesto pochopili a souhlasili s tím, že Boží cesty jsou správné. Nyní mohou jasně vidět, že život je pouze v Něm, a pouze skrze poslušnost Jeho plánovaných zásad, které řídí Jeho stvoření, může existovat bezpečná a pokojná věčnost. Ve slavném světle Jeho přítomnosti již není místo, kde by se dalo skrýt před tvrdou realitou pravdy o hříchu a spravedlnosti. Už neexistuje žádná možnost, že by hřích a spravedlnost existovali i nadále ve společném soužití. Spravedlnost Božího zákona, který je zjevením Jeho charakteru lásky, se jim nyní plně projevuje, ale tento projev vede pouze k nesmírnému trápení. Plné zjevení spravedlnosti souběžně s plným zjevením hříchu vytváří vnitřní boj, o kterém se říká, že „stravuje.“ Zachariáš 5:4 mluví o

⁷⁶ Ez 28:8,18, 19

⁷⁷ Zj 20:10

⁷⁸ Ez 7:14

⁷⁹ Ez 31:12, 13

⁸⁰ Jer 4:25, 27

⁸¹ Ez 39:4, 6

⁸² Pť 5:22; Ez 36:31; Ž 34:21 Zj 20:12.

zákonu uprostřed „domu“ bezbožníků, který stráví dřevo a kameny.

Bezbožní vypijí svůj kalich hříchu až na samé dno. V tu chvíli budou prosit Boha o sladké vysvobození smrti. Abdiáš 1:16 říká: *„Budou pít a hltat, a budou, jako by nikdy nebyly.“* Životní síla těla bude tvrdě bojovat proti myšlence věčné smrti, proto pláč a skřípění zubů. Duševní muka způsobí velkou fyzickou námahu, jako tomu bylo i v Kristu, a způsobí, že potí velké kapky krve. Ale vydrží to, dokud nedosáhnou plného rozsahu své schopnosti bolesti a pak nakonec vzdají boj, kdy jim bude v milosrdenství uděleno to, co požadují, sladké osvobození smrti. *„Všichni, kdo mě nenávidí, milují smrt.“* *„Celý ostatek pozůstalých z této zlé čeledi na každém místě, kam jsem ty pozůstalé zahnal, si raději vyvolí smrt nežli život...“*⁸³ U definitivně zatvrzelých je volbou ukončit jejich životy stejná jako u Jidáše, není to vnucená Boží Vůle. Ezechiel 33:11 říká: *„Jakože jsem živ, je výrok Panovníka Hospodina, cožpak si přeji smrt ničemy? Vždyť jestliže se ničema odvrátí od své cesty, zůstane naživu. Odvrátte se, odvrátte se od svých zlých cest. Proč byste měli zemřít, dome izraelský?“*⁸⁴

Poslední oheň

Bezbožní nakonec vidí, že hřích v posledním aktu se uzavírá a ničí sám sebe. Hřích sám je smrt.⁸⁵ Ztracení se rozhodli odloučit se od Boha, svého jediného zdroje života. Hoření neuhasitelného ohně koná své jisté dílo a bezbožní v něm z vlastní vůle hynou. Jejich mrtvá těla spolu s živly se stávají palivem pro tavící žár doslovného ohně. Velké vyvrcholení, kdy hřích a hříšníci a vše, co jimi bylo zkaženo, upadne v zapomnění. Takto Petr mluví o ohnivém žáru, který vše roztaví.

⁸³ Př 8:36; Jer 8:3

⁸⁴ Ez 33:11

⁸⁵ Řím 6:23

„(Vy) kteří očekáváte a urychlujete příchod Božího dne! Kvůli němu se nebesa rozplynou v ohni a prvky se žářem roztaví.“⁸⁶

„Proto každá bota, která šlape ve vřavě, a plášť, který se válí v krvi, bude ke spálení, jako pokrm ohně.“⁸⁷

Když bezbožní padají svou vlastní nepravostí,⁸⁸ nahromadí se těla po celé tváři země.⁸⁹ Padají v zármutku a pláči, ale uznávají, že Bůh je věrný a spravedlivý na všech svých cestách. Očišťují Jeho jméno tím, že na sebe berou svou vinu, ale je pro ně nemožné najít nic v Jeho laskavosti, milosti a samotné podstatě toho, co vede k pokání.⁹⁰ Jeremiáš 49:5 mluví o hrůze duše, která přichází na ty, kdo jsou „vyhnáni“ Božím hněvem. Tento hněv je prostě nebe, které je vydává jejich rozhodnutí nemít Boha ve svých životech. Protože už není nic, co by je mohlo ještě přivést ke změně jejich postoje k Bohu, nezbyvá žádný léčivý prostředek, který by vyléčil jejich stav, už není možnost pokání. V tuto chvíli není nikdo, kdo by truchlil nebo shromažďoval mrtvé.

Jak bezbožní jdou na smrt v průběhu „neuhasitelného ohně,“ Boží sevření ohně v zemi povoluje a všude začínají propukat prudké erupce. O těchto ohniscích Petr mluví⁹¹ jako o „rezervovaných“ nebo „uchovávaných v zásobě“ v zemi, podobně jako vody dávných dob, které byly udržovány na Bohem určeném místě Jeho Slovem. Ve chvíli, kdy má toto Slovo ochrannou moc pouze nad obyvateli „Archy“ – Svatého města, omezení živelů je odstraněno a ony nyní nemají žádné hranice. Běží svou cestou, nespoutaně a zuřivě, vynakládají svoji energii. Mohli bychom tyto geofyzikální požáry označovat jako „rezervoár ohně.“

⁸⁶ 2 Petr 3:12

⁸⁷ Iz 9:4

⁸⁸ Ž 94:23; 34:21; Ez 11:21.

⁸⁹ Jer 8:2; 25:33; Iz 66:16, 24; Zj 19:17, 18.

⁹⁰ Řím 2:4.

⁹¹ 2 Petr 3:5-7.

Nakonec, když ztracení lidé i padlí andělé vymřeli, země se začala tavit pod sopečnými erupcemi a začala se proměňovat v jedno obrovské ohnivé jezero. Satan je viděn jako poslední z bezbožných, kteří tvrdohlavě lpí na svém životě. Jeho utrpení bude nejintenzivnější, protože hříchy spravedlivých se vrátily na jeho hlavu a nikdo jiný nezůstal vinen.

Je to přesně tak, jak je to vyobrazeno v obřadu Svatyně v Den smíření. Pro kozla Azazele nyní není místo v nebi ani na zemi. Když se rozhlíží kolem sebe na následky své vzpoury proti Bohu, vidí jen zkázu a naprosté opuštění svého vedení. Svaté město se nyní začíná vznášet na ohnivém moři, stejně jako kdysi Noemova archa plula nad vodami velké potopy. Toho dne kdysi dávno si Satan myslel, že svět skončí, ale teď to ví jistě. Ví, že neexistuje žádná možnost, jak uniknout tomuto peklu a pokračovat ve svém díle vzpoury a odporu, protože ve vesmíru není nikdo, koho by mohl oklamat. Proto se vzdává nevyhnutelnému a uznává svůj osud před Bohem a vesmírem a dobrovolně se rozhodne zemřít.

Tak jako se satan a jeho bezbožný zástup andělů původně ocitli v nebi bez postavení a opustili svůj majetek,⁹² tak jde satan nyní na věčnou smrt s vědomím, že Boží cesta je jedinou cestou, která funguje. Nyní „opouští svůj stav“ navěky s konečnou platností, protože pro něj není místo v Božím království lásky.⁹³

Žár ohnivé výhně

Konečný oheň fyzické očisty Petr nazývá „ohnivým žárem“, ve kterém se „prvky roztaví“.⁹⁴ Je to „oheň ze středu“, který vychází z podstaty stvoření.⁹⁵ Je to ohnivé jezero ve svém vrcholném bodě, roztavující oheň,⁹⁶ „kouř jejich trápení“, který stoupá „na věky věků.“⁹⁷

Ne všechny prvky se taví při teplotách generovaných běžnými požáry nebo dokonce teplotou magmatu. Pouhé tání není to, co je zobrazeno.

⁹² Juda 16.

⁹³ Zj 20:11.

⁹⁴ 2 Petr 3:10.

⁹⁵ Jer 48:45; Ez 22:21, 31; 28:18.

⁹⁶ 2 Petr 3:11.

⁹⁷ Zj 14:11; Ž 37:20.

Dochází k úplnému rozpuštění živlů, které „pominou“ s „velkým hlukem“⁹⁸ a mění se v kouř. Vracejí se ke svému stavu základních prvků a vracejí Zemi zpět do stavu chaosu před Genesis 1. Jediná věc, která to může udělat, je přeměna hmoty na energii, jak je vidět v řetězové reakci jaderné události. To je jiný druh ohně, oheň ze středu, jaderný oheň z nitra samotné hmoty. Je to jiný druh tepla, „žhavé teplo“⁹⁹ přesahující běžné přírodní procesy.

Koloským 1:16, 17 a Jan 1:1-3 odhalují, že mocí Božího Slova – Ježíše – jsou všechny věci udržovány a podporovány. Nyní, v okamžiku konečného rozpuštění, to Slovo, které bylo vyřčeno, které způsobilo, že se věci jeví a mají být udržovány, je odňato a již není.¹⁰⁰ Je to *ex nihilo* stvoření běžící obráceně. Všechno, čeho se dotkl hřích, je nyní uvolněno z podporujícího Božího Slova a vrací se to zpět do prázdna, kde už nemá formu.

Vidíme předzvěst tohoto posledního ohně ve strávení Eliášova oltáře.

„Nato spadl Hospodinův oheň a strávil zápalnou oběť i dříví, kameny a prach a vylízal vodu, která byla v příkopu.“¹⁰¹

Tento oheň je typickým příkladem konečného rozpuštění prvků. Oběť, je ztělesněním Krista a přítomní, kteří ještě nezasvětili svůj život Bohu, mohou symbolizovat ztracené. Býk také symbolizuje život zvířat. V lese je vidět rostlinný život. Minerály země jsou tam reprezentované kameny a prachem. Voda, kterou vylili na oběť, je typická pro vody na zemi. Dokonce i atmosféra je spálena, protože 2 Petr 3:10 říká, že nebesa pominou s velkým rachotem. Všimněte si, prosím, žádná lidská bytost není upálena zaživa Božím ohněm z nebe.

Bůh poté učiní pro své děti nový domov. *„Neboť hle, tvořím nová nebesa a novou zemi; dřívější věci nebudou připomínány, ani nepřijdou na mysl.“¹⁰²*

⁹⁸ 2 Petr 3:10.

⁹⁹ *Ibid.*

¹⁰⁰ Ž 33:6.

¹⁰¹ 1 Král 18:38

¹⁰² Iz 65:17

„A všechno stvoření, které [je] v nebi, na zemi, pod zemí i na moři, všechno, co je v nich, jsem slyšel volat: „Tomu, jenž sedí na trůnu, a Beránkovi dobrořečení, úcta, sláva i moc na věky věků!“¹⁰³

Věčnost začíná

Válka skončila. Bolest a bída, kterou hřích způsobil, je konečně archivována v nebeských historických knihách. Vůně čistoty se line vesmírem až k nejvyšší hvězdě. Životy přeživších splývají s nebeským rytmem, začátku věčného života v souladu se zásadami lásky. Od Stvořitele proudí život, světlo a radost. Věčně pozvedají svůj hlas, aby Ho chválili, protože nyní vědí jako nikdy předtím, že Bůh se nemění. Jako nikdy předtím vědí, že Bůh je láska. Po celé nekonečné věky budou vykoupení vzkvétat a zářit radostí, protože v jejich srdcích není žádný odpor vůči lásce, která naplňuje všechno stvoření. Byli uzdraveni, očištěni od vzdoru vůči lásce a nyní tráví věčnost tím, že stále zvyšují svou schopnost žít v radosti a společenství s Bohem.

„Já v nich a ty ve mně, aby byli přivedeni k dokonalé jednotě [a] aby svět poznával, že jsi mne poslal ty a že je miluješ tak, jako miluješ mne. Otče, chci, aby i ti, které jsi mi dal, byli se mnou tam, kde jsem já, aby viděli mou slávu, kterou jsi mi dal, neboť jsi mne miloval před založením světa.“¹⁰⁴

„Co jsme viděli a slyšeli, zvěstujeme i vám, abyste také vy měli společenství s námi. Naše společenství je s Otcem a s jeho Synem Ježíšem Kristem.“¹⁰⁵

¹⁰³ Zj 5:13

¹⁰⁴ Jan 17:23-24

¹⁰⁵ 1Jan 1:3-4.

Odkazy

"A Curious Case of Sweating Blood." *Indian Journal of Dermatology*. 2009.

Allen, A. C. *The Skin: A Clinicopathological Treatise*. New York: Grune and Stratton, 2d ed. 1967.

Barbet, P. *A Doctor At Calvary: The Passion of Our Lord Jesus Christ As Described By a Surgeon*. Garden City, NY: Doubleday Image Books, 1953.

"Dead Sea." *World Book Encyclopedia*. 1954.

Barnett, Lincoln. *The Universe and Doctor Einstein*. Mineola, NY: Dover Publications, 1948.

Friesen, James G., Ph.D; E. James Wilder, Ph.D.; Anne M. Bierling, M.A.; Rick Koepcke, M.A.; Maribeth Poole, M.A. *The Life Model: Living From the Heart Jesus Gave You*. East Peoria, IL: Shepherd's House, Inc., 2004.

Foucher, Ray, <https://characterofgod.org/2016/02/wrath-of-god/>. 5/8/2018; <https://characterofgod.org/2016/05/i-create-evil/>. 5/8/2018.

Geikie, J. Cunningham, D. D. *The Life and Words of Jesus*. New York: D. Appleton, 1877.

"The Great Infidels." *The Works of Robert Ingersol In Twelve Volumes*. vol. III, The Dresden Publishing Company. 1881.

"Have Sodom and Gomorrah Been Found?" *Biblical Archeology Review*, September/October 2000, pp. 27-36; 300 Connecticut Avenue NW, Suite 300, Washington, D. C.

- Holoubek, J. E. and A. B. Holoubek. "Blood, Sweat, and Fear: 'A Classification of Hematidrosis,'" *Journal of Medicine*, 1996, 27[3-4]:115-33.
- Jamieson, Robert; A. R. Fausset and David Brown. *Commentary Critical and Explanatory On the Whole Bible*. 1871; rpt. Bellingham, WA, Faithlife, 1997.
- Lea, Henry Charles. *A History of the Inquisition of the Middle Ages*. New York: Harper & Brothers, Franklin Square, 1887, 3 vols.
- Lumpkin, R. "The Physical Sufferings of Christ." *Journal of Medical Association of Alabama*, 1978, 47:8-10.
- Maglie, Roberto and Marzia Caproni. "A Case of Blood Sweating: Hematohidrosis Syndrome," *Canadian Medical Association Journal*, 23 October 2017, vol. 189, Issue 42.
- Miller, Dave Ph.D. *Hematidrosis: Did Jesus Sweat Blood?*
<http://www.apologeticspress.org/APContent.aspx?category=11&article=1086>, 7/6/2018.
- Morris, H. M. *The Remarkable Record of Job*. Grand Rapids, MI: Baker Book House, 1988.
- The New Strong's Exhaustive Concordance of the Bible*. Nashville, Tennessee: Thomas Nelson Publishers, 1995.
- Northrup, Bernard E. "On Finding An Ice Age Book."
<http://www.idolphin.org/iceage.html>, 12/27/2017.
- Paterson, Keith. "Where Was the Land of Uz?"
<https://biblereadingarcheology.com/tag/job/>, 5/9/2018.
- Samdahl, Don. <http://www.Doctrine.org>, 12/28/2017.
- Setterfield, Barry. "Are Job and Jobab the Same Person?"
www.setterfield.org/jobab.html, 12/27/2017.

Snelling, Andrew A. and Bodie Hodge. "Did the Continents Split Apart in the Days of Peleg?" <http://www.AnswersInGenesis.org/geology/plate-tectonics/did-the-continents-split-apart-in-the-days-of-peleg>, 12/27/2017.

"The Great Rift Valley." *Encyclopedia Americana*. 1983.

Sutton, R. L., Jr. *Diseases of the Skin*. St. Louis, MO: Mosby College Publishing, 11th ed. 1956.

Trumbull, H. Clay. *Threshold Covenants or the Beginning of Religious Rites*. Project Gutenberg. <http://www.gutenberg.org/>. 6/14/2015.

Wood, Bryant G. "The Discovery of the Sin Cities of Sodom and Gomorrah." <http://www.biblearchaeology.org/post/2008/04/The-Discovery-of-the-Sin-Cities-of-Sodom-and-Gomorrah.aspx#Article>. 2/27/2017.

